

VNÚTORNÝ PREDIKTOR SSSR

...Ty si lepších, budúcich čias
Slovo, i život, i osвета!

F.I. Tjutčev

Jazyk náš: ako objektívna dannosť i ako kultúra reči

Sankt Peterburg

2004

Preklad: kolektív leva-net
2017

OBSAH

1. «Mágia slova» — objektívna dannosť.....	3
1.1. «Mágia slova»: v podaní «lyrika» na premýšľanie.....	3
1.2. «Mágia slova»: v chápaní «fyzikov».....	8
<i>Odbočenie od témy:</i> <i>Opera a ruský chorovod.....</i>	8
1.3. «Mágia slova»: v riečisku Všetrdžiteľnosti.....	13
1.4. Staroruský a súčasný ruský jazyk.....	17
2. Zmysel slov a zmysel reči.....	20
2.1. Čo je «slovo»?.....	20
<i>Vysvetlenie</i> 2.2. <i>Jazyk v Prírode a podstata jazyka.....</i>	27
2.3. O pojmoch, svetonázore - chápaní sveta, vzájomnom chápaní	40
2.4. O najlepšom svetonázore - chápaní sveta.....	49
3. Jazyky v kultúrnej spolupráci v procese globalizácie	55
3.1. Jazyky a globálny historický proces.....	55
3.2. Varianty globalizácie.....	59
3.3. Čistota existujúceho jazyka: zdanlivá a skutočná.....	67
3.3.1. <i>Podstata problému dneška.....</i>	67
3.3.2. <i>Jazykový štandard</i> <i>“Výkladového slovníka živého veľkoruského jazyka” V.I. Daľja..</i>	75
3.3.3. <i>Kultúra reči</i> <i>v Konceptii Spoločenskej bezpečnosti.....</i>	78
Prílohy	
F.I. Tjutčev o Ruskom jazyku.....	89

1. «Mágia slova» — objektívna dannosť

1.1. «Mágia slova»: v podaní «lyrika» na premýšľanie

Z pohľadu menšiny, zasvätej do rôznych tajných poznatkov, je «mágia» skrytá pred ostatnou väčšinou subkultúry, je nositeľkou špecifických poznatkov o spôsoboch tzv. «nefyzického» vplyvania na Svet a praktík takehoto vplyvania. Z pohľadu ostatných sú to všetko výmysly a rozprávky, mágia ako jav neexistuje, a slovo «mágia» je prázdne slovo, ktorým označujú to, čo objektívne pôsobí, aj keď princípy pôsobenia ostanú za hranicami vnímania zmyslov a chápania človeka.

A hoci jazyk, ľudská reč skutočne môže byť prostriedkom na «nefyzické» pôsobenie na Svet, — t.j. mágiou dostupnou pre všetkých, tak súčasne s tým samotný jazyk má nejakú svoju mágiu — «mágia slova» konkrétne v tomto špecifickom zmysle: objektívne pôsobí, koná, a čo konkrétne? ako funguje? prečo? — je nejasné...

Pritom rodný jazyk všetci od detstva používame ľahko a slobodne, v ňom *sa všetko «samo sebou» rozumie prirodzeným spôsobom*, t.j. «automaticky» — bez akéhokoľvek cieleného, nami si uvedomovaného vôľového úsilia. V oblasti každodennej komunikácie v riešení otázok životných podmienok a pracovnej činnosti vo väčšine situácií je to skutočne tak. Preto, zdalo by sa, pre túto prácu vybraná téma nepotrebuje posúdenie. No ak ktokoľvek v ľubovoľnej epoche dejín z vlastnej vôle alebo pod tlakom okolností sa obracia k otázkam celospoločenského významu, k otázkam existencie ľudstva a biosféry planéty ako celku v minulosti, v súčasnosti i v budúcnosti, tak skôr alebo neskôr nevyhnutne narazí na to, že jeho rodný jazyk sa pre neho stáva akoby úplne neznámym a akoby chudobným na slová, neumožňujúc vyjadriť myšlienku. A toto je charakteristické i pre tzv. «obyčajných smrteľníkov», i pre tzv. «géniov».

Tak aj A.S. Puškin — *ten, ktorý ovládal Ruský jazyk ako nikto iný počas mnohých generácií pred ním i po ňom, ktorého tvorba položila základ celej epoche jazykovej kultúry Ruska, nezmazateľne tým ovplyvniac rozvoj celej svetovej kultúry*, — píše v “Domčeku v Kolomne”¹:

XXI

*A, pravdepodobne, nevšimnú si nás:
Mňa s oktávami mojimi kúpno.
Jednako, už je čas.
Veď ja poviedku som chystal; a žartujem dost' hrubo
I čakať márne nútím vás.
Jazyk môj — môj nepriateľ; vše je mu dostupno,
On o všetkom tárať si zvyk.
Frígijský otrok, na trhu zoberúc jazyk,*

XXII

*Zvaril ho (u pána Kopa
Čmudia-koptia ho). Ezop ho potom
Priniesol na stôl... Opäť, prečo Ezopa
Ja vplietol som s jeho vareným jazykom
v moje verše? Čo celá prečítala Európa,
Niet potreby znova diskutovať o tom!
Horko-ť ažko, rýmovač ja bezhlave
Prispôbil som sa tejto ť ažkej oktáve!*

Toto — nami v texte hrubo zvýraznené citáty — je o čom?

Tu a v ďalej v citátoch z “Domčeka v Kolomne” rímskymi číslicami je označené číslo uvedenej oktávy podľa textu úplného vydania poémy, ktorá obsahuje 54 oktáv (vo väčšine vydaní sú predstavené redakcie skrátené na 40 oktáv, — scenzúrované slobodomurárskym literárnym vedením).

— O tom, či azda A.S. Puškin zamýšľa vyjadriť v podobe «žartu» v nasledovnom texte poémy niečo podľa svojho významu mimoriadne (*Ved' ja poviedku / Som chystal; a žartujem dost' hrubo*), či sa on žaluje na svoju «táravosť», ktorú nie je schopný udržať (*Jazyk môj — môj nepriateľ; [...], / On o všetkom tárať si zvyk*), a bedáka nad neovládaním svojho rodného jazyka (*Horko-tažko, rýmovač ja bezhlave, / Prispôobil som sa tejto ťažkej oktáve*)?

— Alebo je to bezvýznamný blábol o varení a vedení domácnosti, vyplývajúci zo zaháľky milost'pána, zhodou okolností zatvoreného v cholerovej karanténe a unaveného vo vidieckom útlme jesennou plúšťou, nudou a zaháľkou¹? — veď ďalej v poéme skutočne ide reč o kuriózných nehodách, príhodivších sa v jednej rodine pri najímaní kuchárky. Ale potom prečo „Domček v Kolomne“ je poémou (t.j. dielom, zaradeným samotným A.S. Puškinom k žánru, tradične rešpektovanému ako «vysoký»), a nie nejakým krčmovo-žartovným alebo kabaretno-salónnym «kupletom»?

— Alebo je to všetko o tom, že „Domček v Kolomne“ je alegóriou, inotajom? Pritom alegória svojim významom taká, že prevyšuje význam všetkej poprednej (toho času) európskej filozofie a publicistiky a ďaleko prekračuje hranice okruhu ich poňatí² (*Čo celá prečítala Európa, / Niet potreby znova diskutovať o tom!*). A zmysel alegórie je taký, že ani jazyk vedy, dokonca ani «ezopov jazyk» (alegorický jazyk básní), zrozumiteľné väčšine (minimálne «vzdelanému publiku»), neumožňuje v *ich* historicky sa vyskladavšej k tomu času podobe vyjadriť to, čo hodlá povedať básnik, následkom čoho **je on nútený v tejto poéme v slovo-gramatických formách ruského jazyka danej doby vytvoriť nejaký svoj osobitý jazyk — umelecko-obrazný, dejovo-inotajový, v ktorom postavy poémy, udalosti deja a zdanlivo zjavné odkazy na známe fakty histórie a samotnej puškinovskej epochy by boli nositeľmi úplne iného zmyslu.**

Alebo možno preto, aby napísal diela Boldinského cyklu, *Zámer, oslobodzujúci A.S. Puškina z moci zhomu svetského života*, ho priviedol do vidieckej tíšiny a zatvoril v cholerovej karanténe, poskytnúc týmto spôsobom čas samoty, nevyhnutný každému človeku jak na vedomé osvojenie si vlastného «vnútorného sveta», tak aj pre vlastný osobný rozvoj a tvorbu?

A v závislosti od tej či onej konkrétosti v odpovediach na tieto otázky (a takisto aj v odpovediach na iné otázky tohto druhu) môže čitateľ vyvodiť ten či onen zmysel nie z deja poémy „Domček v Kolomne“, ale z jej textu — z jej jazyka, t.j. z usporiadania slov a interpunkčných znamienok. A tento zmysel môže byť v širokom životne dôležitom pásme:

- od banálne priameho chápania, ako keby predkladaného samotným A.S. Puškinom v 54-tej oktáve, zakončujúcej poému:

LIV

*Hľa, morálka: po názoru môjmu,
Nadaním kuchárku najímať je nebezpečné;
Kto's narodil sa mužom, tomu
Obliekať si sukňu je čudné i daromné:
Niekedy že treba mu
Holiť si bradu, to nesúladne
Je s povahou dámy... Naviac od toho
Nič nevymačkáš z rozprávania môjho.*

- do čohosi mimoriadneho (nad rámec) vo vzťahu k dosiahnutému kultúrou do jeho čias, s čím sa samotný A.S. Puškin stretol nejakým tajným — jemu jedinému známym spôsobom, no čo on mohol v texte poémy podať čitateľovi ako *informáciu na premýšľanie* iba v podobe alegórie-inotaja, dbajúc na ním vyjadrený kľúčový princíp reči života, *ktorý musí nasledovať aj čitateľ, ak chce odhaliť a pochopiť to, o čom rozpráva A.S. Puškin* formou žartu na banálne životné témy:

¹ „Domček v Kolomne“ bol napísaný na rodinnom statku A.S. Puškina Boldino 10. októbra 1830 (podľa juliánskeho kalendára).

² «Mnohé veci sú pre nás nepochopiteľné nie preto, že naše chápanie je slabé; ale preto, že tieto veci nepatria do okruhu našich pojmov (nášho chápania)», — K. Prutkov.

XXVI

Vtedy je blažený, kto pevne slovu¹ vládne
A na uzde drží myšlienku svoju²,
Kto v srdci uspáva alebo drhne
Okamžite³ zasipevšiu zmiju;
No kto je utáraný, toho chýr preslavuje
Raz-dva za beštiu...⁴ Ja vody Lety piju,
Mne doktorom zakázaná je skleslosť⁵;
Nechajme to — spravte mi milosť⁶!

A ak priznáme, že ním vyjadreným v týchto slovách kľúčovým princípom reči života A.S. Puškin skutočne sledoval v poéme, zahmliac v nej v žartovnom deji bežnej životnej tematiky nejaký oveľa významnejší zmysel⁷, tak to i jeho slová: «*Jazyk môj — môj nepriateľ; vše je mu dostupno, / On o všetkom tárať si zvyk*», — vôbec nie sú o mimovoľnom priznaní básnika toho, že on prosto nedokázal ovládnuť svoje nezmyselné táranie. Toto je o inom.

Po prvé, «jazyk jeho» (t.j. A.S. Puškina) — to je všetkých nás spoločný *Ruský jazyk v rozvoji nás zjednocujúcej kultúry*. **Vše je mu dostupné**. T.j. *jazyk náš ako objektívna данnosť v určitom zmysle «ovláda»*⁸ viac, než ovláda ľubovoľný z jeho nositeľov osobne i dokopy vzatí. A je to skutočne tak.

¹ V niektorých vydaniach v tejto vete je rečový zvrät «kto slovom vládne (кто словом правит)», a nie «kto slovu vládne, t.j. slovo opravuje, koriguje (кто слово правит)».

Vo variante «kto slovom vládne (кто словом правит)» táto fráza zahŕňa v sebe obidva aspekty upresnenia použitia slova: po prvé - rozumie «slovo» ako objekt riadenia, a po druhé – rozumie «slovo» ako prostriedok na riadenie niečoho iného.

Vo variante «kto slovu vládne (кто слово правит)» táto fráza poukazuje na nevyhnutnosť pripojenia sa k pravde (pravdivosti, opravdivosti)*, nakoľko v sebe zahŕňa nielen význam vládnutia slovom ako takým alebo vládnutia prostredníctvom slova nad tokom udalostí (ich usmerňovaním)*, ale aj opravovanie počas kultúrneho pokroku(?)* zvrátených slov a jazykových konštrukcií (preto sa čitateľ stretáva skoro vo všetkých prekladaných prácach VP SSSR vo väčšej či menšej miere s archaickými tvarmi slov, alebo slovami písanými cez rozdeľovník. Je to zámer prekladateľov poukázať čitateľovi na pôvodný, pravdivý, t.j. pravde a objektívnej skutočnosti, zodpovedajúci význam slov, často aj pomocou etymológie – náuky o pôvode slova. To jest, ísť ku koreňom slov, reči našej, a to, čo časom odvrátilo sa od pôvodného významu, naspäť opraviť, skorigovať...)*.

² Je poukázané na tú skutočnosť, že myšlienka ako taká a slovo (lexika), ju vyjadrujúce, sú objektívne rozličné javy v živote.

³ Významová jednotka v tejto vete je «drhne okamžite». Čím viac človek má moc nad vlastným vnútorným monológom (alebo hurhajom — ako u koho), tým viac je schopný vnímať objektívnu informáciu zvonku (vrátane chápania ústnej reči a textov iných ľudí).

⁴ A v živote je to skutočne tak: následkom tárania je nesúlad slov (prehlásení o ušľachtilých zámeroch) a po slovách nasledujúcich činov. V živote spoločentiev je to jeden zo zdrojov pohrôm, nešťastia.

⁵ «*Ja vody Lety piju, / Mne doktorom je zakázaná skleslosť*» — to je vo svojej podstate «ladička», podľa ktorej je dané emocionálno-zmyslové usporiadanie psychiky osoby.

Leta — rieka z mýtov starovekých Grékov; napíviť sa jej vody je zasvätený večnosti, zabudnúť na zhon pozemského života a takým obrazom oslobodivší sa od jeho vlády nad sebou. Skleslosť je neprijatie Všetrdžiteľnosti formou emócií pasivity v stave úpadku ducha. «*V biede neklesaj, na Boha sa spoliehaj*», — ruské príslovie („Pomôž si človeče, aj pánboh ti pomôže.“ — slovenská ľudová múdrosť)*.

O emocionálno-zmyslovom stroji pozri práce Vnútorného Prediktora SSSR (VP SSSR) «Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty» (preložené do slovenčiny tu: <http://leva-net.webnode.cz/products/dialektika-a-ateizmus-dve-nezluचितelne-podstaty/>)*, «Od korporatívnosti pod zásterkou ideí k súbornosti v Božej džžave». Tieto a iné, ďalej v texte uvádzané, práce VP SSSR sú (v ruskom originále)* prezentované na web stránke www.vodaspb.ru, a takisto sú rozširované na CD v zostave informačnej bázy VP SSSR (niektoré sú už preložené do slovenčiny a češtiny na www.leva-net.webnode.cz v rubrike Práce VP SSSR, na ďalších sa priebežne pracuje.)*.

Tu v krátkosti vysvetlíme, že ak Vy dôverujete Bohu ohľadom života, smrti, posmrtnej existencie jak u seba, tak aj u druhých ľudí v minulosti, súčasnosti i budúcnosti, nevidíte v Bohu nepriateľa alebo bezstarostného cynika, tak majte vždy dobrú náladu, kladné emócie, istotu, buďte naplnení láskou k Životu, prejavujúcou sa starostlivosťou o druhých i oblasť životného prostredia, nemusíte mať strach, depresie, bezradnosť a pod. Takúto náladu je treba sa naučiť v sebe vyvolať samovoľne, pretože práve v nej zmysly, vnímanie, intelekt a psychika ako celok pracujú najlepším možným spôsobom. Žiť, nenaladiť u seba takúto opravdivú vedomú náladu, je horšie, než pokúšať sa hrať na rozladenom hudobnom nástroji.

⁶ A tento priamy návrh A.S. Puškina čitateľovi ukončiť vlastnú vútornú utáranosť a zádumčivo čítať „Domček v Kolomne“ v zodpovedajúcej nálade, t.j. priviesť sa k samotným A.S. Puškinom zadanému emocionálno-zmyslovému nastrojeniu.

⁷ K tomu viď. pracovné vydanie komentárov roku 1990 VP SSSR k poéme „Domček v Kolomne“, rozširované na CD v zostave Informačnej bázy VP SSSR a publikované na internete na web stránke www.vodaspb.ru; a takisto krátky básnický výklad v práci VP SSSR „Voda mŕtva“.

Ak si ktokoľvek myslí, že alegórie v „Domčeku v Kolomne“ objektívne niet, tak predtým, než obviní VP SSSR z «dodatočného pripisovania» A.S. Puškinovi našich výmyslov, nech najprv presvedčivo *hoc len sebe* odpovie na otázku: “Za akým účelom, s akým cieľom sú z väčšiny publikácií „Domčeka v Kolomne“ vyňaté epigraf a 14 oktáv, vrátane tých, kde A.S. Puškin spomína *Ezopa s jeho vareným jazykom?*”

⁸ V oboch zmyslových rovinách tohto slova – pozn. prekl.

A okrem toho, on má svoju vlastnú hybnosť¹ (*On o všetkom tárať si zvyk*), ktorá vo svojom základe má kolektívnu psychiku nositeľov jazyka², a preto v davo-, „elitárnej“ spoločnosti nezávisí od zámerov a vôle každého z väčšiny jej nositeľov; no v davo-, „elitárnej“ spoločnosti sa nachádza aj jej menšina, *na ktorú netreba zabúdať*, ktorej vôľa vykazuje vplyv na život *jazyka v oboch predchádzajúcich zmysloch tohto slova (t.j. vplýva aj na reč, t.j. kultúru reči, i na samotný národ — nositeľa jazyka)*.

A po druhé, všetko ostatné (*Jazyk môj — môj nepriateľ*) v uvedených slovách je charakteristika zvláštností osobnej jazykovej kultúry a kultúry myslenia, následkom ktorých v určitých situáciách sa pre každého človeka jeho rodný (alebo ním osvojený nejaký druhý jazyk) stáva akoby «nepriateľom», pretože mnohé z toho,

- čo nesie jazyk ako objektívna danosť, vediac všetko (alebo skoro všetko) a,
- čo prekračuje hranice subjektívneho chápania Života človekom (o to viac, ak takéto «niečo» — *nevdojak a bez akýchkoľvek vedomých zámerov zo strany subjektu* — odкрýva sa mu skrze vlastný život jazyka),

— môže byť nim chápané pri určitých zvláštnostiach organizácie psychiky osoby (bez akýchkoľvek k tomu objektívnych príčin a dokonca napriek nim) v kvalite akoby «*tárania*» — *t.j. nezmyselného alebo pre život málo významného súboru rôznych slov*. To isté sa týka aj ohraničenosti chápania tých či oných javov, podmienených dosiahnutou úrovňou rozvoja kultúry *spoločnosti — nositeľky jazyka*.

No ak *toto (vychádzajúce nad rámec subjektívneho chápania)* objektívne nie je táraninou, ale obsahuje v sebe zmysel objektívnej Pravdy-Istiny, tak, *vol'ky-nevol'ky neželajúc si v súlade s ňou sa zmeniť*, sa človek stáva protivníkom Pravdy-Istiny. Pri všetkom tom v zrkadle jeho Ja-centrickeho svetonázoru³ sa mu to vidí ako agresia proti nemu osobne zo strany jeho rodného jazyka, odhaľujúceho mu nejakú Pravdu-Istinu. Odtiaľto aj pochádza: «jazyk môj — môj nepriateľ».

No nakoľko nositeľom jazyka v jeho úplnosti je nie výlučne jedinec, ale určité spoločenstvo ako celok, tak uvedené sa týka takisto aj spoločenských skupín do neho patriacich, ku ktorým príslušnosť jedincov je charakterizovaná tými či onými znakmi.

Na rozdiel od takýchto *vo svojej zatvrdilej nevedomosti samolúbnych subjektov*, samotný A.S. Puškin vedel, že on v poéme rozprával (pri dosiahnutom k tomu času rozvoju kultúry) o niečom mimoriadnom (vychádzajúcom nad rámec vtedajšieho poznania)* nielen pre čitateľov (možnože so zriedkavými výnimkami), ale aj pre samotného «autora» poémy. V dôsledku toho v jemu súčasnom jazyku na rozprávanie o tom jednoducho «niet slov», a v spoločnosti — pri dosiahnutej úrovni rozvoja kultúry a jej kvalite — niet možností otvorene o tom hovoriť. A primerane tomu: usporiadanie slov a intonácie (interpunkčných znamienok) poémy pomimo priameho podania jej dejových línií nesie *druhú zmyslovú rovinu, v ktorej A.S. Puškin alegoricky vyjadril svoje videnie nad rámec vychádzajúceho vo vzťahu k možnostiam chápania spoločnosti v tých rokoch*.

Odtiaľto aj vychádza jeho priznanie: «*Horko-ťažko, rýmovač ja bezhlave, / Prispôsobil som sa tejto ľahkej oktáve!*». No rečový zvrät «jazyk môj — môj nepriateľ!» vo význame, že človek nevol'ky vytáral to, čo chcel skryť alebo kvôli nejakým na seba prijatým záväzkom musel tajiť — do tohto kontextu nezapadá.

Jednako len, uvedený názor na jazyk a vzájomný vzťah každého človeka k nemu zodpovedá Životu v chápaní človeka⁴ iba v tom prípade, ak tento človek je schopný vnímať každý národný jazyk *v jeho historicky sa v každej epoche vyskladavšej podobe* ako objektívnu danosť, podmienenú Vyším Predurčením bytia Stavby Sveta, ktorú každý človek, vstupujúc do života, si osvojuje v tej či onej *subjektívnej miere* — väčšej alebo menšej, lepšej alebo horšej, a ktorá sa sama rozvíja ako objektívna danosť pre nové pokolenia ako výsledok jak vôľovej, tak aj mimovoľno-automatickej podvedomej činnosti žijúcich pokolení nositeľov jazyka.

¹ Tento fakt prítomnosti vlastnej hybnosti (dynamiky, t.j. života jazyka sa odráža aj v úplnom názve slovníka V.I. Dalja — „Výkladový slovník ŽIVÉHO veľkoruského jazyka“.

² V tomto je jeden z objektívnych dôvodov toho, že v staroveku slová «jazyk» a «národ» boli synonymami. Tento dvojité význam slova «jazyk» je jedným z ukazovateľov toho, že nositeľom jazyka je práve celá spoločnosť, a nie ten či henten *jedinec sám o sebe (osobitne)*. A primerane tomu je jazyk majetkom spoločnosti.

³ O Ja-centrickom videní a chápaní sveta bude podrobne v Kapitole 2.

⁴ Nevedomosť a odmietanie pravdy-istiny nerobia pravdu-istinu objektívne neexistujúcou, ani ju nemenia na lož alebo omyl. Tým viac sa to týka Pravdy-Istiny.

Ak máme vychádzať z adeistického¹ presvedčenia o tom, že niekedy v prirodzenom výbere nejaká opica náhodou (t.j. bezpríčinne a bezcieľne) «sama od seba» získala intelekt² a prostredníctvom neho prišla k myšlienke³, že ňou vydávaným rozličným súborom zvukov ona môže pridávať význam rôzneho životného zmyslu, na ktorého základe sa historicky živelne vyskladali prvotné jazyky plemien a potom aj národov sveta, tak:

- prítomnosť vrodených (geneticky charakteristických) anatomických a psychicko-algoritmických osobitostí, objektívne podmieňujúcich schopnosť «opice» druhu «Homo sapiens» k ozmyslenej artikulovanej reči, sa stáva ešte jednou bezpríčinno-bezcieľnou náhodou v biológii a dejinách;
- a filológia⁴ i lingvistika⁵ sa izolujú *same do seba* od ostatnej Vedy a každá z nich sa mení na akoby vedu, registrujúcu a „vykladajúcu“ variácie subjektívnej historickej praxe pridania toho alebo oného zmyslu útržkom a kompozíciám viac či menej melodického mečania, erdžania, zavýjania a skučania predstaviteľov rôznych populácií druhu «Homo sapiens». T.j. pri takom prístupe filológia a lingvistika nie sú objektívne ničím podmienené, okrem historicky sa vyskladavšej štatistiky subjektívne ozmysleného vzťahu k človekom vydávaným zvukom.

•

- 2. «Mágia slova»:
v chápaní «fyzikov»

¹ Tu aj v ďalšom a v podstate vo všetkých prekladaných prácach VP SSSR sa čitateľ stretne namiesto slova „ateizmus“ so slovom „adeizmus“ Prečo „aDeizmus“ a nie „aTeizmus“? Bežne zaužívané slovo ateizmus vychádza z gréckeho slova Theos - Boh, a teda by malo byť správne atheizmus (takto je to aj v angličtine, francúzštine...) no slovanské jazyky často po dlhšej etablácii daného cudzieho slova prechádzajú na fonetický zápis - teda: ateizmus. Ale ako to rezonuje v noosférických poliach Zeme?

AT (v prastarých (proto)jazykoch = Boh (a jeho kódovanie do hláskového písma = kódu):

1. (ne) začiatok = hláska A (Vesmír je večný a nekonečný)

2. (ne) koniec = hláska T

Teda, „AT“ – **hláskovo, akusticky – je projekčné vyjadrenie nekonečného cyklu Strojenia „začiatku a konca“** v príslušnom frekvenčnom kóde, ľahšie vnímateľnom aj pre jednoDuchých ľudí. **Samohláska A** – ako lokálne (i globálne?) maximum, ako najširší zvukový obraz z matematickej postupnosti frekvencií samohlások A - E - I - O - U, resp. ich obrazov. **Spoluhláska T** – max. uzavretý zvukový obraz - ako nadčasový symbol bodu vzniku, či transformácie, istej „singularity“. V tomto význame termín AT-eizmus je potom pravý opak toho, čo drvivá väčšina ľudí pod ním chápe (v zmysle zápisov do noosférických bioenergetických polí)...

Preto, aby sme sa vyhli nesúladu našej reči s noosférickou odozvou, tak budeme používať slovo „**adeizmus**“, vychádzajúc z latinského Deus – Boh. – pozn. prekl.

² Pri tomto je potreba postaviť otázku: „Čo také je «intelekt» a ako je usporiadaný?“ – vo väčšine prípadov sa dokonca otázke ani nerozumie.

³ Otázka: „Čo také je «myšlienka», z čoho pozostáva a ako je usporiadaná?“ – v prevládajúcej väčšine prípadov je takisto neporozumená.

⁴ «FILOLÓGIA (z fil... a grec. logos — slovo), oblasť vedy, študujúca písomné texty a na základe ich obsahovej, jazykovej a stylistickej analýzy - dejiny a podstatu duchovnej kultúry daného spoločenstva. Filológia vznikla v starovekej Indii a Grécku. V XVII — XVIII. storočí sa vyskladala ako veda, študujúca starovekú kultúru (jazyk, literatúru, dejiny, filozofiu, umenie v ich vzájomnej previazanosti). S diferencovaním jednotlivých vied sa obsah pojmu filológie zmenil: filológiu začali vnímať ako súbor vied, študujúcich kultúru národa, vyjadrenú v jazyku a literárnej tvorbe» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická CD verzia, r. 2000.).

⁵ «LINGVISTIKA (z lat. lingua — jazyk, to isté čo jazykoveda).

«JAZYKOVEDA (lingvistika), veda o ľudskom prirodzenom jazyku a o všetkých jazykoch sveta ako jeho konkrétnych predstaviteľoch, všeobecných zákonoch výstavby a fungovania ľudského jazyka. Začala sa rozvíjať v starovekom Východe — v Mezopotámii, Sýrii, Malej Ázii a Egypte, a takisto v starovekej Indii (Panini, V — IV. storočie pred n.l.), starovekom Grécku a Ríme (Aristoteles). Jazykoveda ako veda sa zrodila začiatkom XIX. storočia vo forme všeobecnej (V. Humboldt a ďalší) a porovnávacio-historickej (F. Bopp, J. Grimm [známejší ako autor rozprávok: naša vysvetlivka pri citovaní], A.Ch.Vostokov a iní). Základné smery v dejinách jazykovedy: logický (stred XIX. stor.), psychologický, mladogramatický (2. pol. XIX. stor), sociologický (koniec XIX — zač. XX. stor.), štruktúrna lingvistika (1. pol. XX. stor.). Z pohľadu aspektov štúdia jazyka sa podmienenčne vydeľuje vnútorná a vonkajšia lingvistika. K vnútornej lingvistike patria: všeobecná jazykoveda (študuje všeobecné jazykové kategórie), porovnávacio-historická a porovnávacio jazykoveda (sleduje genetické a typologické vzťahy medzi rôznymi jazykmi), oblasti jazykovedy, ktoré študujú rôzne úrovne jazykového systému: fonetika, fonológia, gramatika (morfológia, tvorba slov, syntax), lexikológia, frazeológia. Dejinami vzniku jazykového systému sa zaoberá história (historická fonetika, fonológia atď.) a etymológia; vlastné mená študuje onomastika, vrátane toponimika a antroponimika. Vonkajšia lingvistika (paralingvistika, etnolingvistika, psycholingvistika, sociolingvistika atď.) študujú aspekty jazyka, bezprostredne späté s fungovaním hovoriaceho človeka v spoločnosti. K nim sa vzťahujú takisto dialektológia a lingvistická geografia, študujúce teritoriálne varíovanie jazyka. Osobitnú oblasť jazykovedy tvorí interlingvistika» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická CD verzia, r. 2000).

Avšak, ak sa zamyslíme, tak posledný uhol pohľadu vyvracia sám seba. Vec je v tom, že život Stavby Sveta — to sú rôzne kmitavé procesy, ku ktorým patrí mečanie, erdžanie, zavýjanie, skučanie i ostatné «vibrácie», ktoré je človek schopný vydávať i prijímať.

Pretože rôzne kmitavé procesy vo vzájomnom pôsobení vytvárajú javy, známe vede ako vyžarovanie (re-emisia) energie v iných frekvenčných pásmach na iných materiálnych nosičoch¹, rezonancia², vlastné kmitanie³ (ktoré takisto môže byť sprevádzané vyžarovaním), koherentnosť⁴ a pod., tak vo všeobecnosti všetko mečanie, erdžanie, zavýjanie i skučanie sú «vibrácie», patriace k zvukovému pásmu kmitočtov, ktoré vykazujú rôzny vplyv na okolité prostredie konkrétne v zmysle prítomnosti alebo neprítomnosti takýchto javov. Okrem toho, takisto sám človek je kmitavým a autokmitavým systémom, následkom čoho zvonku prichádzajúce «vibrácie» a takisto aj jeho vlastné «vibrácie» vplývajú aj na neho samotného.

Jednou z požiadaviek na meno (nazvanie) je to, aby jeho nositeľ naň nejako reagoval alebo sa sám pod týmto menom predstavoval, neočakávajúc naň dotazy. Súvzťažnosť tejto ľudmi ozmyslene vyzdvihovanej požiadavky, kladenej na mená (nazvania), s javmi re-emisie, rezonancie, autokmitania, koherentnosti a pod. poukazuje na to, že subjektívne pridanie zmyslu tým alebo iným súzvukom v artikulovanej reči je pre subjekt, dostatočne jemne vnímajúci tok kmitavých procesov Života a ich vzájomných väzieb, vylúčené:

Jedne súzvuky budú nim uznané ako *pravdivé-istinné mená veci a javov*, a druhé v tejto kvalite budú zavrnuté, práve kvôli prítomnosti alebo neprítomnosti reemisie, rezonančných a autokmitavých javov, koherencii a podobne⁵.

Posledný odsek je potrebné vysvetliť podrobnejšie, preto urobíme nevelké odbočenie do oblasti, zahŕňajúcej záujmy jak «fyzikov», tak aj «lyrikov».

* * *

Odbočenie od témy:

Opera a ruský chorovod

O «zvučení» Sveta, strunách a hudbe duše

Inými slovami, tí, ktorí jemne vnímajú tok a vzájomné väzby kmitavých procesov v Živote, objektívne majú schopnosť zoraďovať svoju artikulovanú reč v súlade s vyšším objektívnym zmyslom toku udalostí, pridávajúc subjektívny zmyslový význam tým zvukovým kombináciám, ktorým v tých či oných vznikajúcich okolnostiach Život nejako odpovedá a ktoré samé nejako zodpovedajú Životu

¹ Toho príkladom sú piezoelektrické efekty. Takto kmitavé mechanické pôsobenie na kryštál kremeňa vyvoláva kmitavú dynamiku napätia elektrického poľa na povrchu kryštálu. A naopak — kmitavé pôsobenie na kryštál kremika premenlivým elektrickým poľom vyvoláva jeho mechanické kmitanie.

² Impulz kmitania objektu na tej istej alebo násobnej frekvencii ako je frekvencia, charakteristická pre na daný objekt pôsobiaci faktor. Na jave rezonancie ja založené naladenie rádio- a televíznych prijímačov na vysielacie stanice.

³ Kmitavý proces, prebiehajúci v systéme bez prítomnosti vonkajšieho periodického vplyvu naň. Prítomnosť vlastného kmitania v systéme je podmienená charakteristikami samotného systému. Prítomnosť systému môže pohlcovať energiu zvonku i energiu vyžarovať. Príkladom vlastného kmitania je kmitanie kyvadla v mechanických hodinách. Kyvadlo je regulátorom spotreby potenciálnej energie pružiny alebo závažia (v hodinách s gravitačným pohonom mechanizmu) mechanizmom hodín a regulátorom re-emisie energie v podobe krúženia ručičiek.

⁴ Koherentnosť v najvšeobecnejšom zmysle tohto slova je: nejaká časová súvislosť v priebehu každého z množstva kmitavých procesov, vytvárajúca nejakú kvalitu v priebehu celého súboru procesov, tvoriacich skúmanú množinu. Príklad: aby členovia orchestra zahrli hudobné dielo, musí každý z nich hrať v rovnakom tempe svoj part partitúry jedného a toho istého diela. V opačnom prípade (ak tempo (*in preklade do slovenčiny - čas*) je u každého vlastné alebo každý «píli» svoje z rôznych diel; alebo čo si zmyslí, nevnímajúc druhých) hudba orchestra sa rozpadá na kakofóniu. (koherencia - súvislosť, spojitosť; priebeh elektromagnetických dejov poľa v čase a priestore – slovník cudzích slov na www.slovník.azet.sk)*

⁵ Konkrétne, okrem známeho a často publikovaného (v slovníkoch, encyklopédiách) číselného kľúča cyriliky, existuje druhý kľúč, odhalený v Kyjevskom Sofijskom chráme na jednej zo stien spolu s azbukou. (Sotnikova L., Ferrufino K. "Príbužnosť — osnova systému slova", Tegucigalpa, Honduras, Graficentro, 1985). Je zvláštny, charakteristický tým, že rôzne slová ruského (aj do neho z iných jazykov zavedené) majú rovnaké hodnoty číselnej miery (sumy číselných hodnôt ich písmen) v prípade, ak majú nejaký jednotný hĺbkový význam. Napríklad číselné miery slov: «zákon» — 49, «sloveso» — 49, «duch» — 49; «slovo» — 47, «striebró» — 47 (slovo je striebro, mlčanie je zlato; a striebro je 47. prvok Periodickej tabuľky prvkov) a pod..

Tieto príklady ukazujú, že rovnosť číselných mier nie je bez príčiny a je jedným z prejavov tej skutočnosti, že v ruskom jazyku chemickému prvku № 47 môže organicky zodpovedať iba jedno meno, názov — striebro.

Prvotné číselné miery, súc zapísané ako číslovky (napríklad, «sedem a štyridsať» pre striebro v starej morfológii čísloviek), majú svoju číselnú mieru atď. Vo výsledku miery každého z podstatných mien sa reťazia k jednému z čísel päťuholníka: 248, 293, 245, 283, 258, na základe ktorého oni ďalej prechádzajú jedno do druhého.

v týchto okolnostiach. Pritom takýmito ľuďmi konkrétnym zvukovým kombináciám pridávaný ten či onen subjektívny (takisto konkrétny) význam je svojho rodu «pauzovací papier - kópia» objektívneho zmyslu, vyššieho vo vzťahu k subjektívnemu a v celej jeho úplnosti nad rámec možností chápania sveta samotného subjektu. Takáto subjektívna «kópia», sňatá z objektívneho zmyslu, je tým čistejšia od možných nezmyselných «šumov», čím presnejšie sú usporiadané zmysly a celá algoritmika¹ psychiky subjektov.

Tento proces zrodzenia ozmyslenej (zmysluplnej) reči je lokalizovaný svojou väčšou časťou v podvedomých úrovniach psychiky človeka a jeho vedomie, jeho vôľa, opierajúc sa o tento proces, môžu riešiť nejaké iné procesy, nemajúce bezprostredný vzťah ani k uvedomeniu a chápaniu jazyka ako objektívneho javu, ani k vypracovaniu vlastnej kultúry reči. Pritom môžu vznikať, zdalo by sa, paradoxné situácie: nakoľko je reč adresovaná k vedomej úrovni psychiky človeka (predovšetkým), ale vyplýva z podvedomých úrovní psychiky, zďaleka nie vždy a nie vo všetkom podriadených vôli (vždy konajúcej na vedomej úrovni) a ktoré mnohonásobne prevyšujú vedomie ohľadom dostupnej a spracovávanej informácie, tak:

Človek je schopný vyjadrovať ústne i písomne názory, ktoré sú oveľa vyššie než jeho aktuálne chápanie sveta (chápanie sveta-svetonázor — patrí v psychike k úrovni vedomia), a do chápania ktorých musí sám dorásť počas pomerne dlhého obdobia, možnože do konca zostávajúceho života.

No ak obrátíme pozornosť na jazyk ako na objektívny jav a na kultúru reči v spoločnosti ako na jav osobno-štatistický, tak ľudia začínajú nevyhnutne chápať, že ich obklopujúci Svet «zvučí» vo všetkých frekvenčných pásmach, že jeho «zvučanie» vplýva na každého z nich, zodpovedajúco tomu, ako jeho vlastné «zvučanie» vplýva na ho obklopujúci Svet.

Toto chápanie, začína človek premýšľať o tom, aby žil Život tak, aby jeho «zvučanie» bolo v lade so «zvučaním» Sveta — jeho symfóniou. Ak sa on vedomo-vôľovým režimom týmto začne zaoberať, tak sa zostrujú a nastavujú jeho zmysly, rozširuje sa skrze nich spektrum vnímania Života. A človek je unášaný špirálovitým prúdom jeho vlastného rozvoja. Môže sa v ňom ľahko udržiavať, nezakúšajúc únavu, ak cíti jav koherencie (pravého času) a jeho správanie je koherentné (pohotové) vo vzťahu k dynamike objemnejších procesov, až do procesu Všedržiteľnosti².

Takéto videnie objektívnej danosti jazyka a možností «zvučania» subjektu v živote ukazuje aj na tú skutočnosť, že **v úplnosti normálnej kultúry ľudskej spoločnosti kultúra ústnej a písomnej reči organicky vyrastá z hudobnej kultúry** a prostredníctvom hudobnej kultúry je spojená s kultúrou telesnej a duchovnej plastiky, kultúrou «tanca» v najvšeobecnejšom zmysle tohto slova ako «tanca života».

To jest:

Artikulovaná reč odráža nejakú vnútornú hudbu osoby a slová sa ukladajú na tú hudbu, alebo (ak sú to slová druhého človeka) vnútorná hudba osoby je schopná ich zavrhnúť, odmietnuť v tých prípadoch, keď odrážajú s ňou nie «súzvučnú» vnútornú hudbu druhej osoby.

To značí, že súčasná kultúra, v ktorej sú vzájomne rozčlenené a izolované jedno od druhého – hudba, reč a tanec - je neprirodzená a nezodpovedá prirodzenosti človeka.

¹ Algoritmus — skomolené al-Chorezmi — meno stredoázijského matematika stredoveku. Jeho menom je pomenovaná následná postupnosť úkonov, ktorých splnenie umožňuje dosiahnuť stanovené ciele. Takže algoritmom sa nazýva opis takejto postupnosti úkonov. Algoritmus je:

- súbor informácií, popisujúci charakter premeny (transformácie) vstupného toku informácie v každom bloku algoritmu a
- mier (meradiel), riadiacich odovzdanie tokov v algoritme premenenej (transformovanej) informácie od každého bloku k iným.

Pod algoritmom sa chápe celý súbor čiastkových funkčne špecializovaných algoritmov.

Medzi pojmi, vlastnými subkultúre na základe humanitného vzdelania termínom «algoritmus», «algoritmika» je najbližší termín «scenár», pričom scenár je mnohovariantný.

² V opačnom prípade sa mu Život javí *ako keby bez príčiny* «pruhovalý»: «čierne pruhy» (keď zaostáva alebo predbieha) sa striedajú so «svetlými» (keď jeho správanie sa viac-menej vkladá do rytmiky objemnejších ho zahŕňajúcich procesov). (Proces Všedržiteľnosti – inými slovami Boží Zámer, ako hierarchicky najvyšší, všeobjímajúci, všetko-do-seba-zahŕňajúci proces)*

S týchto svetonázorových pozícií sa odкрýva osobitý pohľad na operné umenie¹, umožňujúci pochopiť jeho osobitú úlohu v kultúre.

Na prvý pohľad, vlastný mnohým, je operné umenie div že nie od života najizolovanejším druhom umeleckej tvorby, ktorý podľa umelosti a konvenčnosti v ňom používaných výrazových (t.j. jazykových – v najširšom zmysle tohto slova) prostriedkov predčia iba ak balet a čiste holý abstrakcionizmus (samozrejme, ak je to abstrakcionizmus, nesúci nejaké idey a emócie, ktoré vyjadriť prostriedkami «realistického umenia» je nanajvýš ťažké alebo nemožné, a nie abstrakcii podobný výtvor chorej psychiky).

V základe takýchto názorov o nereálnosti (odtrhnutosti od života)* operného umenia leží práve tá skutočnosť, že v opernom dejstve sú zliate dokopy a vzájomne sa podmieňujú *hudba, text, scénický dej, tance, dekorácie, prostredníctvom ktorých sa v opere odráža život v jeho rôznych prejavoch*, v tom čase ako aj v samotnom reálnom živote, dostupnom vnímaniu všetkých: ľudia hovoria, no nespievajú, diskutujú navzájom; tancujú nie na námestiach a uliciach, ale v špeciálne vyhradených miestach; a hudba, ak aj sprevádza život a činnosť ľudí, tak len z reproduktora prijímača alebo prehrávača — v súčasnosti; a do nástupu epochy elektroniky každodennosť počas tisícročí plynula prevažne bez hudby, ktorá iba skrášľovala zriedkavé sviatky alebo udávala spoločný rytmus v práci kolektívov².

Predsa len, napriek takýmto názorom o opernom umení, práve ono je najviac *plnokrvným (všetkozahrňajúcim)* systémom zobrazenia reálneho života v umeleckej tvorbe.

Začneme z toho, že hudba patrí do zvukového pásma mechanických kmitov, ktoré človek vníma sluchom. V závislosti od toho, aké sú to kmity, človek vníma melódie, hudobné sprevádzanie, aranžmány, harmóniu alebo kakofóniu a pod. a organizmus (telo a biopolia) a psychika (informácia a algoritmika, vlastné osobe) nejakým spôsobom reagujú na zvučanie hudby mimo vôle samotných ľudí. No v prírode, obklopujúcej každého z nás, i v každom človeku existuje množstvo iných kmitaní, ktoré nepatria do zvukového pásma alebo nie sú mechanickým kmitaním³, a preto nie sú sluchom vnímané. Pritom je nevyhnutné chápať, že zákonitosti kmitavých procesov sú v ich podstate jednotné v celom pásme frekvencií pre každý druh kmitania, ktoré je vlastné tomu ktorému druhu matérie.

Inými slovami, Svet okolo nás «zvučí» a my všetci «zvučíme» v ňom, no len malá časť tohto všeobecného zvučania je mechanickým kmitaním a patrí do zvukového frekvenčného pásma a na úrovni vedomia je vnímaná ako zvuk — vrátane aj ten nejakým spôsobom usporiadaný zvuk, ktorý sa nazýva «hudbou». No málokto sa zamýšľa: čo sa stane, ak tie či oné prírodné procesy zobrazíme v zvukovom frekvenčnom pásme?

V tlači prebleskli správy o tom, že keď pohyb nebeských telies po orbitoch, tvoriacich Slnecnú sústavu, naprogramovali do počítača a zobrazili vo zvukovom pásme, tak z reproduktorov zaznela harmonická melódia.

Tak isto jeden zo spôsobov diagnostiky predchádzania havárií mechanizmov je založený na rozdielnosti spektra kmitania nepoškodených mechanizmov a analogických mechanizmov, v konštrukcii ktorých sa tvoria mikrotrhliny, schopné neskôr viesť k poruche, k zlomu. Pri zobrazení týchto spektier kmitania vo zvukovom pásme nepoškodené a defektné mechanizmy zvučia rozlične: pre

¹ «OPERA (tal. opera, doslovne — dielo, kompozícia) je hudobno-divadelné dielo, založené na syntéze slova, scénického deja a hudby. Vznikla v Taliansku na prelome 16. a 17. storočia. Počas historickej evolúcie boli vypracované rôzne operné formy: ária, recitatív, vokálny zbor, chóry, orchestrálne čísla (overtúra, antrakty). Niekedy opera zahŕňa baletné scény, rozhovor-dialóg, melodrámu. Druhy opery: historicko-legendárna, heroicko-epická, národno-rozprávková, lyricko-tragická a iné. Niektoré druhy opery sú tesne spojené s konkrétnou národnou kultúrou a epochou — talianska opera-seria (vážna), opera-buffa (komická), francúzska veľká opera, opera-komédia, lyrická opera, nemecký a rakúsky singspiel (spievaná hra), anglická baladná opera. Prvé ruské opery sa objavili v 2. pol. 18. storočia. Klasické diela operného žánru v Rusku vznikli v 19. storočí, potom boli vytvorené národné opery na Ukrajine, začiatkom 20. storočia v Azerbajdžane, Arménsku, Gruzínsku» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na kompaktnom disku, rok 2000).

² Príkladom takejto koordinujúcej úlohy hudby je pieseň „Dubinuška“ («Ech, dubinuška, buchneme; ech, zelená, sama pošla, ... oblečieme...») alebo v burlackom variante «po briežku ideme, pieseň slniečku spievame...»); takisto aj hudba v armáde a námorníctve bola prostriedkom riadenia vojsk na bojovom poli, počas pochodu a pod. (na Slovensku napr. známa stará pochodová pieseň: „Sama kráľovná, sama kráľovná, ceduličku psála, ceduličku psála...“)*.

³ Zvuk — mechanické kmitanie: vo fyzikálnych termínoch «pozdlžne vlnenie» — kmity zhustenia a zriedenia prostredia v smere šírenia frontu vlny.

konštrukcie, nejakú náchylnú k zlomu, a takisto majúce nízku ergonómickosť⁴, je charakteristický nepríjemný zvuk.

Hranica, vymedzujúca každú osobu v Stavbe Sveta¹, je podmienená v tom zmysle, že všeobecne prirodzené (fyzické) polia, patriace do biopoľa človeka, sa rozprestierajú ďaleko od miesta, kde sa nachádza jeho hmotné telo, a zlučujú sa s analogickými celoprirodnými poľami iných objektov a subjektov. A na základe takéhoto biopoľového vzájomného pôsobenia osoby a Života je človeku na podvedomých úrovniach jeho psychiky dostupné mnohé z toho «zvučania» Života, ktoré sa nachádza mimo zvukového frekvenčného pásma a mimo mechanického kmitania. No ak existujú rôznorodé kmitavé procesy, tak je im vlastné aj to, čo sa nazýva harmóniou² a disonanciou³.

Človek, ktorého zmysly a psychika sú v lade so Životom, sám koná vo svete harmonicky, vyhýbajúc sa disonanciami vo svojom vzájomnom vzťahu so Životom, napomáhajúc odstraňovať okolo seba ničivé procesy, prejavujúce sa v určitých disonanciách. Človek, ktorého zmysly a psychika nie sú v lade so Životom, sám koná vo svete disharmonicky, rodia disonancie a vyhýbajúc sa harmónii vo svojich vzájomných vzťahoch so Životom a v rozpore s prirodzenosťou narúšajúc a ničiac harmóniu okolo seba i v sebe, čo sa prejavuje v určitých nových disonanciách vo vzťahu k objemnejšej ho zahŕňajúcej harmónii.

To jest, žijeme vo Svete, v ktorom «zvučí» vlastná hudba, hudba harmonická, v ktorej disonancie sú:

- buď epizódy, vznikajúce väčšinou pri nie úplne vydarených prechodoch z jedných režimov fungovania prírodných a umelých systémov do druhých režimov;
- alebo nejaké chorobné javy, ktoré zarazí samotný Život v prípade, ak získavajú tendenciu udržateľnosti a rozširovania.

A z celého množstva druhov umenia, rozvinutých v kultúre, umelecký obraz života práve v takej — rôznorodej «zvučiacej» — Stavbe Sveta je človeku schopná ukázať jedine opera⁴.

V opere sa všetko vzájomne dopĺňa a jedno druhému dáva význam: hudba, vedúca scénické dejy a nesúca texty; scénický dej, prebiehajúci na pozadí dekorácií a hudby, ktorá ho vedie; dekorácie, podčiarkujúce zmysel scénického deja a textu, — pri svojom zosúladení s hudbou⁵, — pomáhajúce vnímať ju (hudbu) i umeleckú celistvosť opery⁶. Inými slovami, **vo všetkých svojich častiach a ich vzájomnej spätosti kvalitná opera — i ako žáner i ako konkrétne dielo tohto žánru — to je veľmi veľa v kultúre každého národa**⁷.

⁴ Ergonómickosť — zlučiteľnosť, kompatibilita s človekom v zmysle pohodlia používania a bezpečnosti pre zdravie.

Predovšetkým oddelenia akustického projektovania automobilových firiem majú na starosti nielen všeobecné zníženie hluku, vytváraného automobилоm v rôznych režimoch, ale aj tým, aby vo zvukovej emisii automobilu neboli disonancie a zvukové emisie v pásmach, škodlivých alebo nepríjemných pre človeka.

¹ Stavba Sveta – doslovný preklad ruského slova Мироздание, ktoré sa bežne prekladá ako Vesmír. No ruština má viacero výrazov pre vesmír, a daný výraz je vždy konkrétne spätý, s tým, čo, aká časť, obraz v súvislosti s vesmírom sa má na myslí. Tu sa jedná konkrétne o Vesmír v zmysle jeho štruktúry, vybudovania... – pozn. prekl.

² «HARMÓNIA (gr. harmonia — spätosť, ladnosť, súrozmernosť), súrozmernosť častí, zlievanie rozličných komponentov do jedného organického celku.

HARMÓNIA, vyjadrovacie prostriedky hudby, založené na zjednotení tónov do súzvukov a na spojení súzvukov v ich postupnom pohybe. Základný typ súzvuku je akord. Harmónia je vytváraná podľa určitých zákonov ladenia vo viachlasnej hudbe ľubovoľného zloženia — homofónii, polyfónii. Náuka o harmónii je jednou z hlavných oblastí teórie hudby» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, rok 2000).

³ «DISONANCIA (fran. dissonance, z lat. dissono — neladne znejem), v hudbe nezliate, napäté súčasné zvučanie rozličných tónov» („Veľký encyklopedický slovník“, elektronická verzia na CD, rok 2000).

Keď sa Vám nepáči zvuk, vydávaný pri škrabaní skla železom, tak je Vám nepríjemná v tomto zvučení vznikajúca disonancia.

⁴ A v dôsledku snahy ľudí o úplnosť zobrazenia Života v umeleckej tvorbe boli vypracované technické prostriedky synchronizácie zvukového zápisu a kinofilmu, následkom čoho sa hudba stala neoddeliteľnou súčasťou filmového umenia a filmové umenie sa stalo blízke, podobné opernému.

⁵ Jedna z definícií «architektúra je stuhnutá hudba» v opernom umení spočíva v tom zmysle, že dekorácie sú druhom architektúry, a preto, sú osobitým druhom hudby, musia zodpovedať aj opernej hudbe aj opere ako celku.

⁶ V roku 2003 Valerij Gergijev inscenoval v Mariiňskom divadle v Petrohrade operu Sergeja Prokofieva „Vojna a mier“. Túto inscenáciu charakterizovala úplná neprítomnosť dekorácií. A v súvislosti s uvedeným nás toto stavia pred otázku: Prečo v tejto inscenácii opera nebola kompletná so všetkými jej súčasťami?

- sú v určitom zmysle chybné libretto opery a hudba S. Prokofieva, neschopné sa navzájom zlúčiť so scénickým dejom a dekoráciami?
- alebo V. Gergijev sa zbavil dekorácií preto, že nevníma a nechápe prejav Života v opernom umení?
- alebo V. Gergijev toto všetko vníma a chápe, no je vedome spoluúčastný v procesoch deštrukcie človeka takouto «modernou kultúrou»?

⁷ Podľa nášho názoru, špičkovým výkonom operného umenia v Rusku je „Príbeh o neviditeľnom hrade Kitež a deve Fevrónii“ N.A. Rimskeho-Korsakova a V.I. Beľského (autor libretta), vzniknutosieho v roku 1907. V ňom autori, začínúc tvoriť

No pre operné umenie je charakteristické rozdelenie účastníkov scénického deja na aktérov, hudobníkov — z jednej strany a zo strany druhej — na divákov. Avšak v chorovode (na rozdiel od opery) sú všetci jeho účastníkmi — aj aktéri, aj diváci, a preto v chorovode hudba, text a tanec sa zlievajú dokopy ako nikde inde.

Chorovod je oddávna jeden z atribútov ruskej kultúry a jedným z prostriedkov ľuďmi uskutočňovanej kolektívnej mágie národa ako súčasť jeho prirodzeného života¹.

Ďalej pokračuje osnovný text.

* *
*

V dôsledku tejto skutočnosti, ak máme byť čestní sami pred sebou, tak je potrebné uznať vyššiu rozumnosť Prírody a prítomnosť v nej vo vzťahu k človeku vyššieho objektívneho zmyslu všetkej algoritmickej Života v jeho rozvoji; objektívneho zmyslu, neseného celým súhrnom kmitavých procesov a prejavujúceho sa vo vyžarovaní, v rezonančných, koherentných a autokmitavých javoch.

A v súlade s tým, v uvedených objektívnych podmienkach nejaká «opica» nezískala «intelekt» «samo sebou» bezcieľne a bez zmyslu a neprišla k myšlienke pridať podľa jej svojvôle tie či oné významy životného zmyslu tým zvukovým kombináciám, ktoré je schopný v podobe mechanických kmitov v mieste pobývania vylučovať jej organizmus vo zvukovom frekvenčnom pásme. Avšak nedbajúca na Život a k tomu ešte hlúpa «opica» môže rozmýšľať aj v tom zmysle, že ona je «sama sebou» a «sama pre seba»...

To jest, preskúmanie otázky o artikulovanej ozmyslenej reči dokonca aj z pozície teórie kmitaní a všeobecnej fyziky, vzdialených od filozofie a bohoslovía, nevyhnutne musí priviesť každého aspoň trochu mysliaceho človeka od šialeného materialistického adeizmu nech by aj (pre začiatok) k panteizmu (považovanie samotného Vesmíru za Boha), a potom (pri položení otázky: odkiaľ a prečo je toto všetko v Prírode?) — k priznaniu aktu tvorenia Stavby Sveta a dialógu podľa Života s Bohom – Tvorcom a Všedržiteľom.

Vo všeobecnosti pri preskúmaní živé slovo (vyslovené v akustickom frekvenčnom pásme alebo vyslovené človekom «v duchu, v mysli» v jeho subjektívnom vnútornom svete, t.j. na osnove nemechanických neakustických kmitavých procesov, vlastných duchu — biopoľu človeka) dokáže vplývať prostredníctvom kaskád rôznorodých prírodných a technogénnych vyžarovaní na všetko, čo existuje v Stavbe Sveta.

A tento pohľad na jazyk — predpokladajúci existenciu Boha, akt tvorenia Stavby Sveta a Všedržiteľnosť ako proces života Stavby Sveta — je v úplnom súlade s predstavami adeistickej materialistickej vedy, ktorej sú známe také javy, ako vyžarovanie, rezonancia, autokmitanie, koherencia, a ktorých existencia, zatvárajúc oči, uznáva zmysluplný počiatok výlučne človeku, nezamýšľajúc sa pri tom nad podstatou Človeka a zmyslom Života². Tento pohľad na jazyk vo svojej podstate je Bohopočiatočným, no napriek názoru mnohých on prináša slobodu a pre jeho vtelenie sa do Života oslobodzuje rozum z pre neho vytvorenej klietky, na ktorú si *adeisti (jak materialisti, tak aj idealisti)*³ zvykli.

v obmedzeniach tradičnej biblickej kultúry, dokázali podísť až na jej hranice, pozrieť sa za ne, avšak nedokázali sa z nich vyrvať na slobodu.

¹ So stanovením na Rusi vlády biblickej koncepcie ztročenia všetkých, národná mágia chorovodu bola nakoniec vytlačená energetickým vydávaním pasených a nárastom biblického egroru na základe cirkevných rituálov alebo «politčety» marxizmu. Neskôr sa do tohto procesu energetického vydávania a programovania psychiky zapojila televízia a internet a perspektívne sa do neho môže vliať aj interaktívna televízia s virtuálnymi televíznymi vedúcimi a «animovanými filmami» podľa individuálnej objednávky.

² Inými slovami, historicky sa vyskladavšie rozdelenie vedy na «prírodné», «presné», «technické» a «humanitné» je neprirodzené.

³ O dvojtvárnosti adeizmu (materialistickej a idealistickej) pozri prácu VP SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. Tu len v krátkosti vysvetlíme:

- materialistický adeizmus priamo hovorí: Boha niet, všetky vierouky o jeho akoby existencii sú výmyslami.
- idealistický adeizmus hovorí priamo: Boh existuje. No plodí výmysly o Jeho existencii a normách vzájomného vzťahu ľudí s Bohom, ktoré, ak s nimi súhlasíme, tak človeka odcudzujú Bohu a neumožňujú človeku nachádzať sa v stave opravdivého človeka.

1.3. «Mágia slova»: v riečisku Všedržitelnosti...

Práve silou uvedených objektívnych okolností neboli počas celej histórie z kultúry ľudstva vykorenené rôznorodé učenia o «mágii slova» a o osvojení si tohto umenia vplyvu na tok udalostí v Živote.

Vo svojich najchamtivejších prejavoch oni zachádzajú až do snahy spoznať «tajné, skryté meno Boha» kvôli tomu, aby nad Ním získali moc. A ich druhá strana sa prejavuje v tradíciach, charakteristických v rôznych dobách pre rôzne spoločnosti, v súlade s ktorými skutočné meno človeka má právo poznať iba on sám a jemu najbližší ľudia, a všetci ostatní môžu poznať človeka iba podľa prezývky¹. Z vnímania «mágie slova» vyplývajú aj tradície nazývania inotajovými prezývkami tých síl (prírodných objektov a subjektov), ktoré privolať z tých či oných reálnych alebo domnelých príčin je neželateľné².

A v najsvetlejšej a životpotvrdzujúcej podobe takéto učenia žijú v niektorých kúzelných rozprávkach pre deti. A toto je ten prípad, keď rozprávka je nie lžou i nie výmyslom niečoho neprirodzeného, ale presnou narážkou na životne dôležité skutočnosti a odkrytie cesty rozvoja osobnosti a ľudstva celkovo³.

Možnosť takéto vplyvania živým vysloveným alebo mysleným slovom je v tej či onej miere schovaná alebo odhalená v závislosti od odpovede na otázky:

- čo konkrétne je treba vybrať ako objekt vplyvu?
- aká kaskáda, stupeň vyžarovania je potrebný na vytvorenie takéto vplyvu?
- či sú podriadené vôli – sú v moci konkrétneho subjektu:
 - potrebná kaskáda vyžarovania?
 - možnosti vytvorenia kaskády vyžarovania alebo nejakých jeho komponentov v prípade ak chýbajú?
 - schopnosť naviesť, nasmerovať kaskádu vyžarovania do akcie?

A ak všetko uvedené je priamo alebo nepriamo podriadené vôli človeka, tak jazyk, reč sa skutočne stáva prostriedkom «magického» vplyvu na Svet⁴. A tento prostriedok je, tak či onak, dostupný pre všetkých.

A osvojenie si takýchto možností je cesta z ekologicky pre celé ľudstvo samovražednej technokratickej civilizácie, v ktorej ľudia sú zajatcami nimi vybudovanej technosféry, do **civilizácie biologickej**. **V nej, stelesňujúc v sebe Vyššie predurčenie existencie Človeka, Ľudia, kde každý je Človekom, budú oslobodení od nutnosti chrániť sa pred biosférou Zeme a pred Kozmom technickými prostriedkami, a budú prebývať v lade-harmónii so Zemou i Kozmom, v lade s Bohom, na osnove kvalitatívne inej kultúry, ktorú je nevyhnutné vybudovať v terajšej epoche.**

Okrem toho, prístup k skúmaniu jazyka z pozície kmitaní a všeobecnej fyziky nevyhnutne privádza k dvom záverom:

- rôzne jazyky sú si vzájomne nie ekvivalentné ako prostriedok *vibračno-akustického (vrátane vyžarovania)*⁵ vplyvu človeka na tok udalostí v Živote kvôli tomu, že v každom z nich sa nachádzajú vlastné súbory zvukov, ktorých možné i nemožné postupnosti-sekvencie sú určené štruktúrnymi zvláštnosťami jazyka (morfológiou — vnútornou štruktúrou slov a zákonmi slovtvorby; gramatikou,

¹ Tak skutočné meno faraóna v starovekom Egypte bolo tajomstvom. Takisto na Rusi skoro do čias Petra I. (koniec XVII. storočia) spoločnosť poznala mnohých ľudí len podľa cirkevných (krstiacich) mien alebo zaužívaným prezývkam, ale nie podľa ich skutočných rodových mien.

² Následkom toho v ruskom jazyku: «medved» (ten, kto má na starosti med) namiesto «ber» (brloh — ležovisko bera (ber - ekvivalent nem. Bär, ang. Bear)*); «radlovitý» namiesto «los» (pretože parohy losa formou pripomínajú trocha lemeše — radlá pluhu); «ľstivý», «nečistý» — takisto zástupné slová podstatného pomenovania subjektov známeho druhu. V ruskom jazyku a v historicky dlhých kaskádach sú takéto zámery. «Cher» — v minulosti pomenovanie písmena «Ch», teraz nazývaného «Cha». Kedysi pomenovanie písmena — «Cher» — sa stalo zástupcom zakázaného slova, začínajúceho sa týmto písmenom. Časom inotaj «cher» sám získal význam nepovoleného slova, a bolo — v kvalite prípustného slova-zástupcu — nahradené pomenovaním toho istého písmena v jeho súčasnom prostore znení «Che».

³ Dnes táto objektívna skutočnosť, vnímaná mnohými, je jednou z príčin popularity diel J.R. Tolkiena (mimochodom hlavnou profesiou filológ) a kníh o Harry Potterovi a Tanji Groter, ktorým holdujú mnohí výrastkovia, a záujmu o mágiu a okultizmus určitej časti dospelých.

⁴ Jedna z verejne prístupných publikácií na túto tému je: N. Leskova "Diagnóza modrej planéty: chronická astma" s podtitulom "Zvuk ľudskej reči, vplyvajúci na matériu, môže ju obroditi alebo zničiti" ("Nezávislé noviny", № 15 (3128) rok 2004).

⁵ V terminológii fyziky.

určujúcou možné vzájomné väzby slov vo frázach a vzájomné väzby fráz; situačne a kontextovo podmieneným výberom slov vo frázach a usporiadaním fráz);¹

- sprosté (hrubé) vyjadrovanie, hrešenie a nadávky charakterom svojho vplyvu na tok udalostí i na samotný sprosté sa vyjadrujúci subjekt vytvárajú nevyhnutne v každom jazyku, v mnohom izolovanú, oblasť jazyka.

Neprijatie sprostého vyjadrovania i priame jeho zákazy (aj vrátane situácií, keď je človek osamote, len sám so sebou) to nie je nezmyselná požiadavka etikety, ale reakcia spoločnosti na ten objektívny fakt, že sprosté vyjadrovanie je svojim vibro-akustickým (vrátane vyžarovania) vplyvom na Život i na samotného sprosté sa vyjadrujúceho skutočne objektívne, jemne povedané, neblahodárne.

S takouto neekvivalentnosťou rôznych jazykov ako prostriedkom vibro-akustického (vrátane vyžarovania) vplyvu na tok udalostí v Živote sú späté rôzne učenia o osobitej úlohe a osobitých možnostiach niektorých jazykov ľudstva². Stúpenci takýchto učení pristupujú k tomu, že budujú (lepšie povedané: prebudovávajú, zhodnocujú) ten či onen pozemský jazyk do rangu Jazyka, ktorým Boh realizoval Tvorenie Stavby Sveta. Takéto prehlásenia sa robia predovšetkým vo vzťahu k ivritu (jazyku Tóry — Starého zákona, biblického ezoterizmu a okultizmu), arabštine (jazyku Koránu a súfijského ezoterizmu), staroruštine (cirkevno-slovanskej), sanskritu (jazyku Véd), čínskemu a japonskému jazyku³.

No ak to dáme do vzťahu s predstavami pozemskej vedy o informácii, tak vytvorenie rôznych systémov vo väčšine prípadov vyžaduje predbežné určenie vlastností samotného systému a jeho komponentov v ho objímajúcom, zahŕňajúcom jazyku, ktorý môže byť zaznamenaný v systéme v nezjavnom obraze, a v zjavnom obraze — iba zčasti⁴. A čím je systém zložitejší, tým vyššia je pri jeho vytvorení potreba jazyka, presahujúceho rámec tohto systému.

Avšak v podmienkach davo-„elitarizmu“ s početnou prevahou nečlovečích typov usporiadania

¹ A na dôvažok je potrebné aj doplniť, že nie všetky jazyky sú pôvodné, teda obmenou, vývojovým (lepšie povedané degradačným) stupňom pôvodného protojazyka, oveľa lepšie pomenúvavšieho a spätiejšieho s objektívnou realitou, vyvolávavšieho k zvukovej vibrácii slov objektívnej realite adekvátne obrazy (čiže nie „ja o voze a realita o koze“, ale ak slovo-zvuk o voze vyvolá v subjektívnej psychike obraz voza, tak je adekvátny obrazu voza aj v objektívnej realite). Mnohé dnešné jazyky a zvlášť jazyky preferované v tzv. západnej (ne)civilizácii sú jazykmi umelými, vytvorenými (a)sociálnymi mágmami za tým ktorým konkrétnym účelom počas celých dejín terajšej civilizácie. Aj o tom je zmienka v Biblii o tzv. babylonskom zmätení jazykov, ktorú možno, uvedomiac si aj iné súvislosti, interpretovať na rozdiel od oficiálnych cirkevných výkladov ako zásah určitých antičlovečích subjektov za účelom zabránenia povýšenia sa ľudstva nie na úroveň Boha, ale na úroveň človečenstva, teda do kvality psychiky jedinca typu Človek, umožňujúcej bezprostredný dialóg Človeka s Bohom, jeho Stvoriteľom a takto priamou cestou sa podieľať na vybudovaní Božieho cárstva na Zemi. A toto mätenie jazykov, rozdeľovanie nielen národov, ale aj generácií v samotných rodinách, pokračuje nepretržite. A šíritelmi, przniteľmi jazykov sa stávajú, žiaľ, najmä tí, ktorí by sa o čistotu jazyka mali starať a byť príkladom – vid'. neustále zmeny a „vylepšenia“ jazykovedcov, a o reči, ústnom prejave redaktorov, rýchlokvasených moderátorov a všakovakých cele-v-ritiek aní nehovoriac. Stačí si len uvedomiť, precítiť a možno aj v etymologickom, či výkladovom slovníku dohľadať príslušný pôvodný význam slov v tak obľúbených dnes frázach: strašne sa teším, strašne milujem a pod, či Havlovo (ne)smrteľné „humanitárne bombardovanie“.

Mozog človeka je rozdelený na dve hemisféry: pravú – procesno-obrazovú (dalo by sa povedať, zodpovedajúcu objektívnej realite) a ľavú – analyticky abstraktno-logickú (dalo by sa povedať, zodpovedajúcu subjektívnemu chápaniu a vytvárajúcu subjektívne konštrukcie). S týmito poznatkami pracujú napr. školy NLP (neuro-lingvistického programovania, sledujúce napr. aj to, kedy to, čo jediniec hovorí, zodpovedá skutočnosti – pohľad a čerpanie informácie z pravej hemisféry, a kedy, nehovorme, že klame, ale povedzme, že konštruuje – čerpá a tlmočí informácie poslucháčovi z vlastnej ľavej mozgovej hemisféry). A práce, napr. aj popredných izraelských vedcov o spätosti toho-ktorého jazyka s pravou, či ľavou mozgovou hemisférou – tie je možné dohľadať na internete. – pozn. prekl.

² Druhou stranou tejto otázky je aspekt sprostého jazyka v tom zmysle, že nadávky, hrešenie majú veľký dosah a sú svojim pôsobením ničiace.

³ «Veľmocnári» USA by možno do tohto zoznamu by sa aj chceli dostať, no je to pre nich veľmi ťažké, pretože súčasný anglický jazyk (vrátane jeho americkej verzie) vznikol po dobytí Anglicka Normanmi na čele s Vilhelmom Dobyvateľom, t.j. až v pomerne neskorej historickej epoche v procese rozvoja zmesi z pôvodného jazyka anglosasov, latinčiny a niečoho z fransko-normánskeho. (V podstate do dnešnej podoby anglický jazyk dotvoril až Wiliam Shakespear, vytvoriac mnohé slová. Anglický jazyk je jedným z najchudobnejších jazykov, keď jedno slovo, jeden tvar, má mnoho významov, ktorý je potrebné vyvodit' z kontextu, frázy, v ktorom sa nachádza. Nie nadarmo pôvodní obyvatelia Severnej Ameriky hovorili, že Angličania majú rozoklaný jazyk, jazyk hada a nedá sa im veriť. No vychádza to z tohto, že konkrétnemu slovu sa dá rozumieť aj tak, aj tak... Podľa kontextu, frázy... a situácie, ktorá komu vyhovuje... Navyše anglický jazyk je jazyk ľavej mozgovej hemisféry, a nie pravej, ako staré, z pôvodného jazyka sa vyvinuvšie, jazyky. Tento jazyk jeho nositeľov degeneruje – v zmysle od Človeka k človekupodobnému. A devastačný vplyv angličtiny, si každý môže aj v našich krajinách všimnúť, najmä u generácií, získavších vzdelanie po 1989 roku. Stačí ich porovnať s generáciami, čo sa učili ruštinu a slovenskú literatúru nemali v tak oklieštenej podobe...)*

⁴ Okrem toho, ako poznamenal ešte v roku 1872 (aj keď z dôvodu úlohy a rozdielov jazykov) A.K..Tolstoj v básni „Posolstvo M.N. Longinovi o darwinizme“, «Spôsob, ako tvoril Tvorca, / Čo považoval On viac za potrebné — / Vedieť nemôže predseda / Výboru tlače...»

psychiky v spoločnosti¹, nech by to čie boli „elitárne“ nároky na zaradenie do rangu «superjazyka» toho či oného jazyka z pomedzi historicky sa vyskladavších, významnosť ktorého by akoby znehodnocovala význam všetkých ostatných, sú životne neopodstatnené a jednoducho hlúpe, pretože pre *funkčnosť «mágie živého slova» — uskutočnenia vibračno-akustického vplyvu (vrátane vyžarovania v iných frekvenčných pásmach)* — sú objektívne nevyhnutné vyžarovače, a **časti vyžarovačov je nositeľom samotný človek — jedinečný a neopakovateľný**. To posledné znamená:

Na to, aby k vyžarovaniu došlo, je potrebné, aby nielen bolo navedenie, nasmerovanie voči subjektu alebo objektu, na ktorý je potrebné vplývať vôľou (alebo mimovoľne v algoritmike podvedomého správania), ale je potrebné aby, aj štruktúry vyžarovačov²:

- boli dostatočne rozvinuté, aby boli vhodné pre činnosť vo vyskladavších sa podmienkach (inými slovami, objekt predpokladaného vplyvu sa musí nachádzať v hraniciach je dosiahnuteľnosti);
- boli aktívne v zodpovedajúcej časovej perióde, na čo sú nevyhnutné:
 - zásobenie ich zodpovedajúcimi druhmi matérie a energie³;
 - informačno-algoritmické zabezpečenie ich fungovania musí byť nielen dostupné, ale musí byť «vsadené» do systému⁴;
 - subjekt sa musí nachádzať v určitom — *cieľom a prostriedkom ich dosiahnutia zodpovedajúcom* — type usporiadania psychiky.

Následkom vymenovaných podmienok:

«Kúzelné slová» a «magické jazyky», ovládanie ich slovníka a gramatiky sú zd'aleka nie všetkým, čo je potrebné pre ich použitie s cieľom vplyvania na tok udalostí.

Subjektívna podmienenosť efektívnosti každého z jazykov ako prostriedku vibro-akustického vplyvu na tok udalostí nie je jednoznačným výsledkom osvojenia si ich slovníka a gramatiky. Je to dôsledkom toho, že efektívna kaskáda potrebných vyžarovačov môže byť zostavená z rôznych

¹ O typoch usporiadania psychiky a o tom, čo znamená nachádzať sa v kvalite Človeka, pozri práce VP SSSR “Mŕtva voda” vo vydaniach, počínajúc od roku 1998., “Od človekupodobného k človečenstvu” (v prvom vydaní pod názvom “Od matriarchátu k človečenstvu...”), “Prídi na pomoc mojej neviere...”, “Princípy kadrovej politiky”, “Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty”, “Od korporatívnosti pod záštitou ideí k súbornosti v Božej dŕžave”.

Tu len v krátkosti objasníme.

Informačné zabezpečenie správania sa človeka je možné rozdeliť do nasledujúcich kategórií:

- vrodené inštinky a nepodmienené reflexy, a takisto ich pláštenky rozvítené v kultúre;
- tradície kultúry, stojace nad inštinkami;
- jeho vlastné ohraničené názory, chápanie;
- «intuícia celkovo» — to, čo vyviera z podvedomých úrovní psychiky jedinca, prichádza k nemu z kolektívnej psychiky, je výtvarom vonkajších mámení a posadnutostí v inkvizitórskom chápaní tohto termínu;
- vedenie Božou Prozreteľnosťou, Zámerom, na základe všetkého predchádzajúceho, s vylúčením mámení a posadnutostí, ako priamych vonkajších vpádov do cudzej psychiky, v rozpore so želaním jej nositeľa.

V psychike každého jedinca je možné alebo skutočne má miesto toto všetko. No jedno z toho môže v správaní jedinca prevládať nad všetkými ostatnými zložkami. Ak prvé, tak jedinec je nositeľom usporiadania psychiky zvier, podstatou organizácie jeho správania — človekupodobné zvier (taká bola väčšina členov každého národného spoločenstva v minulosti); ak druhé, tak jedinec je nositeľom usporiadania psychiky zombie, biorobot, naprogramovaný kultúrou (taká je väčšina židov a k takejto úrovni sa teraz bližie väčšina obyvateľov na Západe; problém možného preludnenia musí byť odstránený programami plánovaného rodičovstva, legalizáciou pohlavných zvráteností a rozšírením kultúry „bezpečného sexu“); tretie a štvrté je vlastné osobám s démonickým typom usporiadania (to je tzv. «svetové zákulisie»: majitelia biblických kultov, lídri mondializmu (t.j. terajšej formy globalizácie), euroázijstva, vyšší hierarchovia scientológov, otvorení satanisti a pod.).

A len piate je človečie usporiadanie psychiky, norma pre človeka (na jej stelesnení pracovali Mojžiš, Ježiš, Mohammed, Stalin). Tu život jedinca prestáva byť hrou bez zmyslu alebo hrou kvôli získaniu radovánok, a získava zmysel v realizácii Vyššieho Zámeru, zachovávajúc pritom kvalitu ľahkosti detstva, prebývajúceho v radostnej hre.

² Tým sa rozumie, že sú potrebné vyžarovače s rôznym smerovaním činnosti i spätné vyžarovače, pretože vo všeobecnom prípade skúmania proces vibro-akustického vplyvu (vrátane vyžarovania) je procesom riadenia. Na to, aby riadenie bolo uskutočniteľné so želateľnou (alebo potrebnou) kvalitou, je potrebná cirkulácia informácie a ju nesúcich tokov energie (matérie) vo všetkých objektívne potrebných kontúrach priamych a spätných spojení. Neprítomnosť toho či oného vyžarovača potrebného smerovania alebo jeho nefunkčnosť trhá tú či onú kontúru, čo prináša so sebou pokles kvality riadenia procesu až do jeho plného strokotania.

³ Matéria (v danom kontexte, materiál, hmota)* a energia, vzájomne prechádzajú jedno do druhého. V kontexte prác VP SSSR termín «matéria» je oveľa všeobecnejší a vo svojom konkrétnom význame chápe «matériu vo všeobecnosti» v jej agregátnych stavoch (kryštalický, tekutý, plyn, plazma, polia, a vákuum). A termín «energia» chápe matériu v procese prechodu z jedného agregátneho stavu do druhého alebo parametre vnútornej dynamiky matérie v rámci kvalitatívne nemenného agregátneho stavu.

⁴ Ak máme hovoriť jazykom počítačových analógií, tak modem môže byť napojený na počítač, môže byť zapojený do siete, ale aby ho bolo možné používať — jeho špecifické programové vybavenie (driver a programy nastavenia), a takisto aj praktické telekomunikačné programy je nutné nielen inštalovať do operačného systému, ale aj aktivovať, t.j. spustiť.

elementov, organizovaných na rôznych materiálnych nosičoch (jak hmotných, tak aj poľových), rôzne nastavených. V súlade s tým subjektívna schopnosť vplyvať na tok udalostí je v mnohom nezávislá na tom ktorom konkrétnom jazyku¹.

Všetky tieto okolnosti robia v mnohom škodným alebo bezpredmetným skúmanie niektorých otázok poznania jazyka, ak je to odtrhnuté od nositeľov jazyka, *majúcich osobné špecifikum mravnosti a organizácie psychiky*. Na druhej strane, aj odpovede na mnohé otázky psychológie v každom konkrétnom prípade môžu byť podmienené jazykom (jazykmi), ktorý používa skúmaný subjekt, i jeho osobnou kultúrou reči².

No «mágia slova» je len jednou z funkcií jazyka. Avšak je nerozdeliteľne spätá s inými funkciami jazyka v živote spoločnosti i každého človeka. A v závislosti od toho, ako ľudia používajú jazyk v týchto funkciách (t.j. mimo «mágie slova» bezprostredne), — sa jazyk v jeho historickom rozvoji mení tak, že objektívne možnosti vibro-akustického (vrátane vyžarovania) vplyvu pomocou neho na tok udalostí v Živote buď narastajú, alebo sa strácajú.

¹ O tom je súfijské podobenstvo "Formula":

«Raz dávno žil jeden učený človek. Zasvätil celý svoj život hľadaniu poznania a prečítal veľké množstvo rozličných kníh, medzi ktorými boli aj veľmi zriedkavé knihy, zasvätené tajným náukám. I raz sa tento človek, premýšľajúc, prechádzal po brehu rieky.

Zrazu niečí hlasný krik, nesúci sa od rieky, prerušil jeho premýšľanie. Započúval sa a počul, ako niekto kričí:

— A ja cha! A ja cha! A ja cha!

— Ó, to je posvätná formula pre chodenie po vode! — povedal si učenec.

— Pamätám si, čítal som ju v jednej starej, veľmi tajnej knihe. No tento človek to robí zbytočne, lebo nesprávne vyslovuje formulu.

Namiesto toho, aby vyslovoval «ja cha», on vyslovuje «a ja cha».

Trocha porozmýšľajúc, učenec sa rozhodol, že ako viac poznajúci, pozorný a horlivý človek, je povinný naučiť toho nešťastníka, ktorý, hoc aj, viditeľne, bol zbavený možnosti získať správny návod, predsa len zo všetkých svojich síl, zrejme, sa snaží uviesť sa do súzvuku so silou v týchto zvukoch.

A tak si požičal loďku a preplavil sa k ostrovu, z ktorého sa ozýval hlas.

Na ostrove v chyžke uvidel súfija, z času na čas hlasno opakujúceho, stále rovnako nesprávne, posvätnú formulu.

— Priateľ môj, — obrátil sa k nemu učenec, — ty nesprávne vyslovuješ posvätnú frázu. Musím ti povedať o tom, lebo bude mať zásluhu jak ten, čo radu dáva, tak aj ten, čo túto radu nasleduje.

I rozpovedal mu, ako treba vyslovovať volanie.

— Ó, ďakujem ti, dobrý človek, — odpovedal súfij. — Si ku mne veľmi dobrý, ty si sa špeciálne prepravil na druhý breh, aby si mi povedal správnu formulu. Ja ti veľmi, veľmi ďakujem.

Spokojný učenec si sadol do loďky a vypravil sa na spiatočnú cestu, radujúc sa, že vykonal dobrý čin. Chvíľu nebolo počuť z chyžky žiadny zvuk, no učenec bol presvedčený, že jeho úsilie nevyšlo nazmar.

A zrazu sa k nemu donieslo váhavé «a ja cha» súfija, ktorý opäť po starom začal vyslovovať zvuky volania. Učenec začal premýšľať nad tým, na čo sú takí zanovití ľudia, ako zatvrdli vo svojich omyloch, no zrazu počul vzadu zvláštny pleskot. Obrátil sa a zamrel od údivu: k nemu priamo po vode, ako po súši, bežal súfij. Učenec prestal veslovať a, ako začarovaný, nemohol od neho odtrhnúť pohľad. Pribehnúc k loďke, súfij povedal:

— Dobrý človek, prepáč, že ťa zdržiavam, no nemohol by si mi znova vysvetliť, ako sa má podľa všetkých pravidiel vyslovovať táto formula? Ja som si nič nezapamätal». (Uvádza sa podľa internetového odkazu (september 2003.): http://prit4i.narod.ru/ras.cgi-5_54.htm).

Analogické podľa zmyslu podobenstvá o vyslovovaní rôznych slov sú aj v iných tradíciách, obsahujúcich nejaký ezoterizmus alebo v takto vnímaných okolím. Konkrétne, Matúš, hl. 9 o tom istom:

«2. A hľa, priniesli k Nemu zoslabnutého, položeného na posteli. A, vidiac Ježiš ich vieru, povedal zoslabnutému: Odváž sa, dieťa! Odpúšťajú sa ti tvoje hriechy. 3. Tu si niektorí zákonníci pomysleli: On sa rúha. 4. Ježiš, vidiac ich myšlienky, povedal: prečo myslíte zlom vo vašich srdciach? 5. Lebo čo je ľahšie povedať: odpúšťajú a ti hriechy, alebo povedať: vstaň a chod? 6. Ale aby ste vedeli, že Syn Človeka má moc na zemi odpúšťať hriechy, — vtedy hovorí zoslabnutému: vstaň, vezmi svoju posteľ a chod' do svojho domu. 7. I on vstal, vzal svoju posteľ a odišiel do svojho domu. 8. Národ, toto vidiac, sa zadivil i oslávil Boha, ktorý dal takúto moc ľuďom».

Tento verš je známy približne 2000 rokov. Stojí otázka: Mnoho ľudí, ktorých slová «vstaň a chod'», vyrieknuté skutočnej kalike, bude mať objektívny uzdravujúci vplyv v súlade s ich všeobecne chápaným významom? A ak takých ľudí je málo, tak následkom čoho je ich tak málo?

² Konkrétne, v ruskom jazyku «война - vojna» a «вой - kvílenie, nárek» sú súzvučné, ak nie jednokorenné. Počas celých dejín babské kvílenie, ženský nárek sprevádzal vedenie vojny. Ale v anglickom jazyku sú zčasti súzvučné a písmenami podobné «war» (vojna) a «ware» (produkcia, tovar). Odtiaľto aj pramení rôzny vzťah k vojne, i k tovaru v ruskojazyčnej a anglojazyčnej kultúre. Tento príklad je prevzatý z knihy "Národná monarchia" od I.L.Soloneviča.

Takisto pre porovnanie: v anglojazyčnom popise života «truth» je i «istina-skutočnosť» i «pravda»; «justice» je «spravodlivosť», «súdnicstvo», «ospravedlnenie»; «righteousness» je «pravovernosť, pravdovernosť». To jest, gramaticky sú to nie jednokorenné slová, následkom čoho spravodlivosť, pravdovernosť i pravda sa spájajú vzájomne doplniteľnými jazykovými prostriedkami, a sám jazyk pripúšťa možnosť nejakej «spravodlivosti» pomimo Pravdy-Istiny-Skutočnosti. V ruskom jazyku je Istina-Skutočnosť súčasťou Pravdy. Pravda, spravodlivosť, právo sú jednokorenné slová. Nakoľko v algoritmickej psychiky, osobitne pre vedomú úroveň, je jazyk jednou z osnov myslenia, tak rozdiely v algoritmickej myslenia na základe jazykových prostriedkov rôznych jazykov sú nevyhnutné.

1.4. Staroruský a súčasný ruský jazyk

V tlači prebleskli správy o výskume prostriedkami súčasnej vedy vplyvu staroruského (cirkevno-slovanského) a súčasného ruského jazyka na životné prostredie. Podľa týchto správ, staroruský jazyk je pozoruhodne blahodárny svojím vplyvom na životné prostredie. Jeho vibro-akustickým (vrátane vyžarovania) vplyvom hynú choroboplodné baktérie, harmonizujú sa časti biopolí organizmov rastlín, zvierat, ľudí a biocenóz. A súčasný ruský jazyk značne zaostáva v týchto ukazovateľoch za staroruským.

Samozrejme, takéto správy možno bezmyšlienkovite zaradiť k cirkevnej samoreklame. Čitateľ môže tak postupovať. No aj v takomto prípade musí uznať, že **súčasný ruský jazyk je primitívnejší než staroruský**¹.

Zo súčasného ruského jazyka zmizli mnohé jazykové konštrukcie, napríklad vokatív (5. pád. – oslovenie) sa zachoval len v rudimentárnych formách vzývania «Боже», «Пане», ale zo života rečové zvraty «кňазу», «отче» zmizli²; je doň zavedená nezmyselná orthografia (pravopis)*, ktorej porušením je, napríklad, nami prijaté písanie slov «безсмысленный», «безсознательный», «безпричинный» a pod. (v súčasnom ruskom pravopise sa zaviedla namiesto predpony „без“ predpona „бес“ (bez – bes). (Pritom v staroslovienčine aj staroruštine má slovo bes význam: ďas, diabol, pričom bes je aj koreňom slov besenie-besnota-besný...)*

Azbuka (abeceda)* staroruského jazyka obsahovala väčší počet znakov-písmen. V jeho azbuke — takzvanej «cyrilike» je 43 písmen, a v súčasnej abecede iba 33.³ No ak v staroveku boli písmená «И, и» aj «I, i», tak teraz zostalo iba jedno «И, и». To je ukazovateľ toho, že v starej (pôvodnej) ústnej reči existovali aj dva rôzne zvuky, ktoré sa následne prestali rozlišovať sluchom a potreba dvoch písmen odpadla. To isté sa týka aj dvojice «Е, е» a «Ъ, ъ». Je dôvod sa domnievať, že aj «Ъ, ъ», nám známy ako «nemý znak», v dávnoveku nebol «nemým», ale nejako znel. «Onemejúc», on následne *silou tradície* sa zachoval počas mnohých vekov v písme, zakončujúc každé slovo, končiac sa na spoluhlásku. Pre každý prípad v «cyrilike» má názov nie nemý: «Ъ, ъ» sa v nej nazýva «Ер» (Jer), neodlišujúc sa svojou «nemotou» od ostatnej azbuky.

Okrem toho, ak písmeno Vsejasvetnej gramotnosti (Vse-ja-svetnej t.j. Vše-mi-vysvetľujúcej gramotnosti)⁴ bolo v staroveku aj svojho druhu hieroglyfom, ktorý okrem svojej *základnej funkcie (byť obrazom — výrazovým prostriedkom nejakého «kvanta prvozmyslu») a prostriedkom realizácie*

¹ A netýka sa to len ruštiny, nielen všetkých slovanských jazykov, ale aj ostatných pôvodných, nie umelo v dejinách vytvorených jazykov, ktorých písmo je hláskové. Jazyky, ktorých písomná forma je založená na hieroglyfoch (čínsky, japonský a pod.) až v takej miere nedegradovali, otázku však je, nakoľko je tamojšia bežná populácia oboznámená, vie čítať a chápe význam znakov nie bežne používaných v hovorovej reči. Aj toto je jedným z faktorov, ktorý núti zamyslieť sa nad otázkou: „Je terajšia úroveň civilizácie v porovnaní so starovekom vývojovým stupňom, alebo degradáciou?“ A nemáme na mysli rozvoj technosféry (a aj tu na základe mnohých archeologických objavov vyvstávajú otázky, či vôbec sme dosiahli úroveň rozvoja technológií našich predchodcov), ale máme na mysli rozvoj človeka, jeho vývoj, rozvoj jeho schopností, intelektu a celkovej psychiky. A taktiež aj telesný rozvoj, kvalitu života po zdravotnej stránke. – pozn. prekl.

² Podobne v slovenčine. Stačí si len zadať do googlu slovo „vokatív“ a človek žasne nad procesom, aj súčasným, ochudobňovaním jazyka. Napr. tu: <https://illovsky.blog.sme.sk/c/272321/Praslovancina-vokativ-pad-oslovenia.html> - pozn. prekl.

³ Bolo obdobie, keď marxisti-internacisti po roku 1917 zmenšili počet písmen na 32: písmeno «Ё, ё» (Jo, jo) bolo vyňaté, a «Е, е» (Je, je) — v závislosti od kontextu — sa čítalo buď ako «Е», alebo ako «Ё»; «Ъ, ъ» (mäkký znak) sa zamenil apostroфом, t.j. písal sa nie ako «подъезд», ale «под'езд» a pod.

Bolo to spravené pod zámienkou ekonomiky-úspory kovu (na odlievanie typografických šriftov) a papiera (s papierom možno súhlasiť vo vzťahu k «Ъ, ъ» na konci slov, končiacich sa na spoluhlásku historicky sa vyskladavšieho ruského jazyka, no všetko ostatné je cieľavedomá, účelová ďalšia primitivizácia písomníctva stratou možnosti vyjadrenia presného zmyslu písomnou formou).

«Ё, ё» bolo obnovené v rokoch vojny, pretože v rozkazoch bola potrebná jednoznačnosť písania a prečítania priezviska (napríklad napísané «Jelgin» sa má čítať «Jolgin» alebo «Jelgin»? — bez «Ё, ё» v abecede nebolo možné mnohé priezviska ani prečítať ani napísať). Nezažila sa ani zámena mäkkého znaku «Ъ, ъ» apostroфом «'». (A pokračujúca primitivizácia písomnej formy jazyka je viditeľná aj v našich jazykoch aj v dnešných dňoch, keď nadobudla doslova podobu epidémie: či už snahy školských reform (skôr podľa zámeru deform) úplne vyradiť písané tvary písmen a ponechať len tlačенú formu, alebo tak populárne „in“ písanie sms-iek a mailov bez interpunkcie a veľkých písmen, žiaľ, najmä mladou generáciou. O pravopise ani nehovoriac...)*

⁴ Spojenie «Всеясветная грамота» (pod týmto názvom je možné v internete nájsť webstránky s príslušnou informáciou) tvrdí, že:

- dávna ruská azbuka, používaná žrečestvom Rusi, zahŕňa 64 znakov (t.j. ich počet sa zhoduje s počtom prvkov, na báze ktorej je zostavená čínska „Kniha premien“, používaná v niektorých tradíciách ako nástroj poznania), a okrem nich — 83 horných a dolných pomocných symbolov;

«*mágie textu a prvoobrazného radu*») doplňujúco k tomu prijal funkciu označenia tej či onej *fonémy* («*elementárneho zvuku*»), tak hieroglyfický zmysel komponentov dávnej azbuky, a spolu s ním aj spektrum vnútorného zmyslu každého zo slov, je v súčasnosti väčšine ľudí nedostupný.

To jest, pri všeobecne dostupnom ozmyslenom porovnaní staroruského a súčasného ruského jazyka mnohé hovorí o tom, že staroruský jazyk mal oveľa mocnejšie vyjadrovacie možnosti, než súčasný ruský, a jeho vibro-akustický vplyv vrátane vyžarovania, obertónov¹, vyšších a nižších harmoník² skutočne nie je taký, ako u súčasného ruského jazyka.

No staroruský, stanúc sa pracovným jazykom biblickej cirkvi, prišedšej na Ruskú zem, tokom času prestal byť živým jazykom národa. Národ hovorí a píše jazykom, ktorý zostavom slov, morfológiou a gramatikou sa v mnohom líši od staroruského. A toto vedie k otázke:

Prečo národ v živote prešiel od jazyka, efektívnejšieho v zmysle vyjadriteľnosti a «mágie slova», k jazyku menej efektívnemu?

Všetky odpovede na túto otázku môžu byť v podstate detailizáciou jednej z dvoch celkových odpovedí na ňu:

• **Cirkevnej:**

- Národ nedokázal zachovávať Cirkvou mu danú pravdu-istinu-skutočnosť, nedokázal sa v nej udržať, a za tento hriech národa Boh odviedol národ od jazyka istinnej-skutočnej viery.

-
- tzv. «cyrilika» je do primitivizmu zjednodušený variant Vsejasvetnej gramotnosti, vzniknuvší zčásti aj preto, že Cyril a Metod svojimi osobnostnými kvalitami neboli schopní si plne osvojiť Vsejasvetnuju gramotnosť.

Ako je možné pochopiť, **Vsejasvetnaja gramotnosť mala tú zvláštnosť, že nenaučiac sa vnímať a rozmyšľať, ju nebolo možné si osvojiť. Pisomnosť súčasného ruského jazyka je oslobodená od tohto obmedzenia, o čom sa môže každý presvedčiť v textoch novín, časopisov, kníh (vrátane učebníc jak pre všeobecnovzdelávacie školy, tak aj vysoké).**

Jeden z príkladov — kniha „Tajný život Stalina“ (Moskva, «Veče», 2003.). Námatkom ju otvárame. Jej autor — B.S. Ilizarov — komentuje poznámky J.V. Stalina, ním zanechané na okrajoch strojovej kópie knihy A. Fransa „Posledné stránky. Dialóg pod ružou“ (Petrohrad, bez roku vydania).

«No tu Frans prechádza k skúmaniu otázky o reálnosti existencie Boha.

„Veriť v boha i neveriť — nevelký rozdiel. Lebo tí, ktorí veria v boha, ho nepostihujú, nechápu. Oni hovoria, že boh je všetko. Byť všetkým, je rovnako ako byť ničím.“ |||| *Radost spoločného odkrytia pravdy-skutočnosti zaplavila Stalina. Nielenže viackrát zaškrtol a podčiarkol tento text, on ešte aj dopísal na okraj svoj záver: “Stopy nepoznajú, nevidia. Jeho pre nich niet.” Ináč povedané, vychádza, že pre Stalina Boh neexistuje nie preto, že ho vo všeobecnosti niet, ale preto, že je nehmateľný, fiktívny. Nevšímajú si toto, on si ponecháva akoby maličké psychologické zadné vrátka — možno že Boh je, no on je prsto neviditeľný a nepochopiteľný. Práve túto myšlienku o nepochopiteľnosti božstva ľudským umom Josifovi na každom bohosloveckom vyučovaní vstěpovali prednášajúci Tifliského duchovného seminára.* („Tajný život Stalina“, str. 62).

Našťastie pre psychicky normálneho čitateľa je na ďalšej strane umiestnená fotokópia tohto fragmentu s rukopisnými poznámkami samotného J.V. Stalina. V skutočnosti J.V. Stalin napísal na okraj toto:

A teda nepoznajú, nevidia. Jeho pre nich NIET.

B.S. Ilizarov nepostrehol bodku po slove «Следов (stopy)»: t.j. Stalinovo «Следов.» — to je skratka slova «Следовательно (a tak, a teda)». Stalin píše: «... pre nich niet». A B.S. Ilizarov píše: «... pre Stalina Boha niet, nie preto, ...» — a na tomto podvode ďalej hromadí niekoľko strán „dôkazov“ adeizmu a démonizmu J.V. Stalina.

A teraz hádaj: pripisujúc Stalinovi svoj vlastný adeizmus, osočuje B.S. Ilizarov náročky — úmyselne? Alebo jednoducho sa mu podarila klebeta z hlúposti — preto, že neovláda ani svoje zmysly, ani rozum, ani ruský jazyk, následkom čoho nemôže ani prečítať text druhého človeka, ani vyjadriť vlastné myšlienky artikulovanou rečou?

A pritom B.S. Ilizarov je riaditeľom centra dokumentácie „Národný archív“, vedúci vedecký spolupracovník Inštitútu Ruskej histórie RAV, profesor, autor kníh.

Takýmto „intelektuálom“ je aj E.T. Gajdar, no on parazituje v inej oblasti vedy, a takisto v politike.

A život krajiny ukazuje, že domáca inteligencia súčasnosti — vo väčšine — sú takí istí negramotní ľudia: neschopní ani vnímať život, ani rozmyšľať, ani chápať hoc len *priamy zmysel* textov a reči, ani rozumne vyjadriť svoje myšlienky. A to je v krajine, kde prevažná väčšina obyvateľstva vie čítať a písať — ako nás učí ruská „pravoslávna“ cirkev — vďaka Cyrilovi a Metodovi (hej, aj na Slovensku sa dobreže z nich nepo...ú, pričom títo dvaja „svätci“ nám v skutočnosti nieže neprinesli prvé písmo, ale svojim paškvilom sprznili, sprimitívnilo naše pôvodné písmo a reč)*.

¹ OBERTÓNY — horné, resp. vysoké tóny — v hudbe čiastkové tóny, nachádzajúce sa v spektre hudobných zvukov. Zvučia vyššie i slabšie než základný tón, zlievajú sa s ním a sluchom sú skoro nerozoznatelné. Prítomnosť a sila každého z nich určujú farbu zvuku. („Veľký encyklopedický slovník“ elektronická verzia na CD, rok 2000).

² Harmonika — jednoduchšia periodická funkcia typu:

$$f = A \sin(\omega t + \psi), \text{ kde:}$$

A — amplitúda kmitov, ω — frekvencia (kruhová frekvencia, ktorej jednotka merania je 1/[t], 1 v čitateli tohto zlomku značí «1 radián», t.j. sektorový uhol v kruhu, ktorého veľkosť je taká, že dĺžka oblúka vnútri jeho sektora je rovná rádiusu tohto oblúka, t — premenná (vo väčšine príkladov je to čas), ψ — fázový posun, určujúci hodnotu funkcie pri nulovej hodnote premennej.

Prostriedkami harmonickej analýzy (odbor matematiky) môže každý kmitavý proces byť predstavený na ľubovoľnom zadanom (alebo existujúcom) časovom intervale ako suma harmoník. Vo vzťahu k harmonickej funkcii s určitou frekvenciou ω_1 sa harmonické funkcie s frekvenciami väčšími než ω_1 , nazývajú vyššími harmonikami, a s frekvenciami, menšími, než ω_1 , sa nazývajú nižšími harmonikami.

V podstate variant odpovede na postavenú otázku v duchu ruskej „pravoslávnej“ cirkvi značí, že ak cirkev zachováva pravdu-istinu-skutočnosť v písmach a bohoslužbách v jazyku, ktorý sa teraz nazýva «cirkevnoslovanským», tak odvedúc národ od jazyka cirkvi, samotný Boh skrýva pravdu-istinu-skutočnosť pred novými pokoleniami národa. *To jest, odpoveď na otázku o zmene jazyka života národa v cirkevnom zmysle je hlúpy a vo svojej podstate bohorúhačský, nakoľko Boh v nej vystupuje ako nesporný odporca rozšírenia Pravdy-Istiny v národe.*

- **Vnútorného prediktora SSSR v nami rozvíjanej koncepcii spoločenskej bezpečnosti (KSB):**
- Biblická cirkev rozširovala v staroruskom jazyku lož a potupu Boha, ľudí, a národ sa stotožnil s touto lžou, neodporoval jej, nevyvrátil ju¹. **Preto Boh odvedol národ od nepravdou (Pravdy sa ndržiadou) cirkvou uzurpuvaného jazyka preto, aby národ vyjadril Pravdu-Istinu-Skutočnosť v jazyku, oslobodenom od vlády lživej cirkvi a zlomyseľnej cirkevnej doktríny, protivnej Najvyššiemu Zámeru.**
- Sprosté vyjadrovanie sa v národe stalo všedným a obvyklým, a nekarhaným javom a udržiava sa v tejto kvalite stáročia. Stanúc sa takmer základom jazykovej kultúry celých sociálnych vrstiev, vlečie za sebou v Živote i zmenu jazyka (jeho fonetiky, morfológie gramatiky a pod.) smerom k strate sily «mágie slova» i vyjadriteľnosti reči;
- Lživosť, zlodejstvo sú vlastné charakteru mnohých ruskojazyčných (a to nebráni mnohým z nich sa považovať za *skutočných Rusov*), následkom čoho určitá časť z nich aktívne pracuje na porobení a zotročení druhých, občas to nechápajú. A dochádza k tomu pri slaboštvu a zbabelej zhovievavosti okolia, ktoré vidí a chápe, ako v skutočnosti žije spoločnosť, no považujú sa za «maličkých ľudí», od ktorých nič nezávisí.

A tento pomýlený štýl existencie spoločnosti sa obnovuje v priebehu storočí na základe ruskojazyčnej kultúry.

Inými slovami, «mágia slova» a «mágia textu» ako objektívne možnosti vplyvu na priebeh udalostí vo Svete, odkryvané nositeľom jazyka Zhora alebo pred nimi skrývané, sú podmienené tým, na aké ciele sa používa jazyk ako prostriedok predania a zachovania informácie v živote spoločnosti.

Primerane tomu sa mení aj jazyk vo všetkých jeho súčastiach.

¹ O úlohe Biblie v histórii terajšej globálnej civilizácie pozri práce VP SSSR: “Mŕtva voda”, “Krátky kurz...”, “K Božej dŕžave”, “«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? alebo Evanjelium bezmedzenej viery”, “Od korporatívnosti pod zásterkou ideí k súbornosti v Božej dŕžave”.

2. Zmysel slov a zmysel reči

2.1. Čo je «slovo»?

V prirodzene vzniknutejších a historicky sa rozvíjajúcich jazykoch je funkcia predania a zachovania informácie ak nie nadstavbovou, tak obalovou (doplňujúcou) vo vzťahu k funkciám «mágie slova» a «mágie textu»¹. A v nej je človeku skutočne poskytnutá určitá sloboda v pridání zmyslu existujúcim slovám jazyka, v tvorbe nových slov, v integrácii do svojho jazyka slov a jazykových konštrukcií z iných jazykov a v zanesení do druhých jazykov slov a jazykových konštrukcií svojho rodného jazyka.

A je jedna okolnosť, neoddeliteľne spätá s funkciou jazyka ako prostriedku predania a uchovania informácie, nad ktorou sa málokto zamýšľa. Ona spočíva v nevyhnutnosti dať odpoveď na otázku: *Čím sa líši reč (ústna alebo textovo zaznamenaná) od výkladového slovníka jazyka danej epochy?*

Odpoveď na ňu, podľa nášho chápania otázky a života jazyka ako objektívneho javu, spočíva v tom, že:

Výkladový slovník je zoznam slov, IZOLOVANE ROZOBERANÝCH: KAŽDÉ SAMO O SEBE JE MIMO ROZPRÁVANIA I MIMO ŽIVOTNÝCH OKOLNOSTÍ².

Pritom:

- Slová sú predstavené v nejakých základných gramatických formách (takto v ruskom jazyku je pre podstatné, prídavné mená a prídavné podstatné základnou formou nominatív (1. pád), ak je rozdiel v rodoch, tak je rod mužský, pre slovesá je formou neurčitok, napríklad «robiť» a pod.);
- Každému slovu je priradené množstvo *základných, bazových významov* (t.j. kultúrou alebo subkultúrami podporovaných variantov pridania toho či oného konkrétneho zmyslu každému zo slov);
- Každý z významov sa vysvetľuje inými slovami toho istého jazyka alebo iných jazykov (vo viacjazyčných slovníkoch, ktoré su základom pre osvojenie si špecializácie prekladateľa³ z jedného jazyka do druhého). Takéto vysvetlenia môžu obsahovať odkazy na situácie, odvetvia činnosti, v ktorých slovu odpovedá ten či onen konkrétny zmyslový význam.
- Poradie slov vo výkladovom slovníku nie je charakteristickou vlastnosťou jazyka, predstaveného slovníkom; inak povedané, ono je podmienené v podstate mimojazykovým faktorom — pohodlím vyhľadávania slov v množine, zaradenej do slovníka⁴.

T.j. **výkladový slovník, súc predovšetkým «súborom slov»**, predstavuje každý *jazyk ako systémovú celosť len nepriamo: cez objasnenie významu slov* on tak či onak zahŕňa do seba všetky komponenty jazyka: slovnú zásobu, morfológiu, pravopis, gramatiku, a taktiež aj niektoré podstatou mimojazykové väzby s obrazom života nositeľov jazyka (do tejto kategórie patria odkazy

¹ To sa takisto vzťahuje aj na otázku o úlohe sprostého, hrubého vyjadrovania (ako kostrovej osnove kultúry časti obyvateľstva Ruska) v ovplyvňovaní jazyka ako celku. Pritom sprosté vyjadrovanie je deštruktívne aj pre samotné sprosté vyjadrovanie. Preto považovať sprosté vyjadrovanie za bezpečné je neprípustné za každých okolností bez výnimky.

Predsa len treba mať na zreteli, že mnohé nešťastia v spoločnosti vyplývajú z toho, že v terajšej kultúre sú priame aj nepriame zákazy nazvať darebákov darebákmi, klamárov klamári a pod. (tzv. tendencia korektného vyjadrovania, zľahčovania vecí a javov, ich prikrášľovania a následne otupovania odporu ešte sprostým vyjadrovaním nepostihnutej časti obyvateľstva voči týmto deštruktívnym javom a najmä voči jej nositeľom, čo umožňuje tejto deštrukcii sa plazivo rozšíriť a zakoreniť sa, a tak v podstate zničiť jeden z atribútov osobitosti toho ktorého národa, t.j. jeho jazyka)*. **A pretože všetky otázky spoločenských vied koniec koncov privádzajú k nevyhnutnosti skúmania osobných kvalít, vrátane väd a nedostatkov, tak je potrebné rozlišovať sprosté vyjadrovanie ako také a tú časť spoločenských vied, ktorej oblasťou práce je práve sprostosť, hrubosť a jej vykorenenie zo života spoločnosti.**

² Slovník je nepriamym odrazom životných podmienok následkom toho, že v každom texte, vrátane výkladových slovníkov, leží pečať *historickej doby* ich vytvorenia.

³ Slovo «prekladateľ» existuje, no málokto sa zamýšľa nad tým:

- Preklad *čoho* je uskutočňovaný prekladateľom?
- Čo v procese *prekladu* prechádza z *niečoho jedného* na *niečo druhé*?

To jest, samotné slovo «preklad» znamená určité odobratie zmyslu, na strane jednej a jazykových prostriedkov na strane druhej.

⁴ Vo väčšine prípadov je to pre slovníky na základe fonetického písomníctva abecedný poriadok. Slovník, zaznamenaný na jednotlivých lístkoch na princípe «jeden lístok — jeden význam slova», neprestane byť slovníkom. No usporiadanie lístkov môže byť rôzne: abecedné, podľa frekvencie použitia, postupom „nárastu“ registrácie objavenia sa každého zo slov v danom jazyku a pod. — v závislosti od orientácie slovníka na riešenie tých či oných úloh s jeho pomocou.

na situácie použitia slov v tých či oných významoch, historicky podmienené obrazom života spoločnosti).

Nakoľko každý národný jazyk je živý, tak v každej epoche ľudia prehodnocujú slová svojho jazyka, porovnávajú nimi z minulosti zdedený ich zmysel so svojimi životnými pomermi. Každému je ponúknutá takáto možnosť a výsledok prehodnotenia tých či oných slov jazyka buď sa zžije, alebo nie — v závislosti od toho, nakoľko výsledok prehodnotenia zodpovedá Životu. To sa týka aj našej epochy, aj všetkých nás osobne. Vo výsledku sa v živote jazyk ako systémová celosť mení, tieto zmeny v sebe zahŕňajú:

- Stratu jedných slov;
 - Zahnutie do seba predtým v jazyku chýbajúcich slov;
 - Zmenu množstva zmyslových významov každého v jazyku vlastných slov, jak na účet rozšírenia množstva zmyslových významov, tak aj na úkor straty nejakých predtým jemu vlastných prvkov;
 - Prenesenie významu (zmyslu) jedných slov na druhé slová;
 - Zmenu morfológie, pravopisu, gramatiky;
 - Zmenu aj toho, čo je možné nazvať bázou zmyslových významov «elementárnych častí» jazyka alebo «bázovou významovou úrovňou» v jazykovej kultúre.
- Posledné je potrebné vysvetliť.

* * *

Vysvetlenie:

O doslovnom význame slov

My, žijúci v prostredí ruského jazyka (a aj my v prostredí ostatných slovanských jazykov)*, musíme priznať, že zmyslu mnohých jeho slov nerozumieme. Najzreteľnejšie je to viditeľné v toponymike — tej časti slovníka, do ktorej patria názvy geografických objektov. Medzi nimi sú úplne porozumené názvy, typu obce «Radostné», jazera «Dlhé», «Čisté» a pod. No čo znamenajú názvy našich starých miest Moskva, Tver, Kostroma a pod.? Prečo je rieka Volga nazvaná «Volgou», a nie «Kamou», «Okou» alebo «Temžou»? — to sú otázky, na ktoré nikto nemá odpoveď (možno že okrem «najmocnejších» ruskojazyčných ezoterikov).

Aj mimo toponymiky existujú slová ruského jazyka, ktorých štruktúra v porovnaní s globálnym historickým procesom hovorí o tom, že ich slabiky majú svoj konkrétny význam:

«RADUGA» = RA + DUGA, kde «Ra» je meno staroegyptského slnečného božstva; a ak toto vieme, tak slovo «RADUGA (v slov. RADÚHA, RAOBLÚK)*» ako celok nepotrebuje vysvetlenie.

«РАССКАЗ» (ROZPRÁVKA), «СКАЗ» (ROZPRÁVANIE), «ПЬОКАЗ» (ZOBRAZENIE), «КАРТИНА» (OBRAZ) — prečo v ich štruktúre je zhodne prítomné «KA» (RA), aj keď prvé dve slová sa vzťahujú teraz k vnímaniu zmyslu prostredníctvom artikulovanej reči, a ďalšie dve k vnímaniu zmyslu prostredníctvom zraku?¹ A čo znamená toto «KA» (RA): jedna z piatich súčastí ducha človeka (v súlade s predstavami tých istých starovekých Egypťanov), do ktorej informácia prichádza buď cez zvukový alebo zrakový kanál? Alebo to nie je staroegyptské «KA» (RA), ale ešte niečo iné?²

Prečo sú v jazyku dve slová, majúce (z pohľadu mnohých) ako keby jeden a ten istý zmysel: «УМ» (UM) a «РАЗУМ» (ROZUM)? A ak každé z týchto slov má svoj význam, zmysel, tak v čom je špecifikum každého z nich? A o čom je príslovia «um zašiel za rozum»?

Prečo Вселенная (slov. Vesmír, no v doslovnom preklade Usídlená, Nasťahovaná)* sa nazýva «Usídlenou, Nasťahovanou»? Do koho a ako je ona usídlená? Ako to chápať? A čo je týmto faktom podmienené v živote každého z nás?

Čo znamená rečový zvrät «БУКВАЛЬНЫЙ СМЫСЛ» (bežne sa prekladá ako „doslovný význam“, no doslovný preklad je „písmenový zmysel, zmysel dopísmena“)*? — Tak, že každé písmeno/hláska v slove má nejaký zmysel, následkom čoho slovo, pozostávajúce z určitých písmen/hlások v určitom

¹ Tu poznamenáme, čo výskumy ukázali: ak ústna reč je sprevádzaná gestikuláciou, tak jej zmysel prichádza k spolubesedníkovi a je zapamätaný lepšie, než bez gestikulácie. T.j. zvukový a zrakový kanál predania a prijatia informácie sa vzájomne dopĺňajú.

Takisto v tejto súvislosti je užitočné spomenúť, že chrámové tance v hinduistickej kultúre (starovekej národnej religie Indie) — to je jazyk, v ktorom každé gesto, póza, pohyb majú svoj význam.

² Je zaujímavé, že aj spoločný koreň daných slov v slovenčine „RA“ má takisto, ako aj ruské „KA“ vzťah k starovekému Egyptu. — pozn. prekl.

poradí, predstavuje nejakú «funkciu», «operátor» (v termínoch súčasnej matematiky), ktorého výsledok uplatnenia pre písmená/hlávky, tvoriace slovo, dáva význam slova?

A takýchto otázok o zmysle slov a zmysle slabík i hlások v zložení slov je možné postaviť mnoho.

Tu nami krátko dotknutý názor na objektívnu prítomnosť hláskového (po písmenku/po hlávke)* a slabičného zmyslu v slovách ruského jazyka¹ dôkladne vysvetľuje vo svojich materiáloch združenie „Vsejasvetnaja gramotnosť“. Ale ak by ono aj nevedelo aktívnu činnosť, tak mnohých ľudí v detstve zaujímajú otázky o štruktúre jazyka a jeho slov, o ich vnútornom hláskovom a slabičnom význame. Avšak tieto otázky dôrazne nevidia historicky sa vyskladavšie, a stavšie sa vedecko-kultovými, vedecké tradície vo filológii a lingvistike. Ak by sme neboli zotročení kultovo-filologickými poznatkami a hlbavo by sme sa pozreli na slovník rodného ruského jazyka, na jeho gramatiku, tak ťažko by sme nedošli k záveru o tom, že:

Ruský jazyk je zdedený starými Slovanmi (a cez nich nami) od jeho ešte starších nositeľov v už hotovom obraze; lebo potom, ako jazyk vznikol, došlo ku psychologickému katastrofe v dôsledku ktorej sa nositelia jazyka stali podstatne hlúpejší, než ich jazyk. Tak či onak, no pôvodný ruský jazyk bol zdedený pri básových významoch zmyslu «elementárnych častíc» jazyka na úrovni tých jazykových foriem, ktoré sa teraz nazývajú «slová». Slabičný a hláskový zmysel bol zväčša stratený (my čiastočne vnímame rozdiel zmyslu predpôň, prípon, koncoviek), následkom čoho:

- hláskový (doslovný) význam slov rodného jazyka prevažná väčšina ruskojazyčných ľudí nevníma a nestará sa oň,
- vo vede panujúca morfológia ruského jazyka a tradícia výkladu jeho slov sú neadekvátne Životu i samotnému jazyku.

Prítomnosť v ruskom jazyku druhej básovej úrovne zmyslu, skrytej vo vnútri jeho slov (v teraz panujúcom chápaní tohto termínu), a pred chápaním mnohých skrytej «druhej morfológie», podmienenej písenným/hláskovým a slabičným zmyslom jeho slov, vylučuje možnosť plnohodnotného prekladu ozmyslenej ruskej reči do iných jazykov tým viac, čím «hustejšie je nabalený (spakovaný)*» zmysel do reči.

To je podmienené tým, že v procese prekladu do iných jazykov prebieha výber párov – analogických slov ruského jazyka a jazyka prekladu. Prítomnosť do textu (reči) v inom jazyku neprechádza hláskový a slabičný zmysel, zodpovedajúci vnútroslovnej básovej úrovni zmyslu ruského jazyka. Na to, aby zmysel hláskovej a slabičnej úrovne bol donesený aj inojazyčnému čitateľovi alebo poslucháčovi, musí byť preklad sprevádzaný ešte aj vysvetlením (komentárom), ktorého objem môže byť podstatne väčší, než objem samotného prekladu.²

Táto osobitosť prekladov z ruštiny do ostatných jazykov je ďalšou ťažkosťou, problémom navyše, pri preklade vo vzťahu k zvyčajným pre všetky preklady ťažkostiam adekvátneho prekladu idióm³, rôznych «slovných hračiek», asociatívnych spojení, vytváraných fonetikou a morfológiou rôznych jazykov na básovej úrovni zmyslu slov každého z nich, t.j. nezhodnosťou, neekvivalenciou v rôznych jazykoch množín rovnakokorenných slov a zmyslu viac-menej súzvučných slov.

Proces prekladu do ruštiny inojazyčných rečí a textov môže byť sprevádzaný vytvorením nejakého doplnkového zmyslového prúdu v preklade v dôsledku prítomnosti v ruskom jazyku hláskového a slabičného zmyslu jeho slov. Či bude tento doplnkový zmysel vznikať vo všetkých prípadoch prekladu; či bude v prípade vzniku dôkladnejšie prinášať zmysel inojazyčnej reči alebo textu, alebo ho

¹ Z masovo vydaných diel v poslednom období, ktoré sú dostupné pre čitateľa v predajnej sieti, je táto téma dotknutá v knihe: S.T. Alexejev, „Poklady Valkýrie“ (Moskva, «OLMA-PRESS», 2003). Taktiež mnohé, týkajúce sa tejto témy, je možné nájsť na internete.

² Toto je aj vysvetlením pre čitateľa, prečo v preložených a prekladaných prácach VP SSSR je oproti dielam v pôvodnom jazyku tak navýšený počet poznámok pod čiarou, či vysvetliviek v zátvorkách, týkajúcich sa významu ruských slov a často aj neexistencie adekvátneho jednoslovného prekladu do češtiny, či slovenčiny s potrebou viacslovného opisného vysvetlenia. – pozn. prekl..

³ (Idiom – svojrázny jazykový výraz, spravidla priamo nepreložiteľný.)* V kultúre reči ustálené zvraty a výrazy, ktoré sú chápané nie v priamom zmysle, ale v nejakom inom zmysle (tzv. dvojzmyselné reči, kde ten druhý zmysel prevažuje nad tým priamym, doslovným)*. Príklady idiom: ruský idiom «zjesť psa» (značí «niečo dokonale poznať») „nezodpovedá“ anglickému idiomu «hot dog» (v priamom preklade – «zapečený, horúci pes», aj keď v podstate sa chápe párok, zapečený v rožku).

bude potláčať, či kaziť — to je osobitná otázka, na ktorú odpoveď je podmienená jak úlohou každého z jazykov v noosfére Zeme a vzájomným porovnaním úloh dvojice «ruský jazyk — iný jazyk», tak aj zmyslom v prehláseniach a zamlčaniach inojazyčnej reči alebo textu, a takisto — kultúrou myslenia a reči i mravnosťou prekladateľa do ruštiny¹.

Ďalej pokračuje základný text.

* *
 *

Na rozdiel od prekladového slovníka:

Jak ústna reč, tak aj písomná², predstavuje o sebe súbor slov, podriadený tomu či onomu spôsobu vyhľadávania, a je konkrétne «usporiadaním vzájomne spätých a vzájomne si zodpovedajúcich slov a intonácií» (v morfológických a gramatických štruktúrach), čo sa v písme prejavuje v usporiadaní písmen (hieroglyfov) a interpunkčných znamienok a vo veršoch aj v rozčlenení súvislého textu na rytmicky (rýmovo)* vzájomne zhodné riadky.

A toto usporiadanie slov a interpunkčných znamienok v reči je podriadené cieľu — najlepším spôsobom vyjadriť subjektívny zmysel, ktorý autor reči si praje priniesť iným alebo *sám pochopiť* (*osvojiť si*)³. Autor reči je nositeľom jazyka ako systémového celku, a nie súboru izolovaných slov, zahrnutých do slovníkov. A v súlade s tým, iba pri uznaní jazyka ako systémového celku sa ukáže reč ako tematicky osobitý následok tohto systémového celku, ktorého len časťou je bazový «prekladový slovník», možno že aj nie zaznamenaný ako text, podobne „Slovníku živého veľkoruského jazyka“ Vladimíra Ivanoviča Daľja.

Avšak, na čo mnohí zabúdajú alebo o čom nemajú tušenia:

- zmysel reči (textu) VO VŠEOBECNOSTI (VŠEOBECNOM PRÍPADE SKÚMANIA) sa nerovná «súčtu bazových zmyslov» každého z ju tvoriacich slov (a takisto fráz, odsekov, kapitol), hoci v určitých najjednoduchších prípadoch zmysel reči (textu) môže aj neprekračovať hranice «súčtu bazových zmyslov» zložených časťou reči (textu)⁴;
- presný zmysel každého slova v reči je objektívne podmienený:
- predchádzajúcim a nasledujúcim poradím slov a *intonácií* (v písme — čiastočne odrazených uplatnením interpunkčných znamienok v texte), t.j. celkovým textom reči⁵;

¹ Príkladom krajne nepodareného alebo zámerne lživého (no v každom prípade uvádzajúceho do omylu) prekladu do ruštiny sú termíny «устойчивое развитие» (stabilný rozvoj), «концепция устойчивого развития» (konceptcia stabilného rozvoja).

Termín «устойчивое развитие» (stabilný rozvoj) je vymyslený nie nami — nie v Rusku, nie Rusmi. Zrodil sa v kultúre, kde jazykom medzinárodnej komunikácie je jazyk anglický. V anglickom jazyku originálny termín znie ako «sustainable development». No sloveso «to sustain» má význam «выдержатъ» (zniest, uniesť, vydržať), prídavné meno «sustainable» má význam «стойкий» (neochvejný, pevný, stály, trvanlivý).

To jest, Západ hovorí nie o stabilnom rozvoji ľudstva v súlade s Bohom a Stavbou Sveta, čo si je možné pomyslieť, prečítajúc preklad tejto terminológie do ruštiny, ale o neochvejnom prežívaní pod tlakom okolností, vytváraných nesúlalom civilizácie s jej život zahŕňajúcou Objektívnou realitou. Inými slovami, v ruskom jazyku tento termín má znieť ako «bojová neochvejnosť rozvoja ľudstva», čo privádza k otázke: „Ak boj, tak kto je nepriateľ?“ — a odpovedi na ňu: „Nepriateľom je Boh a Stavba Sveta. Víťazstvo bude patriť Bohu“.

Či má zmysel pripojiť sa ku koncepcii «of sustainable development»? alebo či radšej vypracovať a podporiť alternatívno-objemnejšiu koncepciu bezkrízového rozvoja mnohonárodného ľudstva v harmónii s Bohom a Stavbou Sveta? (to nech si zodpovie úprimne každý sám...)*

² Samozrejme, ak to nie je nezmyselný blábol alebo blúznenie.

³ Reč (text) môže patriť do jednej z troch kategórií, to jest:

- odrážať (zaznamenávať) proces vypracovania človekom jeho vlastného chápania nejakých otázok;
- odrážať snahu človeka priniesť jeho chápanie nejakých otázok iným ľuďom;
- môže v sebe zahŕňať, viac-menej výrazne odrážať, aj jednu i druhú kvalitu (predchádzajúce kategórie)*.

Práce VP SSSR patria prevažne do prvej kategórie, čo u čitateľov, zvyknutých mať do činenia s textami druhej kategórie, vytvára určité ťažkosti vo vnímaní ich zmyslu, nakoľko logika (algorytmika) podania už známeho poznania jeho odberateľovi sa odlišuje od logiky (algorytmiky) «vytvárania» samotným človekom pre neho nového poznania. Primerane tomu, aby bolo možné pochopiť texty, objektívne patriace do prvej kategórie, je potrebné predovšetkým z nich prebrať algorytmiku «vytvárania» v nich vyjadreného poznania, a až na tomto základe bude v nich vyjadrené poznanie osvojené akoby samo-sebou — «automaticky».

⁴ A v súlade s tým existuje nejaký objektívny zmysel aj pri tej okolnosti, že v ruskom jazyku významom slova «произведение» (vytváranie, produkcia) sú: produkt tvorby, vrátane ústnej reči alebo písomného textu; výsledok súčinu súčiniteľov (koeficientov), ktorý môže byť jak väčší, tak aj menší než ich suma — to je jedna z ilustrácií toho faktu, že jazyk v určitom zmysle «vie viac», než mnohí jeho nositelia.

⁵ Inými slovami, snaha spojiť s tým či oným slovom v cudzej reči (v texte) ten či onen význam z oficiálne vydaného prekladového slovníka alebo z nejakého iného (vrátane svojho vlastného) prekladového slovníka ako absolútne pravdivý

- životnými okolnosťami, v ktorých vznikol ten či onen skúmaný text, z ktorých hlavnou je subkultúra, ktorej text patrí¹;
- v reči môžu byť prítomné akoby «prázdne slová», každé samo o sebe nemajúce zmysel, podobné prestávkam v hudbe, ktoré aj tak sú v nej nevyhnutne potrebné pre riadenie rytmiky predania zmyslu (zladenie rytmiky podania zmyslu v texte s psychologickou rytmikou poslucháčov alebo čitateľov), a takisto nevyhnutné aj pre realizáciu «mágie slova» a «mágie textu» vo vibroakustickom pôsobení (vrátane vyžarovania);
- **vnímanie zmyslu reči ako celku i každého slova (a takisto fráz, odsekov, kapitol) je podmienené subjektívnou kultúrou reči² jak jej autora, tak aj tých, komu je ona adresovaná alebo kto sa s ňou stretne.**

Inými slovami:

V MEDZNOM PRÍPADE maximálne «hustého nabalenia (napakovania)* zmyslu» do ústnej reči (alebo textu), ktorej začiatok i koniec sú zadané vôľou jej autora, reč (alebo text) ako celosť sama predstavuje určitú úplnosť a nerozdeliteľnosť zmyslu.

Chápanie tejto okolnosti je k dnešku pre väčšinu hovoriacich a píšucich stratené. Ľudia si vo väčšine myslia, že organicky celostnou jednotkou zmyslu je výlučne slovo (v dnešnom ponímaní tohto termínu ako objektu, registrovaného vo výkladových slovníkoch), a nie nejaké poradie-usporiadanie slov, utvárajúcich reč (text), v koryte morfológických a gramatických konštrukcií, vlastných tomu či onému jazyku.³ V dôsledku toho sú slová v texte vo vzťahu k textu ničím iným, než «slabikami».

a jediný význam tohto slova a snaha pochopiť zmysel cudzej reči (textu) v celku na takej metodologickej osnove vyvierajú z nevnímajúcich jazyka, nemanie citu pre jazyk alebo jeho nepoznania, neovládania ho. Lebo to je snaha (vedomá alebo podvedomá) pridať svoj zmysel cudzej reči (textu) ako celku alebo nejakým jej fragmentom (s vylúčením prípadov zjavnej rečovej vady toho subjektu, ktorého reč sa stala objektom interpretácie).

Samozrejme, to či oné slovo sa ocitá v ozmyslenom autorskom texte nie bez súvislosti s tým, ako chápe toto slovo spoločnosť a ako toto chápanie je zaznamenané vo výkladových slovníkoch. No tento aspekt používania slov v tom či inom výtvore ústnej alebo písomnej tvorby môže byť podriadený aj iným okolnostiam života, následkom čoho kontextovo a situačne podmienený zmysel tých či iných slov v reči (v texte) môže nemať nič spoločné s ich v spoločnosti sa vyskladavším chápaním, aj vrátane chápania zaznamenaného vo výkladových slovníkoch. To sa týka predovšetkým inotajových (dvojzmyslových)* rečí a textov, a taktiež rečí a textov, informujúcich o tom, čo je pre historicky sa v spoločnosti vyskladavšiu kultúru a svetonázor nové.

Ako kuriózný príklad, poukazujúci, že text môže byť pochopiteľný a pritom vôbec neobsahovať slovníkovo-normálne fonetické tvary (t.j. zmysel v ňom sa nachádzajúcich «fonetických foriem» je podmienený kontextom), uvedieme anekdotu, nájdenú na internete:

«По результатам исследования одонго англйсокго университета, не имеет значения, в каком порядке расположены буквы в слове. Галвоне, чтобы преая и слоендя буквы были на месте. Остальные буквы могут следовать в любом беспорядке, все равно текст читается без проблем. Причиной этого являются то, что мы не читаем каждую букву по отдельности, а все слово целиком».

*“Podľa výsledkov výskumov jednej anglickej univerzity, nemá význam, v akom poradí sú písmena v slove. Hlavné je, aby prvá a posledná písmena bolo na mieste. Ostatné písmená môžu nasledovať v úplnom neporiadku, a aj tak bude text čítaný bez problémov. Príčinou tohto javu je to, že my nečítame každé písmeno jednotlivo, ale celé slovo ako celok.”**

A fakticky — v nasledujúcom kroku generalizácie my čítame všetko predložené ako celok; v následnom kroku generalizácie čítame celý odsek ako celok atď. Iná vec, že takéto fakty celkového vnímania fragmentov textu a celých textov si zďaleka nie vo všetkých prípadoch uvedomujeme.

¹ Ako ešte jeden príklad kontextovej podmienenosti zmyslu slova posúdime rečový zvrät ruského jazyka «да нет» („ale kde“, „ba nie“, pričom doslovný preklad je „áno nie“, niekedy používaný ako odmietnutie hypotézy, návrhu).

U mnohých vyvoláva rozpaky, keď v odpovedi človeka na otázku, vyžadujúcu konkrétnosť v zmysle «áno» alebo «nie» súčasne sú prítomné aj «áno» (nimi chápané ako súhlas), aj «nie» (nimi chápané ako odmietnutie). No v ruskom jazyku «да» (áno) môže vystupovať aj ako prejav súhlasu, aj zastupovať priradovaciu spojku «aj» (снег да с дождём, да с морозом – sneh aj s dažďom, aj s mrazom). A v rečovom zvrate «да нет» «да» vystupuje v úlohe spojovníka, blízkeho k úlohe priradovacej spojky «aj», ktorou v ruskom jazyku niekedy začínajú návrhy v tých prípadoch, keď by sa bez nej vo všeobecnosti aj bolo možné zaobísť (čoho príkladom je aj samotná táto veta). No v akej z týchto úloh vystupuje «да», je vždy jasné z predošlého i nasledovného textu a situácie. To sa týka aj kontextovej podmienenosti presných významov zmyslu všetkých ostatných slov, aj keď sa to neprejavuje až tak zreteľne.

² To jest, nakoľko človek rozlišuje funkčne odlišné predurčenie častí reči, členov vety, «morfém» (funkčne špecializovaných fragmentov slov: slovných koreňov, častíc, predpôn, prípon, koncoviek a pod.); nakoľko on dokáže na základe toho presne pridať slovám i celkovému textu konkrétny zmyslový obsah; nakoľko je schopný odhaliť rôzne funkčné disproporcie, vady v reči (texte) iných.

³ No nielen pre hovoriacich a píšucich, ale aj pre poslucháčov a čitateľov. Schopnosť dnešných ľudí koncentrovať sa na hovorenie alebo písané slovo, najmä ak je rozsahovo dlhšia, obsahovo nabitšia a nedajbože prekračujúca rámec bežnej jednoduchej hovorovej reči, či (ne)kultúry mailovej, sms-kovej reči a celkovo reči sociálnych sietí, v posledných

No slovo (v dnešnom chápaní tohto termínu ako objektu, registrovaného v slovníkoch) nie je jediným jazykovým výtvorom, ktorý môže byť nositeľom organicky celostného zmyslu.

Ak by tomu nebolo tak, tak v ruskom jazyku by boli nemožné také názvy literárnych diel, ako „Slovo o pluku Igorovom“¹, „Slovo o Zákone a Požehnaní“², ale existovali by len «poviedky» (“Poviedka dávných liet“) a rôzne povesti. T.j. samotné názvy ústnych a písomných «žánrov» v rečovej a písomnej kultúre starovekej Rusi poukazovali na určitý rozdiel «slov» — na jednej strane³ a na strane druhej — «poviedok»⁴ a rôznych iných báji a povestí.

«Poviedky» a rôzne povesti — *pri ich prechode od jedného človeka k druhému — umožňujú variabilnosť zmyslu, vnútornej rytmiky, objavenie sa určitých fragmentov, ktoré predchádzajú sprvoti sa vyskladavší text alebo v ňom pokračujú, umožňujú zahrnutie do vyskladavšieho sa textu predtým mu nevlastných tém (v zmysle osvetlenia otázok) a zmyslových aspektov a pod.* T.j. «poviedku» alebo «povešť» možno iným ľudom prerozprávať «svojimi slovami», vytvoriac vlastné poradie slov, vo vlastnom emocionálne-zmyslovom nastrojení psychickej činnosti.

Na rozdiel od nich «slovo», majúc PODĽA URČENIA nejakú vnútornú osobitú štruktúru (objímajúcu «morfológiu» vo vzťahu k morfológii «slov-slabík»⁵ — registračných jednotiek, predstavených vo výkladovom slovníku), môže byť zamenené iba iným «slovom» na tú istú rovnakú tému, ktoré musí byť zreteľne vyslovené alebo napísané od začiatku do konca nanovo, v inom poradí «slov-slabík» (*jedno- alebo dvojkorenných slov; pritom koreň slova je nositeľom základného zmyslu*). Aj keď nové «slovo» pritom môže v sebe zahŕňať nejaké fragmenty «predošlého vydania», predsa len všetky takéto zahrnutia musia byť v súlade s vnútornou štruktúrou nového «slova». A pretože vnútorná štruktúra nového «slova» musí vnikáť do takéhoto začlenenia, to ak tieto začlenenia svojim predurčením nemusia byť presnými citátmi – oni nevyhnutne musia byť v niečom zmenené vo vzťahu k tomu textu, z ktorého sú zobraté, kvôli stotožneniu ich vnútornej štruktúry s ju objímajúcou štruktúrou nového «slova» ako celku.

To jest:

«Slovo» — to je osobitý jav v jazyku, ktorého konkrétnym prípadom sú jednotky evidenčného súpisu výkladových slovníkov, obsahujúce jeden alebo zriedkavo dva slovné korene — nosiče «zmyslových jednotiek», ktoré sú nedeliteľné.

«Slovo» ako «žáner» ústnej alebo písomnej tvorby, majúc vnútornú rytmiku, nesúcu určitú «hudbu (melódiu a overtóny) reči» alebo architektúru usporiadania písmen-obrazov⁶, je v mnohom podobné hudobným dielam v tom zmysle, že: je ho možné vnímať ako celok a v predaní iným reprodukovať natoľko presne, nakoľko to umožňuje vládnuť vlastnou pamäťou. A v súlade s tým, posudzovať

desaťročia tak poklesla, že v daných prípadoch platí doslovne: „jedných ucho dnu a druhým von“, či „akoby hrach na stenu hádzal“... Nehovoriac už o bežne rozšírenej praktike, ba zámere, mediálne pôsobiacich reportérov a redaktorov s obľubou vytrhávať jednotlivé vety či slová z celkového kontextu a dávať im týmto často úplne iný zmysel. – pozn. prekl.

¹ Aj v preklade N. Zabolockého „Slova o pluku Igorovom“ do dnešnej ruštiny sa nachádza text:

«A vtedy veliký Sviatoslav / Vyronil svoje zlaté SLOVO, / So slzami zmiešané povediac: “Ó, synovia, nečakal som také zlo! / Zahubili ste junáctvo svoje (variant: Zlú vec ste spravili), / V nevhodnom čase ste napadli nepriateľa, / Nie s veľkou česťou v boji / Nepriateľovu krv na zem prelievali. / Vaše srdce v kovanom brnení / Zatvrdlo v zúrivej svojvôli. / Čože ste vy, deti, mne postvárali/ Aj mojim strieborným šedinám? / (...)”»

T.j. Sviatoslav nevystúpil s rečou a nebedákal ako Jaroslavna pri stene v Putivle, ale vyronil SLOVO, majúce určité špecifikum, odlišujúce ho od iných ústnych a písomných prejavov, a na túto okolnosť autor „Slova o pluku Igorovom“ priamo poukázal.

² Dielo Kyjevského metropolitu Illariona, napísané v rokoch 1037 — 1050.

³ Pritom netreba zabúdať, že medzery medzi slovami a interpunkčné znamienka sa v kultúre písma objavili v pomerne nedávnej historickej dobe, následkom čoho mnohé texty v staroveku vyzerali ako jedno slovo, súvislo napísané. A rozčlenenie textu na riadky bolo vynútené, podmienené rozmermi listu a tlače.

⁴ Pritom, ak porovnáme životné javy so štruktúrou slov, tak «poviedka — ako jav» je niečo druhotné alebo nadstavbové vo vzťahu k samotnému «viedka->vedenie->viest — ako javu»: po+viest. A v tom je ešte jeden rozdiel «poviedky — ako javu» od «slova — ako javu». T.j. štruktúra slova «poviedka» poukazuje na to, že «poviedka — ako jav» — to je rozprávanie pre druhých ľudí o už známom pre autora, a nie prejav procesu premýšľania autora, v ktorom sa vypracováva pre neho nový poznatok alebo chápanie niečoho.

⁵ «slovo-slabika» - v kontexte tejto práce sa dá toto slovné spojenie chápať dvojako: po prvé – ako **slabika**, z ktorej sa tvorí dané slovo, a po druhé – ako jednotka výkladového slovníka, to jest, to ktoré konkrétne **slovo – súbor slabík.**, lebo výkladový slovník v podstate len registruje jednotlivé slová ako konkrétne, v určitom poradí usporiadané, slabiky. Ten ktorý konkrétny význam slovného tvaru „slovo-slabika“ je preto potrebné vybrať podľa kontextu. – pozn. prekl.

⁶ Rytmika, melódia a overtóny (v najširšom slovazmysle týchto slov) vznikajú ako výsledok určitej štatistiky opakovateľnosti zvukov (písmen/hlások) v každom jazyku, opakovateľnosti morfému, ozmysleného (cieľavedomého) zostrojenia poradia «slov-slabík».

zmysel diela ústnej alebo písomnej rečovej tvorby, patriacej do žánru «slova», nevypočujúc alebo neprečítajúc si ho úplne od začiatku do konca — znamená upadať do sebaklamu.

No ak máme prerozprávať «slovo» «vlastnými slovami-slabikami» v inom poradí, tak toto sa stáva nemožným: buď človek zmĺkne preto, že sám nedokáže vytvoriť vlastné «usporiadanie slov-slabík»¹; alebo «slovo» stráca jemu vlastnú počiatočnú autorsky originálnu konkrétnosť zmyslu následkom zmeny usporiadania «slov-slabík» tým, kto sa ho pokúša „interpretovať“, vytvárajúc vlastné usporiadanie «slov-slabík»; alebo sa rozpadne na viac či menej jasne vyjadrený nezmysel presne tak, ako sa rozpadá na neharmonické zvuky hudba, ak sa ju pokúšajú zahrať tí, ktorí nemajú hudobný sluch, kto neovláda hudobný nástroj na požadovanej úrovni, ten ktorého hudobná pamäť je slabá, alebo kto nedokázal pochopiť hudobné dielo iného človeka ako celok.

Pre človeka, majúceho zmysel-cit pre jazyk, táto osobitosť «slova» ako žánru rečovej tvorby, podmienená prítomnosťou v «slove» osobitej vnútornej rytmiky, melodičnosti a overtónov, je výrazná rovnako tak, ako je výrazný rozdiel medzi hudbou a šumom pre človeka, majúceho hudobný sluch a minimálnu úroveň hudobnej kultúry ak aj nie skladateľa a interpreta, tak aspoň poslucháča.

Avšak, ak zmysel-cit pre jazyk nie je rozvinutý, tak všetko vyššie napísané o osobitosti «slova» ako «žánru» ústnej alebo písomnej rečovej tvorby je nezmyslom, ktorý objektívne v živote nemá miesto, ešte horšie — je to zámerné táranie, ktorému VP SSSR pridal náučno-vedecký obraz² kvôli tomu, aby „vedecky“ zdôvodnene povýšil svoje texty na úroveň kánonickej dogmy, ktorá je určená na to, aby si podmanila ľudí a ktorú zmeniť v čomkoľvek je „ťažkým zločinom“.

* * *

Oponovať prívržencom takýchto názorov je beznádejnou vecou, no už F.I.Tjutčev v roku 1836 o takýchto ľuďoch napísal:

*Oni nepočujú a nevidia
Žijú v svete svom, ako v tmách,
Pre nich aj slnka, vedieť nedychtia,
I života niet v morských vlnách.*

*Lúče k nim do duše neschádzali,
Vesna v ich hrudi nekvitla,
Pri nich lesy nehovorili,
A noc hviezdna nemá bola!*

¹ Takto v článku „Za čo generála KGB vyhnali z Chrámu“ (noviny „Izvestije“, zo dňa 03.07.1993.; v článku sa píše o generálovi A.Sterligovi a „Ruskom národnom Chráme“) novinár Mark Deutch, chápuce, že on sám nedokáže vlastnými slovami prerozprávať koncepciu riadenia, vo vzťahu k biblickej ju alternatívne-objímajúcu, sa rozumne poistil takouto frázou:

«Pretože vlastnými slovami predať zmysel tohto pozoruhodného dokumentu je nemožné, uvediem niekoľko citátov».

Zacitujúc niekoľko pre chápanie sociológie dôležitých fragmentov z v roku 1992 desaťtisícovým nákladom publikovaného prvého vydania práce VP SSSR „Voda mŕtva“, Mark Deutch (možno si to ani sám neprial) ako jeden z prvých spomedzi novinárov vniesol svoj pozitívny vklad pre vstup Koncepcie spoločenskej bezpečnosti do života.

Situácia, v ktorej sa ocitol Mark Deutch, keď je nemožné niečo «vlastnými slovami» pretlmočiť, môže byť podmienená jednou z dvoch podmienok alebo ich súčtom: buď «niet slov» — subjekt má biednu slovnú zásobu a nemá rozvinutú schopnosť slovnej tvorby, alebo podľa K.Prutkova — «Mnohé veci sú pre nás nepochopiteľné nie preto, že naše chápanie je slabé; ale preto, lebo tieto veci nepatria do okruhu našich pojmov (predstáv)».

² Fragment z predslovu k „Dostatočne všeobecnej teórii riadenia“, poukazujúci na jej príslušnosť k «slovu» ako k žánru reči:

«Hoci v aktuálnom vydaní DOSTATOČNE VŠEOBECNÁ TEÓRIA RIADENIA je rozdelená na podkapitoly, tak chápať ju je potrebné ako celostnú a nedeliteľnú informačnú jednotku — svojho druhu «kvant» informácie. Primerane tomu, ak v procese čítania budú niektoré fragmenty nepochopené, tak je potrebné prečítať text do konca, nepozerať na ich nepochopenosť: pochopenie spočiatku nepochopených fragmentov sa potom odkryje na základe ozmyslenia celého textu a jeho porovnania so Životom».

To jest, ak sa máme vyjadriť v terminológii aktuálnej práce, tak Dostatočne všeobecná teória riadenia v tom obraze, v akom je predstavená k dnešku (rok 2003) vo „Vode mŕtvej“ a v koncepcných materiáloch učebného kurzu, môže byť nazvaná „Slovo o riadení“.

*A jazykmi nepozemskými,
Búria sa rieky i lesy,
V noci sa neradili s nimi
V besede družnej búriek besy!*

*Nie ich vina: pojmi ak môžeš,
Tela život hluchonemý!
Beda, dušu v ňom neznepokojíš
Ani hlas matere samotný!*

Aj toto je takisto príkladom «slova» ako rečového žánru v skôr uvedenom zmysle, no je to dielčí prípad «slova» — slovo veršované, v ktorom vnútorná rytmika, melodičnosť a overtóny «slova» ležia otvorene na povrchu textu. Vo všeobecnom prípade to môže byť aj nie tak a pre ich vyjavenie je potrebné text podrobiť analýze prostriedkami matematickej štatistiky a jeho zvučanie — akustickej spektrálnej analýze.

* * *

No ľudia aj bez vedeckého a mystického zdôvodnenia sú schopní pozdvihnúť na úroveň dogmy všetko, čo je výhodné pre tých, ktorí im vládnu alebo aspirujú na takúto moc, kvôli tomu, aby im (ľuďom) v riečisku Zámeru navrhovaný trud¹ a zodpovednosť preložili na iných. Tá okolnosť, že zbaviac sa starostí a zodpovednosti v riečisku Zámeru, dostanú jarmo a ich „život“ i smrť prestanú byť slobodné a budú prebiehať v oblasti Božieho dopustenia, kedy iní budú vo vzťahu k nim všetko-sidoľovať, — o tom sa oni nezamýšľajú, povyšujúc čokoľvek na úroveň dogiem, ktoré porušiť je najťažším zločinom v očiach majiteľov dogiem a ostatných otrokov tých istých dogiem.

Avšak, ak text alebo ústna reč obsahuje v sebe rytmiku, melódiu, overtóny, tak toto je objektívna danosť, ktorá takisto sa určitým spôsobom objektívne prejavuje v Živote, aj keď plynie pomimo zmyslov, vnímania a vedomia mnohých. Preto na úroveň «slova» nie je možné povýšiť ústnu reč alebo text (ako celok alebo niektoré ich fragmenty), ak v nich niet vnútornej štruktúrnej rytmiky, melódie, overtónov. No ak reč (text) objektívne «slovom» je, tak *pomocou subjektívnej osobnej kultúry reči autora «slova»* sa v ňom dosahuje najvyššia možná (jednoznačná alebo mnohoznačná) konkrétnosť zmyslu, ktorý vnútorná štruktúra slova chráni najlepším možným spôsobom pred zvrátením.

A jav «slova» ako «žánru» ústnej alebo písomnej reči nás znova vracia k «mágii slova», no nie na úrovni skúmania mien (podstatných, nominálnych, prídavných a pod.) a slovies, ale na vyššej — vo vzťahu k «slovám-slabikám» integrálnej úrovni.

2.2. Jazyk v Prírode a príroda (podstata)* jazyka²

Všetko, v predchádzajúcich kapitolách napísané, poukazuje na to, že mnohými pokoleniami vyrytá priepasť, rozdeľujúca v historicky sa vyskladavšej kultúre prírodovedné a humanitné Poznanie a vzdelanie, je neprírodným javom. Na jednom okraji tejto priepasti bujnie džungľa *mravne vykastrovaných prírodných vied*³, presnejšie, technických a iných aplikovaných vied, vyplývajúcich zo

¹ Trud – starostlivosť, práca na sebe a s tým súvisiace trampoty, starosti... – pozn. prekl.

² Táto kapitola je venovaná tomu, aby do oblasti Vedy bolo vovedené (t.j. vyjadrené terminologicky konkrétne) to, čo F.I. Tjutčev vyjadril v roku 1836 v poetickej obrazno-metaforickej forme vo veršoch, nami uvedených v kapitole 2.1 pár strán naspäť.

Tí, ktorí sú oboznámení s chronologicky oveľa staršími materiálmi Koncepcie spoločenskej bezpečnosti, sa v tejto kapitole stretnú s už im známymi názormi, ktoré predsa len je potrebné tu uviesť, aby táto práca bola kompletná pre čitateľovo pochopenie, nemajúceho pri sebe ostatné materiály KSB.

³ Mravná vykastrovanosť vedy je spoločnosti podávaná obrazom akoby objektívnosti vedeckého poznania, nezávisiaceho na subjektívizme ľudí, t.j. na ich morálke.

Ako deklaráciu o mravnej vykastrovanosti existencie ako norme uvedieme názor vedeckých autorít 20. storočia: *«Nie je potrebné, povedzme, ohraničovať ciele a predmet vedeckých výskumov etickými požiadavkami. Etika akumuluje skúsenosť predchádzajúceho života, vrátane (a možnože, predovšetkým) skúsenosť prežitých nezdarov. Ale veda — to je vždy hľadanie nových možností rozvoja spoločnosti a jej adaptácie k okolitým podmienkam. V hľadaní (nie v použití, samozrejme) nesmú byť žiadne obmedzujúce zakazujúce pravidlá!»* (z článku akademika N.N. Mojsejeva a doktora fyzikálno-matematických vied I.G. Pospelova „Smerovanie evolúcie a rozum“, časopis „Príroda“, № 6, 1990)

Hoci autori citovaného článku aj v ňom píšú, že «najdôležitejšia vlastnosť evolučného procesu je jeho nepredpovedateľný charakter» (je to výsledok toho, že vo filozofii, ktorú im prednášali na vysokej škole «základnou

všeobecnej existencie a bezprostredne vplyvajúcich na obraz života civilizácie i ho formujúcich; a na druhom okraji tej istej priepasti plne prekvitá abstraktný „humanizmus“ a *tmárstvo*, z väčšej časti aplikované¹, nariekanie nad životom a moralizovanie, rôznorodý druhotný slovný blud, zlomyseľné a nezmyselné nahusťovanie útrap a pod., ktoré v procese pokusov zavedenia ich požiadaviek a deklarácií o ušľachtilých zámeroch do života sa stávajú buď neplodnými alebo škodlivými. Pritom otázky religie sa z Vedy odstraňujú a sú riešené každým z tvorcov alebo nositeľov toho či oného poznania buď podľa seba (individualisticky umiernené), alebo v prúde historicky dominujúcich tradícií náboženstiev: to je rovnako charakteristické jak pre «prírodovedcov» a «technikov», tak aj pre «humanitárov» — otvorení ateisti (správne adeisti)* i veriaci v toho či oného boha alebo bohov, veriaci tej či onej pozemskej cirkevnej mafie sa nachádzajú uprostred jednych aj druhých počas celých dejín.

Paradox je v tom, že aj keď religiózne názory vedcov (bádateľov) i jednoducho vysokovzdelaných ľudí môžu byť vzájomne nezlučiteľné, tak pritom ich vedecké názory môžu byť spoločné (rovnaké); a naopak: viac-menej rovnako veriaci ľudia môžu byť nezmieriteľnými protivníkmi jak vo vedeckých otázkach, tak aj v živote.

Toto všetko poukazuje:

- z jednej strany — na defektnosť vedy a jej obmedzenosť, pretože historicky sa vyskladavšia veda nemôže jasne a nesporne presvedčivo odpovedať na otázky o existencii Boha alebo jeho nebytí práve v dôsledku svojej mravnej vykastovanosti;
- a z druhej strany — na klamstvá samotnými ľuďmi vymyslených religióznych koncepcií, pod mocou ktorých žijú po veky mnohé spoločenstvá a ktorých životnú neadekvátnosť sa časom podarí dokázať vede alebo prívržencom iných religióznych koncepcií² (vrátane otvoreného adeizmu).

Priepasť, rozdeľujúca mravne vykastované prírodné vedy a humanitárne vedy, rozširujúc a prehľbujúc sa, hrozí zničením ak nie celého ľudstva (ako biologického druhu), tak minimálne súčasnej globálnej civilizácie³.

Preto potreby existencie a rozvoja spočívajú v tom, aby skutočná veda sa stala predĺžením (pokračovateľkou) skutočnej religie, a aby pritom zmizla priepasť medzi tým, čo sa teraz nazýva «prírodovedným» Poznaním a «humanitárnym» Poznaním.

A uprostred všetkého ostatného na riešenie úlohy obnovy *celostnosti systému Vedomostí ľudstva*⁴ je nevyhnutné dať životom opodstatnenú *odpoveď* na otázku o podstate jazyka — odpoveď, *zjednocujúcu* religiu, prírodné vedy i humanitárne vedy na základe ich vzájomného prenikania (previazanosti).

Inými slovami, prírodovedci i humanitári predtým, než sa zahľbia do svojich špecifických oblastí vedeckej a spoločensko-osvetovej činnosti, sú povinní najprv dospieť k spoločným názorom v odpovediach na otázky:

1. Existuje Boh, Tvorca a Všedržiteľ?
2. Čo to je Svet, v ktorom my všetci žijeme?

otázkou» nebola otázka a predpovedateľnosti, ale hlúpa hašterivá otázka o tom, čo je prvotné: matéria alebo vedomie), tak na základe celej historickej skúsenosti davo-„elitarizmu“ je možné garantovať sebazničenie ľudstva, ak davo-„elitarizmus“ ako doposiaľ sa bude snúbiť s neprítomnosťou mravne-etických zákazov na ciele a predmety výskumov. Pretože nie je možné obmedziť osvojenie si a použitie poznatkov v spoločnosti, a reálna amorálnosť davo-„elitárnej“ spoločnosti obráti na zlo takmer akékoľvek znalosti, tak jedinou ochranou pred týmto sebazničením sú etické, podstatou mravne podmienené zákazy na tie či oné konkrétne **ciele a predmety** výskumov, uložené samotnými výskumníkmi. (A pokiaľ to daní samotní výskumníci nespravlia, ale budú sa v honbe za poznaním riadiť vyššie uvedeným názorom N.N. Mojsejeva a I.G. Pospelova, tak to si môžu podať doslova a do písma ruku s J. Mengelem, známym „anjelom smrti“ z Osvienčimu)*.

No na to musí spoločnosť priznať mravnú podmienenosť výsledkov ľubovoľnej činnosti, prednosť mravnosti pred vedomosťami a objímajúcu nadradenosť reči života (sociológie) nad «prírodnými», «presnými» a «humanitárnymi» vedami.

¹ «Koľko démonov sa zmesť na ostrie ihly?» a pod. Predmety výskumov z oblasti tmárstva. A vybudovanie politiky na základe tmárstva prenáša tmárstvo z teoretickej oblasti do oblasti praktického aplikovaného tmárstva. Jedným z príkladov tmárstva, spiatočnictva na humanitno-teoretickej osnove je inkvizícia rímsko-katolíckej cirkvi.

² Pritom vykorenenie omylov v oboch prípadoch sa historicky dostatočne často zabezpečuje hrubou silou až do plného zničenia zblúdencov, ich jazyka a kultúry, zničenia ich štátov. «Asimilácia biomasy zblúdilých» na princípe vykorenenia ich samobytnej kultúry nie je v histórii tým najhorším variantom.

³ To jest, môže dôjsť ku katastrofe kultúry, za ktorou nasleduje viac-menej dlhotrvajúca epocha sociálneho chaosu a vojny všetkých proti všetkým podľa morálky a schopností každého.

⁴ Do akej miery je to dôležité, dobre ilustruje príklad z techniky: testovanie funkčnosti programového vybavenia a pamäte počítačov zahŕňa v sebe aj test ne celostnosti.

3. Čo v Živote sú jazyky, ktoré používame, vrátane používania vo vedeckej a osvetovej činnosti?

Prvé dve otázky sú svojou podstatou v tomto Svete neoddeliteľné, v dôsledku čoho, odpovedajúc na prvú z nich, je už nevyhnutné mať určitú mienku aj na druhú a naopak: stanoviac mienku na druhú otázku, je potrebné vopred sa vyhraniť v odpovedi na otázku prvú.

V Konceptii spoločenskej bezpečnosti, rozvíjanej spoločenskou iniciatívou Vnútorneho prediktora SSSR, odpoveď na prvú z nich spočíva v nasledujúcom:

* * *

Objektívna realita — to je aj Život v medzne zovšeobecňujúcom zmysle tohto slova. Život je Boh a Bohom stvorená Stavba Sveta, ktorá je živým organizmom. Život vo svojich vyšších prejavoch je rozumný, má objektívny zmysel, ktorý sa môže stať majetkom každého subjektívneho rozumu, pretože Život v sebe obsahuje Jazyk (ako prostriedok predania zmyslu jedným subjektom druhému), a tok udalostí v Živote je (vo svojej podstate)* rozprávanie (odtiaľ slovné spojenie Životarečnenie – Reč Života)*.

Túto tvárnu Stavba Sveta nazýva materializmus «matériou-hmotou»; a panteizmus², stretávajú sa s prejavmi činnosti vo vzťahu k ľudskému vyššiemu rozumu, tú istú Stavbu Sveta, t.j. tzv. «matériu-hmotu» zbožšťuje (pre panteizmus vyšší rozum — nie je Boh, Tvorca a Všedržiteľ — ale jedna z vlastností samotnej netvárnej Stavby Sveta).

Žiadne intelektuálno-rozumové dôkazy Božej existencie si ani jeden rozum sám o sebe nemôže vybaviť (ani na nejakom «experimentálnom základe») takisto, ako si nemôže na tých istých princípoch ani vybaviť dôkazy Božej neexistencie.

No Život medzi ostatným zahŕňa v sebe aj etiku (vzájomné vzťahy *slobodne rozumných*³ subjektov), vyjadrujúcu mravy živých slobodno rozumných subjektov a ich množín (a taktiež množín individuálne nerozumných elementov).

A v Živote dôkazy Svojho bytia Boh — Tvorca a Všedržiteľ — dáva Sám osobne každému, kto si vedome zadá túto otázku: a spočívajú v tom, že životné podmienky subjektu sa menia v súlade so zmyslom jeho modlitieb tým zjavnejšie a zreteľnejšie, čím vnímavejší je on sám k volaniu Boha, keď Sám Boh sa obracia k subjektu skrze jeho vnútorný svet, skrze iné subjekty alebo Jazykom Života, vytvárajúc zhuk životných okolností jak okolo, tak aj vo vnútri subjektu. A tieto dôkazy majú mravne-eticky podmienený charakter, pretože zhuk okolností má mravne-eticky podmienený zmysel a účelnosť vo vzťahu k životu subjektu, prejavivšieho záujem o otázku Božieho bytia.

Bohom dávané dôkazy Svojej existencie sú objektívne v tom zmysle, že sú davané subjektu nezávisle na ňom, no z druhej strany — ich charakter je podmienený aj subjektom v tom zmysle, že oni zodpovedajú *konkrétne jeho* osobnému rozvoju, osobitostiam jeho vnímania a chápania sveta (t.j. jeho svetonázoru)*.

A následkom takejto dvojakej podmienenosti sú tieto dôkazy pre každého jedinečné a svojrázne neopakovateľné. Oni prichádzajú v skrytom pred druhými životnom dialógu s Bohom, uvedomovanom si človekom. Práve silou tohto mravne-eticky podmieneného a pre každého jedinečne-svojrázneho dôkazu Božieho bytia — intelektuálne-rozumových, logických dôkazov bytia Božieho a rovnako Jeho nebytia — niet.

¹ Ďalší text až po trojuholník z hviezdičiek je fragmentom 6. Kapitoly práce VP SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty.“, uvedený podľa aktuálneho vydania k 15. 1. 2004.

² «Panteizmus» — z gréckeho «pan» — všetko a «theos» — boh, je zbožšťovanie Prírody, t.j. ateizmus vo forme povýšenia na úroveň Boha — Tvorcu a Všedržiteľa — Jeho výtvoru.

³ Bez rozumu, slobodného vo vypracovaní línie správania sa vo vzťahu k druhým subjektom, v určení (vrátane predpokladaného, hypotetického) možného pre seba i nemožného, prípustného i nepripustného, etiky niet: môžu existovať iba geneticky a kultúrou podmienené automatizmy (možnože aj mnohovariantné) reakcií na okolie a jeho konanie.

Čo sa týka «experimentálnych dôkazov», tak etika — vzájomné vzťahy subjektov — nemôže byť vybudovaná na základe «experimentálneho» testovania podľa súboru otázok typu: „*A ako sa bude druhý subjekt správať, ak ja urobím toto, alebo sformujem okolo neho takúto situáciu?*” Každý, kto vypracováva test alebo predkladá nejaký test inému kvôli tomu, aby vypracoval svoj vzťah k nemu na základe výsledkov, získaných v testovaní, *objektívne, t.j. nezávisle na chápaní tohto faktu a svojej vôle*, vytvára vo vzťahu k sebe ústretový test, v ktorom sa predovšetkým vyjavuje jeho osobná nedôvera voči testovanej strane, ktorá vo väčšine prípadov okrem vlastných strachov, koristníctva vo svoj prospech alebo nejakých predpojatostí testovanej strany nie je ničím motivovaná. Následkom toho strana, snažiaca sa otestovať druhú stranu, vo väčšine prípadov získava minimálny odhad v ňou vytvorenom teste, pretože životu neadekvátna umelosť testu je vnímaná testovanou stranou ako zámerná faloš a neúprimnosť voči nej v správaní sa testujúcej strany.

Vzájomné vzťahy osoby a Boha sa v Živote na princípe takéhoto prístupu nebudujú. Boh vystríhal ľudí pred «experimentami» voči Nemu, ktoré oddávna získali pomenovanie «pokúšať Boha»¹.

No subjektívna zložka podmienenosti Bohom predkladaných dôkazov Svojho bytia je mnohými chybné povyšovaná na úroveň *úplnosti a dostatočnosti, vyčerpávajúca otázku ako jediná*. Vôbec nechápuc objektívnu zložku, hodnotia presvedčenosť iných ľudí o existencii Boha ako ich čistý subjektivismus, nemajúci v sebe žiadny objektívny základ, pretože presvedčenosť druhých o Božej existencii je akoby výlučne ich výmysel a následok halucinácií, a taktiež aj výsledok ich viery postranným klamárom².

Avšak nie sú lepší ani tí, ktorí prišli k «viere v jediného Boha» (a rovno k viere v nejakých iných bohov) a sú v nej natoľko «tvrdí» a «pevní», že ako keby nepotrebovali životné dôkazy Božej existencie. Hoci takito „veriaci“ hodnotia presvedčenosť ateistov (aDeistov)* o neexistencii Boha ako ich neopodstatnený subjektivismus, predsa aj oni samotní sa nachádzajú v zajatí subjektivismu, no iného druhu — v zajatí subjektivismu autorov dogiem tej vierouky, ktorú oni nasledujú.

Boh nepotrebuje dôkazy Svojej existencie, a ani človek nepotrebuje jemu Bohom dávané každodenné mnohonásobné dôkazy *jedného a toho istého objektívneho faktu* Jeho existencie.

No život človeka v lade s Bohom — to je vedomý dialóg s Bohom aktami života človeka a situáciami, ktorými Boh človeka vedie.

A hoci sa v Živote Boh tak alebo inak neprestajne obracia ku každému človeku, tak iba prvé a jednorazové uvedomenie si toho človekom na základe nejakých javov v jeho vnútornom a pre všetkých spoločnom vonkajšom svete je pre človeka dôkazom Božej existencie.³

¹ Nový Zákon, Matúš, kapitola 4 rozpráva o takomto «testovaní»:

«1. Vtedy Ježiš bol odvedený Duchom do púšte, kvôli pokúšaniam diablom, 2. a, postiac sa štyridsať dní a štyridsať nocí, nakoniec vyhladol. 3. I pristúpil k Nemu pokúšiteľ a povedal: ak si Ty Synom Božím, povedz, aby sa tieto kamene premenili na chlieb. 4. On mu odpovedal: je napísané: nielen chlebom bude človek žiť, ale aj každým slovom, vychádzajúcim z Božích úst. 5. Potom ho diabol zobral do svätého mesta a postavil Ho na krídlo chrámu, 6. i povedal Mu: ak si Ty Synom Božím, vrhni sa nadol, lebo je napísané: Anjelom Svojím prikáže a na rukách Ťa ponesú, aby si sa nepotkol o kameň Svojou nohou. 7. Ježiš mu povedal: takisto je napísané: nepokúšaj Hospodina Boha tvojho. 8. Opäť Ho berie diabol na najvyššiu horu a ukazuje mu všetky ríše sveta i ich slávu, 9. I hovorí Mu: toto všetko Ti dám, ak, padnúc, sa mi pokloníš. 10. Vtedy Ježiš mu hovorí: odíď odo Mňa, satan, lebo je napísané: Hospodinovi Bohu svojmu sa klaňaj a Jemu jedinému slúž. 11. Vtedy Ho satan opustil, i hľa, Anjeli k Nemu pristúpili a slúžili Mu».

Avšak, ako sa vyjasnilo, synodálny preklad Biblie do súčasnej ruštiny (preklady do slovenčiny takisto)* na tomto mieste obsahuje falzifikáciu. V originálnych gréckych textoch Ježiš hovorí: «*Nasleduj ma, satan...*» Analogicky podľa zmyslu aj v *Ostrožskej Biblii (vydanej roku 1581 prvotlačiarom Ivanom Fjodorovom)*: «*Pod' za mnou, satan...*» (Matúš, 4:10). Z toho je možné pochopiť, že Ježiš sa postavil k návrhu Satana ako k prázdnomu blufu podvodníka, a nie ako k realnej ponuke „kniežaťa celého sveta“; a navyiac, skrze Krista bolo Satanovi Zhora ponúknuté pokánie a poslušnosť, ktoré on odvrhol.

Tú istú epizódu Lukáš v kapitole 4 opisuje analogicky s Matúšom, len s tým rozdielom, že u Lukáša je iné poradie pre pokúšanie Krista ponúknutých návrhov.

² Jedna z prác B. Spinozy (1632 — 1677), ktorého zaraďujú k panteistom, sa aj tak nazýva: „Traja veľikí klamári“. V nej sú vyjadrené jeho názory na činnosť Mojžiša, Ježiša a Mohammeda. Očierniac menovaných a umocniac to zbytočnosťami, B. Spinoza, ako aj mnohí iní ateisti (aDeisti), neodhalil biblické «svetové zákulisie», následkom čoho si ono aj jeho písomnosti prispôbilo pre svoje potreby: existujú „Traja veľikí klamári“, no niet neprestajne klamúceho «svetového zákulisia», ktorého moc je založená na rozširovaní lži a presvedčenia ľudí o tom, že lož je skutočnou pravdou, a samotné «svetové zákulisie» akoby existovalo len v chorej predstavivosti psychopatov.

³ A týmto momentom je pre daného človeka akákoľvek „viera v Boha“ – viera v Jeho existenciu zbytočná a smiešna, lebo on ju už viac nepotrebuje. On už proste vie, že Boh existuje, a toto nezvratné presvedčenie o Jeho existencii si už nepotrebuje potvrdzovať vierou v Boha. „Viera v Boha“ - to je vlastne len presvedčovanie seba samého na vedomej úrovni o Jeho existencii, a teda v podstate len vyjadrením vlastných pochybností o Božom bytí... Preto každý „veriaci v Boha“ je v podstate svojím spôsobom neveriacim pochybovačom, „neveriacim Tomášom“. A až vtedy, keď dôjde k tomu prvému

Preto odmietnutie «tvrdých» a «pevných» vo viere *každému z nich osobne Bohom adresovaných dôkazov Jeho bytia* je v skutočnosti v mnohých prípadoch ich principiálne odmietnutie viesť s Bohom životný dialóg. Vo výsledku «tvrdó» a «pevne» veriaci «v Boha», nedbajúci na životné obracanie sa Boha k nim, sami seba menia na biorobotov-zombie, ktorí pod dogmy svojich povier, náboženstiev s nástojčivosťou, vhodnou pre lepšie využitie, sa zanovito snažia pristihnúť Život a diktovať Bohu, čo a ako má byť realizované v Zámere (v Božom Úmysle, Prozreteľnosti)*.

V takomto odmietnutí životného dialógu s Bohom, nech aj rôzne motivovanom, sa spájajú jak tí, čo bezducho veria v to, že Boh existuje, tak aj tí, čo sú presvedčení o tom, že Boha niet. Aj jedno, aj druhé je antiživotným ateizmom (aDeizmom)*.

V súlade s tým, to, čo je (vyššie)* napísané o dôkazoch Božej existencie, nie je dôkazom bytia Božieho ako takým, ale iba uvedomením si možnosti, že takýto dôkaz¹ môže získať každý.

* *
*

Teraz sa môžeme detailnejšie a dôkladne vymedziť v odpovedi aj na druhú otázku. Podľa nás o tom, čo je Svet, v ktorom žijeme, a takisto čo sú jeho fragmenty, najadekvátnejšie rozpráva text, známy v dejinách už viac ako 1300 rokov, dostatočne rozšírený a v súčasnosti dostupný (nech i len v prekladoch) každému, kto si to praje.

Máme na mysli Korán, ktorý moslimská tradícia charakterizuje ako dôveryhodný zápis dejinne posledného Zvestovania Zhora, daného ľuďom celého sveta skrze Mohammeda - vyslanca Božieho². Avšak aj v tých spoločenstvách, kde bol Korán položený do základov rozvoja ich kultúr, prírodné vedy v ich rozvoji ignorujú oznamy v ňom o usporiadaní sveta. Tejto otázke je zasvätený začiatok súry (hlavy) 25 Koránu, ktorej názov arabsky zvučí ako «al-Furkan».

Práve tu rozprávanie o Bohu, o stvorení usporiadania sveta Ním, o ľuďoch a v ich prostredí panujúcich náboženstvách má svojho rodu jedinečný charakter.

Uvedieme počiatkové ajáty (verše) súry 25 v niekoľkých prekladoch, ktoré neskôr okomentujeme.

* * *

V preklade M.-N.O. Osmanova:

«1. Blahoslavený ten, kto zoslal «al-Furkan» («Rozlíšenie»)³ Svojmu otrokovi, aby on (t.j. Mohammed) sa stal dohováračom obyvateľov svetov; 2. [blahoslavený] ten, ktorému patrí *moc* <presnejšie *úplná moc*: — naše upresnenie pri citovaní> nad nebesami a zemou, ktorý pre Seba neporodil dieťa⁴ a ktorý sa s nikým nedelil o *moc* <presnejšie *úplnú moc*: — naše upresnenie pri citovaní>. **On stvoril všetko hotové a pridal mu [príslušnú] mieru.** 3. [Neverní] sa začali miesto Jemu klaňať iným bohom, ktorí nič nevytvoria, ale sami sú vytvorení. Dokonca ani pre nich samotných im nie je podriadená ani škoda, ani úžitok, im nie je podriadená ani smrť, ani život, ani vzkriesenie.»

Tie isté ajáty v preklade G.S. Sablukova:

«1. Blahoslavený Ten, kto zoslal Furkan⁵ svojmu otrokovi na to, aby on bol učiteľom svetov, 2. — Ten, komu patrí kráľovanie na nebesiach i na zemi; kto nikdy nemal deti, kto nemal spoločníka v

a jednorázovému uvedomeniu si bytia Božieho, si človek uvedomí, že nepotrebuje „v Boha veriť“, ale **„Bohu veriť“, to jest, Mu dôverovať.** A čo vlastne „Bohu veriť, dôverovať Mu“ znamená? To sa dá aj vyjadriť slovami Mikuláša Štefana: **„Možno nedostaneme vždy to, čo chceme, ako to chceme a kedy to chceme, ale VŽDY dostaneme to najlepšie, to, čo potrebujeme.“** (Mikuláš Štefan: „Odkaz slunečnice“, vyd. Maitrea, Praha 2016, str. 144) – pozn. prekl.

¹ Na to je dôkaz, zodpovedajúci kritériu praktického preverenia, vyzdvižený v „dialektickom“ materializme ako kritérium skutočnej pravdivosti ľudských predstáv o objektívnom svete. To jest, ak materialista, toto prečítajúc, bude *čestným voči sebe samému* aj voči „dialektickému“ marxizmu, tak nevyhnutne sa stane človekom veriacim Bohu, prestane byť „dialektickým“ materialistom. Nuž, ale ak bude nečestným, tak to je už druhá vec: učenie Marxa je pre jemu podriadených sebevražedné preto, lebo je lživé...

² O našom chápaní pôvodu a zvláštností textu, ktorý vošiel do histórie ako Korán, pozri v materiáloch KSB prácu „Majster a Margaréta: hymna démonizmu? alebo Evanjelium nezákonnej viery“.

³ M.-N.O. Osmanov, preložiac «al-Furkan» do ruštiny ako «Rozlíšenie», k tejto zátvorke dáva komentár: «Má sa na mysli Korán.». K otázke o chápaní termínu «Rozlíšenie» sa vrátíme v ďalšom texte.

⁴ Toto k otázke o nikejskej dogme o «Bohu Synovi» (druhej božskej osobe)*.

⁵ V preklade G.S. Sablukova je k tomu slovu pridaná poznámka: «T.j. Korán.»

kráľovaní; **kto stvoril všetky bytosti a predurčujúc predurčil ich bytie.** 3. A oni si vybrali bohov, zaprúc Ho, tých, ktorí nič nestvorili, ale sami sú stvorení; 4. Ktorí nemajú silu nič spraviť, ani škodlivé, ani užitočné pre seba, nemajú silu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením.»

To isté v preklade I.J. Kračkovského:

«1(1). Blahoslavený ten, ktorý zoslal rozlíšenie Svojemu otrokovi, aby sa stal pre svety dohováračom, — 2(2). Ktorý má moc nad nebesami a zemou, a nezobral Si On dieťa, i nemal On spoločníka v moci. **On vytvoril každú vec a nameral ju mierou.** 3.(3). A zobrali si oni namiesto Neho bohov, ktorí nič netvoría, ale sami sú stvorení. 4. Oni nevládnu pre seba samotných ani nad škodou, ani nad úžitkom a oni nevládnu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením».

(To isté v preklade Abdulwahaba Al-Sbenatyho do slovenského jazyka:

«1. Požehnaním oplýva Ten, kto zoslal Rozlíšenie poddanému Svojemu, aby sa stalo pre stvorených varovaním,

2. Ten, ktorému náleží kráľovstvo nebies a zeme, ktorý si neučinil žiadne dieťa, ktorý nemá spoločníka v kráľovaní a **ktorý všetko stvoril a predurčil predurčením.**

3. Učinili si mimo Neho božstvá, ktoré nič netvoría a ktoré sú samy stvorené, ktoré nemajú moc samy sebe prospieť alebo škodu priniesť, ktoré nemajú moc privodiť smrť a ani život dávať a ani mŕtvych oživiť».)*

* *
 *

Tieto fragmenty sú ilustráciou toho, o čom sa už skôr mimochodom poznamenalo:

V posudzovanom prípade text «vie» viac, než vedeli súčasníci jeho objavenia sa v kultúre ľudstva a vyjadruje chápanie sveta - svetonázor oveľa hlbší, než svetonázor vlastný ľudom (minimálne jeho väčšine) jak v danej historickej dobe, tak aj dnes.

Začneme posudzovanie uvedeného fragmentu súry 25 z fráz, ktoré sme vyznačili v jeho prekladoch tučnými písmenami.

Rôzne preklady odrážajú rôzne stránky zmyslu¹, zahrnutého v slovách jazyka prvotného zdroja, preto sme aj uviedli viacero variánt prekladov. Ako je z nich vidno, jedni prekladatelia dali dôraz na to, aby vyjadrili v ruštine zmysel **predurčenosti bytia**, druhí dali prednosť tomu, aby vyjadrili zmysel **miery, rozmeranosti bytia a súrozmernosti**² v toku **udalostí v Živote**. A nami v texte tučným písmom zvýraznené — to sú kľúče k vstupu pre chápanie najvšeobecnejších vlastností Sveta ako celku i jeho každého fragmentu.

No, aby sme to zbadali, predtým je potrebné pochopiť, čo to «miera» je. V danom prípade sa pod mierou rozumie nie úkon³. Rozumie sa **мѣра (мѣра)** ako *určenie a predurčenie*: číselné určenie, t.j. množstevné a radové, celkovo tvoriace vektorovo-matricové určenie, vrátanie určenia rozdielu pravej

¹ Rôznosť uvedených prekladov ukazuje, že jazykový pár «arabský — ruský» kvôli osobitostiam oboch jazykov a ich úlohe v noosfére Zeme je taký, že pre každý preklad dostatočne hlboko myšlienkového textu (reči) je potrebné veľmi široké vysvetlenie.

O vzájomných väzbách ruského a arabského jazyka pozri práce: N.N. Vaškevič — „Systémové jazyky mozgu“ (publikovaná na internete v rozšírovanej na CD Informačnej bázy VP SSSR v katalógu „Iných autorov“), „Rozlúštenie Noemovej archy“, „Za siedmimi pečatami“, „Stratená múdrosť“.

² «Ty nevidíš v tvorení Milosrdného žiadnu nesúrozmernosť. Obráť svoj zrak: či vidíš ty neporiadok?» (Korán, súra 67:3).

³ «Miera ako úkon» v ruskom jazyku je prítomná v rečových zvratoch «miery sú schválené» a pod.

a ľavej strany systému koordinátov⁴; a tak isto aj určenie, predchádzajúce aktu tvorenia, t.j. predurčenie.

V súlade s takým chápaním mŕby, porovnávajúc vzájomne rozličné varianty prekladu úvodných aját súry 25 do ruštiny, možno ich mnohostranný zmysel po rusky vyjadriť nasledujúcou *súhrnou frázou*:

Boh stvoril všetko existujúce v Stavbe Sveta, dajúc vzniknúť všetkému podľa Ním predurčenej množstevno-radovej-matricinej Mŕby.

Všetko existujúce v Stavbe Sveta, ak použijeme terminológiu dnešnej vedy, je matéria v jej rozličných agregátnych stavoch. Ešte raz zopakujeme, že matéria-hmota a energia vzájomne prechádzajú jedno do druhého¹, preto v kontexte prác VP SSSR termín «matéria» (vo všeobecnosti) v najširšom zmysle zahŕňa v sebe aj «energiu». Termín «matéria» vo svojom čiastočnom, užšom význame myslí «matériu všeobecne» v jej rozličných agregátnych stavoch: kryštalický, tekutý, plynný, plazma, a takisto polia i vákuum. A termín «energia» pritom myslí «matériu všeobecne» v procese prechodu z jedného agregátneho stavu do druhého alebo parametre vnútornej dynamiky matérie v rámci kvalitatívne nemenného agregátneho stavu.

Ak sa vrátíme k terminológii tých čias, keď veda nepoznala také slová ako plazma, pole a vákuum občas považovala za prázdnotu², tak všetka matéria sa delila podľa «viditeľnosti — neviditeľnosti»³ na «hrubú» a rozličné «jemné matérie»; alebo inak — na **hmotu** (*viditeľné a hmatateľné, fyzické*) a **ducha** (*neviditeľné väčšinou ľudí v bežnom stave ich bdelého vedomia, no inokedy viditeľné, citelné a hmatateľné pri zmenených stavoch bdelého vedomia obyčajných ľudí a okrem toho — dostupné vnímaniu ľudí, patriacich do málopočetnej skupiny, ktorú sa teraz zaužívalo nazývať «extrasenzorici»*).

V tých časoch vzniklo príslovie «niet veci bez obrazu»⁴. Je možné ho zovšeobecniť: «niet matérie bez obrazu»⁵, počom sa ono môže stať aj opačným v tom zmysle, že «niet obrazu bez matérie, v ktorej je on zachytený, zvečnený». T.j. všetky agregátne stavy matérie vystupujú pred človekom v tých alebo iných obrazoch a okrem toho obsahujú aj určitú vnútornú obraznosť.

⁴ Podrobnosti o vektoroch a maticiach, zrodení priestorov, systémoch koordinátov pozri v kurzoch lineárnej algebr. Tu len poznamenáme, že rozdiel nasmerovania pravého a ľavej strany systému súradníc je objektívna konkrétna, a nie «abstraktná» dannosť, pojmovo nevyjadriteľná pomocou iných kategórií.

A toto vyjasnenie zmyslu pojmu mŕba sa podstatou odlišuje od zmyslovo neurčitého chápania mŕby v „dialektickom“ materializme kvôli jeho odtrhnutosti od života:

«Miera je filozofická kategória, vyjadrujúca dialektickú jednotu kvality a kvantity objektu: ukazuje hranicu, za ktorou zmena kvantity prináša zmenu kvality objektu a naopak» („Sovietsky encyklopedický slovník“, Moskva, 1986, str. 791).

No táto «dialektická jednota kvality a kvantity» (kvôli poriadku: poradie „dialektisti“-materialisti zabudli) je len následok toho, že:

- **po prvé**, mŕba je *určenie i predurčenie*: určenie-určitosť číselná, t.j. množstevná i radová, v súhrne zobrazujúca vektorovo-matriciú určitosť, vrátane určitosť rozdielu pravej a ľavej strany systému súradníc;
- **a po druhé**, vo Svete sú jeho rozličné fragmenty navzájom súmerateľné v Mŕbe existencie Stavby Sveta, ktorá ich v sebe zahŕňa.

¹ O tom je vzorec, ktorý *musí byť* známy všetkým zo školskej výučby fyziky — $E = mc^2$.

² «Príroda nestrpí prázdnotu», — Aristoteles. «Príroda nestrpí veľké prázdno, no maličké prázdna musia byť», — Heron.

A Vy si ako myslíte? A v čom je rozdiel medzi «veľkým» a «maličkým» prázdnom podľa Herona, t.j. kde je mŕba? Kde je ho (prázdno) vyjadrujúci štandard a ho nesúci etalón, v porovnaní s ktorým možno odlíšiť «veľké» prázdno od «maličkého»?

³ Úvodné slová nikejského symbolu viery (modlitba „Verím“, alebo tzv. „apoštolské vyznanie viery“ (a to si treba dobre uvedomiť, že apoštolské, čiže vyznanie podľa apoštolov Petra a predovšetkým Pavla, ktorý bol tajným agentom židovského Synedrínu a ktorého úlohou bolo nie Ježišovo učenie rozvíjať a šíriť, ale postavením sa do čela tohto procesu, prevziať v ňom vedúcu úlohu a Ježišovo poslanstvo prevrátiť a infiltrovať ideami sionizmu*) v znení v cirkevnoslovanskom jazyku: «Verím v jediného Boha Otca, Všetrdžiteľa, Stvoriteľa neba i zeme, všetkého viditeľného i neviditeľného...», — rozdeľuje matériu v tvárnej Stavbe Sveta práve podľa «viditeľnosti — neviditeľnosti», t.j. dostupnosti vnímania informácie prostredníctvom telesného zrkovitého kanálu.

⁴ Uvádza sa v „Slovníku živého veľkoruského jazyka“ V.I. Dalju.

⁵ Korán hovorí o počatí Krista:

«16(16). A spomeň v písme Máriu. Ved' ona odišla od svojej rodiny na východ 17(17). A vytvorila si clonu pred nimi. My sme k nej poslali nášeho ducha, a prijal on pred ňou tvár dokonalého človeka <zvýraznené nami pri citovaní>. 18(18). Ona povedala: „Ja hľadám ochranu pred tebou u Milosrdného, ak si bohobojný“. 19(19). On povedal: „Ja som len vyslancom Hospodina tvojho, aby som ti daroval chlapca čistého“. 20(20). Ona povedala: „Ako môžem mať chlapca? Mňa sa nedotkol človek a nebola som nerestnicou“. 21(21). On povedal: „Tak povedal tvoj Hospodin: «To je ľahké pre Mňa. A My ho spravíme znamením pre ľudí a Naším milosrdenstvom». Je to rozhodnuté“. 22(22). I nosila ona jeho a vzdialila sa s ním na ďaleké miesto».

— Duch Svätý prijíma na seba obraz dokonalého človeka. A v súlade s koránickým učením, Duch Svätý i Kristus nie sú dve «ipostasy» (tváre) Boha. Tvorcu a Všetrdžiteľa, ako tomu učia cirkvi Kristovho mena.

No nevyhnutne vyvstane otázka o tom, ako sú materiálnosť a obraznosť všetkého bytia v Stavbe Sveta spojené s mierou¹ — číselnou určitosťou-jednoznačnosťou, t.j. jednoznačnosťou množstevnou a radovou, spolu vytvárajúcou vektorovo-matričnú jednoznačnosť, vrátane určenia rozdielnosti pravého a ľavého systému koordinátov?

Slová «rozmeral mierou» prekladu I.J. Kračkovského súry 25 sú ekvivalentné tomu, že Boh pridal všetkému určitý, konkrétny obraz, t.j. všetko vytvoril. Toto vysvetlíme.

Na vytvorenie číselného určenia priestorovej súrozmernosti na úrovni makrosveta je potrebný bod, tri vzájomne neidentické usporiadané (t.j. očíslované) osi a etalón dĺžkovej jednotky. Toto všetko spolu je miera, vytvárajúca priestor.

V tomto systéme súradníc tri čísla, zaberajúce prvé, druhé a tretie miesto v určitom poradí (formáte) zadávajú polohu bodu so zreteľom na začiatky súradníc. Ak v priestorovej súrozmernosti sú zaznačené súradnice množiny bodov, tak oni určujú v priestore obraz, buď množstvo rozptýlených bodov, povrch alebo objem.

To je priestorová forma, vymeraná v matérii-priestore, ktorá sa nachádza v nejakom agregátном stave (a nie v prázdnom priestore-úložisku).

Ak máme úlohu priradenia číselnej určivosti riešiť vo vzťahu k agregátному stavu matérie-priestoru, tak to znamená, že je nutné pridať číselné charakteristiky kvantám matérie (jej štruktúrnym jednotkám), následkom čoho agregátны stav matérie *navonok i vo vnútri priestorovej číselne určenej (definovanej) formy (na jednej i na druhej strane hranice, zadanej mierou)* môže sa stať rôznym a určitý objekt sa prejaví v matérii-priestore podľa rozdielnosti agregátных stavov matérie vo vnútri a na povrchu vopred metricky zadanej priestorovej formy².

Ak vo vnútri i na povrchu priestorovej formy agregátны stav matérie-priestoru je jeden a ten istý, tak dôjdeme k aforizmu, ktorý bol v rôznych dobách pripisovaný rôznym vynikajúcim sochárom. Na otázku o tom, ako robí svoje sochy, sochár odpovedal: *“Zoberiem mramorový balvan a osekám z neho všetko zbytočné”*, — skutočne, lepšie nepovieš.

Tento proces osekania zbytočného z balvana, obsahujúci priestrovú formu, môže byť číselne opísaný ako pracovný program obrábacieho stroja s číselným programovým riadením (ČPR). Sochár tak pracuje na základe svojej *očnej miery* a myslí v obrazoch, následkom čoho proces číselného rozmerania matérie-priestoru na jeho vedomú úroveň v procese tvorby nevystupuje, aj keď obrazy jeho vnútorného sveta takisto obsahujú číselnú konkrétnosť, ako aj všetko ostatné. V procese sochárstva, uskutočňovaného či už programovaným obrábacím strojom, či už tvorivým úsilím človeka, obraz, objektívne už existujúci ako informácia v psychike (a tak isto aj v programe, vytvorenom psychikou programátorov), zapísaná pomocou určitého kódu, prechádza na iný materiálny nosič. Rozdiel je v tom, že v obrábacom stroji s ČPR (napr. CNC fréza)* pracuje jeden z kódov, vytvorených kultúrou spoločnosti, a človek-sochár tvorí na základe jemu Zhora danej podmnožiny celovesmírneho hierarchicky mnohoúrovňového kódu-**мЪры**; inými slovami kód pre obrábací stroj začal pracovať až potom, ako kultúra dosiahla určitú úroveň rozvoja, a kód-**мЪра** u človeka pracuje oddávna, od momentu objavenia sa druhu Človek rozumný.

No, potom, ako dostaneme obraz sochy, zostáva ešte spomenúť starogrécku legendu o sochárovi Pygmaliónovi a Galatei, ktorá ilustruje proces zmeny číselnej (množstevnej a radovej) určenosti, podmieňujúcej agregátны stav matérie vo vnútri priestorovej formy, následkom čoho chladný mramor sa zmenil na živé telo, nesúce ducha, a socha, v súlade s tým, sa premenila na devu, ktorá sa stala sochárovou manželkou.

A ako už neraz sa v dejinách hovorilo, každý človek je sám voči sebe i «neotesaným mramorom» (alebo «hlinou»), i «Pygmaliónom», i «Galateou».

Pohyb priestorovej formy v súlade s vybraným systémom koordinátov mení formu, zadanú číselnými konštantami (nemennými, na «vibrácie»³ — melódiu i hudobný sprievod a zápis «vibrácií»

¹ Tu a v ďalšom texte kvôli neexistencii *písmena/hlásky «Ъ»* na klaviatúre, s cieľom zjednodušenia procesu tvorby textu na počítači, majú na mysli «мЪры», budeme vo väčšine prípadov používať teraz prijatú abecedu, v ktorej je «Ъ» zamenené «E, e» (v slovenčine „ie“)*.

² Ak priestorová forma je rozmeraná vo vákuu a dochádza k zmene agregátneho stavu vnútri nej tak, že forma sa zaplňa hmotou, tak to vyzerá ako kúzlo, v dôsledku ktorého z «ničoho» vzniká niečo, zadané touto formou.

³ Ak priestorová forma je predurčením pohyblivá (t.j. zadaná nie konštantami ale funkciami, vrátane kmitavých), tak sama «zvučí» od začiatku.

(melódie a hudobného sprievodu) v priestore vytvára priestorovú formu: tento vzťah sa v kultúre civilizácie najlepšie prejavil v gramafónových platniach s mechanickým zápisom zvuku v podobe reliéfu špirálovitej zvukovej drážky na povrchu platne. V súlade s tým aforizmus «architektúra — to je stuhnutá hudba» je v podstate správnym aforizmom; a opačne — vplyv hudby vytvára v psychike človeka pre ňu nové obrazy a vyvoláva do procesu¹ psychickej činnosti už v pamäti existujúce obrazy.

Porovnanie jedného pohybu s druhým, z ktorých každý je kmitavým procesom s určitými frekvenčnými charakteristikami, vytvára čas; t.j. čas je vnímanie pohybu, ako zmeny jedného procesu v porovnaní s druhým procesom, berúcim na seba úlohu etalonového procesu².

Tieto príklady ukazujú, že číselné určenie (množstevné a radové) i obraznosť sveta (samozrejme, materiálneho) sú vzájomne späté. Je možné uviesť iné príklady, ktoré ukážu, že takisto sú vzájomne späté číselná určitosť a «melódie a aranžmá» jak v prírode, tak aj v spoločnosti. Ukázať neexistenciu tejto vzájomnej spätosti sa nepodarí. A Stavba Sveta (Svet) vystupuje ako trojjedinstvo-proces³ **matérie-informácie-mŕy**:

1. v Stavbe Sveta je **matéria** vždy;
2. všetkým fragmentom Stavby Sveta je vlastná obraznosť (navonok viditeľná a vnútorne štruktúrna) a určité vibrácie, neodeliteľne spojené s predurčením týchto fragmentov, s ich špecifickými funkciami v živote Stavby Sveta, a tieto vibrácie predstavujú (obsahujú v sebe) objektívnu funkcionálne účelovú informáciu;
3. a vo všetkom je **mŕa**, majúca *holografické (alebo fraktálne) vlastnosti (t.j. časť obsahuje v sebe všetko, potrebné na vybudovanie celostnosti)* a predstavuje o sebe:
 - vo vzťahu k matérii matricu jej možných stavov a prechodov z jedného stavu do druhého a
 - vo vzťahu k informácii — všeobjímajúci (všezahŕňajúci) systém kódovania informácie, t.j. objektívneho životného zmyslu.

Ak pritom spomenieme, že:

- **súbor informácií, opisujúci charakter premeny vstupného toku informácie v každom bloku algoritmu, a**
- **mier (meradiel), riadiacich prenos tokov v algoritme sa meniacej informácie od každého bloku k iným,**

predstavuje algoritmus a pod algoritmikou sa chápe súbor čiastkových funkčne špecializovaných algoritmov, tak:

V Stavbe Sveta **Mŕa a informácia spolu tvoria algoritmiku bytia každého a všetkých spolu fragmentov Stavby Sveta, t.j. ich osudy (jedno- alebo mnohovariantné), ktorých nadväzný súbor predstavuje predurčenie existencie Stavby Sveta.**

T.j. v Koráne už pred vyše 1300 rokmi je vyjadrené v zjavnej podobe učenie o trojjedinstvi objektívnych rôznych kvalít **matérie-informácie-mŕy** — medzných zovšeobecnení a prvotných rozdielov v Stavbe Sveta. Ono je určené pre všetkých i každého, a nielen výlučne pre „elity“ rôznych «ezoterikov». Prítom s v Koráne opísanou predstavou o Stavbe Sveta a jej fragmentoch ako o trojjedinstve-procese **matérie-informácie-mŕy** sa dobre zhodujú všetky experimentálne údaje

¹ Konkrétne «vyvoláva do procesu», a nie «vyvoláva v procese».

² Teória porovnateľnosti tento fakt fixuje, no nechápe podstatu času konkrétne ako porovnateľnosti plynutia jedného procesu vo vzťahu k plynutiu druhého.

Ak sa pozrieme na dejiny poznania objektívnej podstaty priestoru a času *v ich «čistej» podobe*, t.j. v podobe «očistenej» od *matérie*, tak — *takého poznania nebolo*. Bolo mnoho neživotaschopných prázdnych slov filozofov o ich objektívnosti, ale reálne bola iba *praktika merania*. Počas dejín sa menila iba etalónová báza merania. Základom etalónov merania priestoru boli: spočiatku — samotný človek (lakeť, krok, piad', palec, stopa a pod.); potom — oblúk zemského meridiánu; teraz — dĺžka vlny svetla vo vákuu, vyžarovanej lampou na základe kryptónu-86 (izotop prvku Periodickej tabuľky. V základe etalónov merania času bola periodičnosť astronomických javov oblohy zeme (mesiaca, Slnka, Síría), a teraz — „céziový etalón FREKVENCIE a ČASU“ (zvýraznené nami; „Sovietský encyklopedický slovník“, Moskva, 1986). To jest, etalónová báza meraní „priestoru“ a „času“ sa technicky zblížila. No všetky etalóny boli materiálnymi nosičmi informačných procesov a stavov.

A v princípe ničoho, okrem prívrženosti k zvyčajnému svetonázoru «nezávislosti objektívneho priestoru a času» a nejakých technických ťažkostí nebráni spojiť etalón času s frekvenciou svetelnej vlny žiarenia toho istého kryptónového svietidla, na ktorom je založený etalón merania priestoru: ak existuje dĺžka vlny, tak existuje aj frekvencia tejto vlny, ktorej rozmer je $1/[čas]$. T.j. $[čas]=1/[frekvencia]$.

³ Vo Svete nie je nič nehybné. Zdanie nehybnosti je výsledok toho, že parametre pohybu sú pod prahom vnímania pozorovateľa, môže to byť aj v tom prípade, ak pozorovateľ dostatočne presne opakuje pohyb pozorovaného objektu.

prírodných vied, aj keď sa pritom ich niektoré predchádzajúce teórie rušia alebo, upresňujúc sa, získavajú dovedy nepoznaný doplnujúci význam.

Preto nazeranie na Svet ako na trojjednosť-proces **matérie-informácie-mŕy**, odhalené spoločnosti na ozmyslenie počas posledných viac než 1300 rokov, je nádejným začiatkom pre odvíjanie sa od neho osobnej kultúry *chápania sveta (svetonázoru), zachádzajúceho do v živote nevyhnutnej detailnosti vo všetkých praktických otázkach.*

Ak takáto osobná kultúra panuje v spoločnosti (táto možnosť vždy v **Mŕe** - matici bytia - existuje), tak takáto osobná kultúra myslenia (pri zhmotnení sa tejto možnosti v živote) bude ľudí zjednocovať, a nie ich rozdeľovať¹. Je to následkom toho, že algoritmika myslenia všetkých má v takej kultúre subjektívnymi pomermi nepodmienené:

- **po prvé** – jediný pre všetkých počiatok — od Boha a,
- **po druhé** – spoločné počiatkové smerovanie — do Stavby Sveta, predstavujúcej o sebe vo všetkých jej fragmentoch i celostnosti trojjedinstvo-proces **matérie-informácie-mŕy**.

Pritom, nakoľko **Mŕa bytia Stavby Sveta** má holografické vlastnosti, t.j. ľubovoľná jej časť (čiastková **mŕa**) obsahuje v sebe všetko, nevyhnutné pre obnovu jej (**Mŕy**) úplnosti a celostnosti, tak svetonázor na osnove Boho-počiatkového svetonázoru-videnia sveta² trojjedinnosti procesu **matérie-informácie-mŕy** prináša sebou možnosť vzájomnej zhody a spájania akokoľvek od seba vzdialených vo svojej rozvetvujúcej sa špecializácii odvetví Poznania, pretože všetky skutočné vedomosti majú svoj spoločný začiatok v Bohu a prúdia do kultúry ľudstva od Neho.

No v dominujúcej kultúre sa videnie a chápanie sveta buduje nie od Boha, ale «od seba „milovaného“», t.j. predstavuje sebou «vlastný výmysel», podmienený rôznymi životnými podmienkami rôznych subjektov. Primerane tomu od Boha odtrhnutému sa subjektívnemu počiatku je Svet videný nie ako trojjedinstvo-proces, rozvíjajúci sa v riečisku Všedržiteľnosti, ale ako iný: «subjektívny počiatok — Ja-centrum-Sveta», uvedomujúci si seba v priestore a čase (priestorovo-časové kontinuum fyziky 20. storočia), ktoré sú zaplnené materiálom (v jej rôznych agregátnych stavoch — z pohľadu fyziky 20. storočia; alebo hmotou a duchom — z pohľadu starovekých kultúr).

Pretože podmienky, obklopujúce Ja-centrum a informačne-algoritmicky (pomimo materiálo-energeticky) naň vplývajúce, sa menia nielen počas života subjektu, ale aj počas jedného dňa, tak Ja-centrický svetonázor – videnie a chápanie sveta sa rozpadá a „buduje“ sa nanovo, sledujúc charakteristiky vplyvu podmienok na subjekt — «Ja-centrum-Sveta». Následkom toho konflikt rôznych «vlastných výmyslov» je predprogramovaný a prebieha jak v rámci individuálnych psychík (my si osvojujeme do svojej psychiky aj cudzie «vlastné výmysly», a nielen vytvárame svoje vlastné), tak aj v kolektívnej psychike, vytváranej ľuďmi, t.j. v noosfére Zeme.

Takýto Ja-centrizmus videnia a chápania prekáža tomu, aby informácia bola prijímaná v kvalite objektívnej kategórie bytia, nepodmienennej existenciou samotného o nej rozmyšľajúceho subjektu Ja-centrizmu. Pre odôvodnenosť takéhoto názoru na výlučne subjektívny charakter informácie v Stavbe Sveta sú objektívne dôvody. Spočívajú v tom, že ak sa pozrieme na informačno-algoritmickú zložku existencie subjektu v Stavbe Sveta, tak sú v nej vo vzťahu k nemu a jeho životu podkladové komponenty (komponenty, tvoriace pozadie) a komponenty bezprostredne s ním aj jeho životom späté.

Informačno-algoritmické toky v pozadí sa nachádzajú v osnove fungovania ako otvorené systémy³ (v osnove ich samoriadenia) vzájomne previazaných komponentov prírodného prostredia,

¹ Toto súvetie sa môže zdať nelogickým, nakoľko v prvej jednoduchej vete súvetia je súčasný čas a v druhej jednoduchej vete súvetia je gramatický čas budúci.

No jeho logika je odrazom Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. V súlade s ňou, ak prognostika je v zhode s hierarchicky vyšším objemnejším riadením, a čiastkové riadenie, vložené do objemnejšieho, sa realizuje kvalifikovane, v dôsledku čoho proces čiastkového riadenia prebieha v súlade s hierarchicky vyšším objemnejším riadením, tak **NEEXISTUJE RIADIACO VÝZNAMNÝ ROZDIEL MEDZI REÁLNOU PRÍTOMNOSŤOU A VYBRANOU BUDÚCNOSŤOU**. Podrobnejšie o tom pozri v materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti „Metódu dynamického programovania ako algoritmické vyjadrenie dostatočne všeobecnej teórie riadenia“ (kapitola 14 v jednotlivých vydaniach DVTR a rovnomennú kapitolu v ekonomickej časti druhého zväzku „Vody mŕtvej“, počnúc vydaním z roku 1998)

² **Videnie sveta** — to je súbor subjektívno-obrazných predstáv človeka o živote.

Chápanie, ponímanie — subjektívny jav predstavujúci určitú vzájomnú súladu, korešpondencie subjektívneho obrazu a slov toho ktorého jazyka v algoritmike psychiky subjektu. V súlade s tým **chápanie sveta** je súhrn ponímaní, sformovaných osobou na základe videnia sveta pomocou osobou si osvojených jazykových prostriedkov. Podrobnejšie bude o tom reč v kapitolách 2.3 a 2.4.

³ V terminológii fyziky «otvorený systém» je systém, vymieňajúci si s ho obklopujúcim prostredím materiál (v jej rôznych agregátnych stavoch) a energiu. Samozrejme, že pritom má svoje miesto aj vzájomná informačno-algoritmická výmena.

obklopujúceho subjekt. Tieto informačno-algoritmické toky v riečisku Všetrditeľnosti nie sú adresované samotnému subjektu a jeho vedomie sa nemusí o ne zaujímať: následkom takého subjektívneho vzťahu k nim oni **z jeho uhla pohľadu** buď ako keby neexistovali, alebo, nemajúc subjektívne účelový význam v jeho psychike, nie sú ním vyhodnocované ako objektívna informácia.

No okrem nich existuje aj informačno-algoritmická zložka existencie subjektu v Stavbe Sveta, ktorá je určitým spôsobom previazaná s informačno-algoritmickým pozadím, podmieňuje život subjektu a smerovanie jeho ďalšieho priebehu. Táto zložka nie je rovnorodá:

- **po prvé**, ona v sebe zahŕňa geneticky podmienenú informačno-algoritmickú zložku (predovšetkým celú algoritmiku fyziológie a rozvoja organizmu),
- **po druhé**, ona zahŕňa v sebe v procese života získané rôznorodé automatizmy podvedomého správania a podvedomej psychickej činnosti,
- **po tretie**, ona zahŕňa v sebe subjektom si uvedomovanú zložku.

Túto tretiu zložku nositeľa Ja-centrického svetonázoru si v určitej etape rozvoja kultúry aj uvedomujú ako informáciu; okrem toho si ju uvedomujú konkrétne ako informáciu *subjektívneho zmyslu*, nerozlišujú v nej zložku *mŕgy*, stotožňujúc *mŕgu* (nimi prijatý systém kódovania informácie) s informáciou ako takou a nevyčleňujú z informácie svoj subjektívny vzťah k nej samotnej na základe svojich subjektívnych mravne podmienených hodnotení typu «dobré — zlé», «treba — netreba», «dôveryhodné — lživé — vyvoláva doplňujúce otázky» a pod.

Pritom Ja-centrizmus na základe podvedomých automatizmov psychickej činnosti sa správa tak, alebo vedome predpokladá, že každý subjekt je sebestačný vo výbere informácie z prúdu životných udalostí, napriek tomu, že to nemôže zdôvodniť ani teoreticky, ani experimentálne¹. Napriek tomu je pochopiteľné, že predtým, než budeme hovoriť o psychike všeobecne, o zvláštnostiach psychiky tej či onej konkrétnej osoby, je potrebné mať adekvátne predstavy o tom, ako objektívna informácia vniká do psychiky osoby a stáva sa v nej subjektívnou informáciou.

Inými slovami, pretože bez informácie niet osoby a niet jej psychiky, tak:

Základná (východisková) otázka psychológie je: je človek sebestačný v schopnosti vybrať informáciu z prúdu udalostí alebo nie je?

A táto okolnosť nás znova núti sa obrátiť na Korán, lebo v Koráne je v predstihu daná odpoveď na túto otázku, hoci psychologická veda, objavivšia sa v Euro-americkéj civilizácii v 18. – 19. storočí², počas niekoľkých storočí svojej existencie *sama* nepostrehla ani túto otázku, ani nevyhnutnosť dať na ňu odpoveď.³

«Furkan» («al-Furkan» — spolu s členom «al») je arabské slovo, viackrát sa vyskytujúce v Koráne V jednom prípade ho prekladajú ako «spasenie», a v druhom prípade ako «rozlíšenie»⁴: aj keď v podstate ne «prekladajú», ale tieto dve slová ruského jazyka zosúladujú s arabským slovom «Furkan». Oba tieto významy slova «Furkan» sú neoddeliteľne vzájomne spojené, pretože jak *spasenie*, tak *záhuba* sú podmienené zoslaním *Rozlíšenia Zhora*.

Korán oznamuje:

«Ó, tí, ktorí uverili! Ak sa budete vystríhať rozhnevať Boha (variant prekladu: ak sa budete v hlbkej úcte skláňať pred Bohom), On vám dá Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých skutkov i odpustí vám. Vskutku, Boh vládne veľkou milosťou!» — 8:29.

Prevládajúca väčšina ľudí si vie spomenúť, že boli — a nie raz — v ich živote takéto «momenty osvietenia», počas ktorých z celkového obrazu Života, kresleného ich všetkými zmyslovými orgánmi, sa niečo vyčlenilo, a vo vzťahu k tomu vyčlenivšiemu sa všetko ostatné bolo ako keby pozadím, informačným pozadím. Vo výsledku sa v takéto momenty osvietenia obraz Života skladal z dvojice

¹ V skutočnosti túto otázku si on dokonca ani nezadá a nemá ani tušenia o možnosti (potrebe)* jej zadania a dôležitosti pre ďalší život jeho samého a civilizácie jednej z dvoch možných odpovedí na ňu:

- «je sebestačný», t.j. vyberá z prúdu udalostí informáciu sám;
- «nie je sebestačný», t.j. minimálne určitá časť informácie sa mu odkrýva pomocou ním neovládaných faktov.

O tomto podrobnejšie pozri práce VP SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Od korporatívnosti pod zásterkou ideí k súbornosti v Božej dŕžave“.

² Dovtedy túto úlohu vyplňalo tmárstvo cirkví, a predovšetkým inkvizície rímsko-katolíckej cirkvi (posledný rozsudok smrti bol inkvizíciou vynesený a vykonaný v pvej štvrtine 19. storočia).

³ T.j. «vedeckým faktorom» neexistencie tejto otázky pre ňu ona — sama nechápajúc objektívny význam svojho mlčania — dala odpoveď v zmysle «človek nie je sebestačný vo výbere informácie z prúdu udalostí».

⁴ Pritom, spolu so slovom «Písmo», slovo «Rozlíšenie» niektorí prekladatelia začínajú s veľkým písmenom.

obrazov: «to» a vo vzťahu k nemu všetko ostatné ako pozadie, t.j. «nie to». V niektorých z týchto momentov nejaké nové «to» sa prejavovali v už známych iných «to», ktoré v tomto prípade preberajú na seba úlohu «nie to» v pozadí.

Pritom je dôležité podčiarknuť, že nie človek sám obracal svoju vedomú pozornosť na «to». V momente osvietenia a trocha neskôr po ňom mohla byť pozornosť človeka obrátená na niečo iné, a len po určitom čase jeho pozornosť sa mohlo obrátiť v spomienkach alebo zážitkoch k takémuto z minulosti druhu osvietenia a rozdeleniu obrazu Života na «to» a «nie to», v *pozadí vo vzťahu k «to»*. A toto je osvietenie človeka Bohom tým samým Rozlíšením, o ktorom viackrát informuje Korán (konkrétne, 2:50, 3:2, 8:29, 21:49, 25:2).

To, čo sa človeku zdá ako výber z prúdu udalostí v Živote «prvotnej» a «odpoveď dávajúcej» informácie (a v rade prípadov aj «operatívnej» informácie)¹ samotným človekom, je v skutočnosti pre neho priamo Zhora ponukou prístupu k informácii na zaistenie realizácie Božieho Zámeru.

To je podobné tomu, čo prebieha v počítačových sieťach, kde administrátor (správca siete) prideliť prístupové práva užívateľom k informácii a realizuje adresné rozposielanie určitej informácie a čistenie siete od parazitnej informácie pomimo činnosti užívateľov systému. **A v živote Stavby Sveta skrze pridelovania informácie Bohom v Rozlíšení sa uskutočňuje Všedržiteľnosť.**

Ak subjektu pre určitú činnosť chýba potrebná informácia, tak to vedie k tomu, že ani jedno Bohom nepodporované dielo nemôže byť úspešným. To bolo ľuďom ukázané, predovšetkým, aj na príklade hliadky „Titanic“².

Verš 8:29 Korána je kľúčovým pre videnie a chápanie všetkých stránok života: osvietenie Rozlíšením je podmienené mravnosťou a mravne podmienenými zámermi a etikou samotného subjektu, no nie je mu priamo podriadené (nemá nad ním bezprostrednú moc); podľa princípu doplniteľnosti informácie je mu podriadené sprostredkované prostredníctvom privedenia vlastnej osobnej morálky k opravdivej spravodlivosti a pravdivosti a zvolenia svojej misie v realizácii Božieho Zámeru. Práve tento súhrn podmienok objaňuje príčinu všetkých minulých nezdarov a NEVYHNUTNÉHO konečného krachu všetkého, čo odporuje Bohu:

Systémy otvorených a tajných zasvätení, zjavných i nezjavných zasvätení v tichosti, systémy cvičení rozvoja človekom „nadschopnosti“, ktorých nositeľmi sú šamanizmus a hierarchie klanov a osôb vo védickej magickej kultúre znacharstva (rôzne druhy «jógy» a ezoterické duchovné praktiky), nedajú Rozlíšenie ako schopnosť, využívanú človekom v tempe prúdu udalostí v živote a v tomto zmysle nedávajú človeku moc-vládu nad Rozlíšením.

¹ Všetkú informáciu, ktorá vniká do psychiky človeka v súvislosti s preskúmaním problematiky cirkulácie informácie v algoritmike psychiky človeka v procese osobného rozvoja a vypracovania zámerov do budúca a línie správania, je možné rozdeliť do troch kategórií:

- «prvotná» — tá informácia, s ktorou sa človek nikdy predtým v živote nestretol;
- «operatívna» — tá, ktorá je potrebná pre formovanie a realizáciu jeho zámerov a úspešnú priebežnú koexistenciu so životným prostredím (pretože správanie človeka, s vylúčením situácií, v ktorých je riadený zvonku, sa vytvára na porovnaní informácie, prijatej jeho zmyslami, s informáciou, už prítomnou v jeho psychike, tak «operatívna» informácia môže byť rozdelená na dve podskupiny — «zmyslovú» a «pamäťovú», bez rozdelenia «pamäťovej» na vedomú a podvedomú zložku);
- «dávajúca odpoveď» — tá, ktorá prichádza z prúdu udalostí Života ako odpoveď na konanie človeka (vrátane nekonania ako osobitného druhu «konania všeobecne») a je pre človeka potrebná v osobnom rozvoji na potvrdenie alebo vyvrátenie životnej spravdnosti, opodstatnenosti a objektívnej oprávnenosti nejakých jeho konkrétnych minulých i aktuálnych zámerov a činov.

² Hliadka zbadala ľadovec v najnevhodnejšom okamihu: ak by ho uvidela trocha skôr, tak parník by stihol vykonať obrat a vyhol by sa zrážke celkovo; ak by ho zbadali o trocha neskôr, tak parník by nestihol ani začať obrat, náraz ľadovca by bol nie kĺzavý (pozdĺžny)* ale priamy a neprinesol by trhliny, ktorých dĺžka bola cca tretina dĺžky trupa lode, čo nedokáže vydržať aj nie každá ťažká vojenská loď.

Tí, ktorí si myslia, že záhuba „Titanicu“ bola nanajvýš nezavinenu súhrou osudových náhod, nech porozmýšľajú hoc len nad tým, prečo a načo (t.j. s akým cieľom, za akým účelom?) bola detailne opísaná v románe M. Robertsona „Márnosť“, vydanom štrnásť rokov pred «katastrofou storočia».

Na základe Ja-centrickeho svetonázoru a vyjadrujúceho jeho chápanie sveta je to neobjasniteľné, no v svetonázore trojjedinosti-procesu matérie-informácie-miery aj skaza „Titana“ v románe, aj skaza reálneho „Titanicu“ sú dve kópie jedného a toho istého algoritmu, ktorý sa rozlične zmaterializoval v živote v riečisku objemnejšieho ich zahŕňajúceho algoritmu realizácie Všedržiteľnosti.

V materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti pozri súbor 980511-Titanic – to je diagnóza — „O filme J.Cameronu „Titanic“ a mystike v dejinách“.

A ak nie je Zhora dané Rozlíšenie, tak všetky zmyslové orgány vnímajú bezobraznú clonu, podobnú zrakovému vnímaniu nepriehľadnej hmly alebo tmy, v ktorých rozlíšenia «to» — «nie to» nie sú odhalené. To vylučuje možnosť akýchkoľvek účelových konaní **v tme nerozlíšenia (a rovno v oslepujúcom svetle alebo ohlušujúcom akoby hluku) z ktorej subjektu, zbaveného Rozlíšenia, sa nedarí vyčleniť ani obrazy, ani melódie, ani reč;** lebo človek vníma nekončiacu nudiacu jednotvárnosť života a z prúdu tejto jednotvárnosti niet preň východiska do tých čias, pokiaľ on sám nezmení svoju morálku smerom k objektívnej spravodlivosti-opravdivosti¹. Subjekty, zbavené Rozlíšenia Zhora sa líšia od slepých a hluchých iba tým, že tí skutočne nevidia a nepočujú, ale zbavení Rozlíšenia aj vidia, aj počujú, niečo vnímajú inými zmyslovými orgánmi, no z toho, čo zmyslové orgány vnímajú, nič nové nevníkajú do algoritmiky ich vedomo-vôľovej psychickej činnosti.

To jest, v staroveku sa mýlili, keď hovorili: «Ak bohovia chcú potrestať človeka, zbavia ho rozumu». Ak Boh chce priviesť niekoho do krachu jeho nespravodlivých-nesprávnych zámerov a činov, tak On ho zbaví Rozlíšenia skôr než rozumu alebo mu dá v Rozlíšení to, čo je potrebné na realizáciu Zámeru jak v prípade nesprávneho ozmyslenia, tak aj v prípade správneho ozmyslenia subjektom toho, čo mu bolo dané v Rozlíšení.

Na vysvetlenie následnej po poskytnutí informácie úlohy Rozlíšenia v psychickej činnosti človeka uvedieme taký príklad. *Motor auta môže pracovať v plných otáčkach, no ak disky spojky nie sú pritlačené k sebe kvôli poruche alebo na želanie vodiča (stlačený spojkový pedál)*, tak sila motora sa neprenesie na kolesá a auto bude stáť na mieste alebo sa valiť dole brehom, ak bude odbrzdené.*

Vo vzťahu, podobnom súčinnosti diskov automobilovej spojky, sa nachádza aj Rozlíšenie od Boha a vnímanie subjektu jak v procese vlastného osobného rozvoja človeka, tak aj v procese jeho činnosti v riečisku Božieho Zámeru.

To, čo je dávané v Rozlíšení Bohom, je pre človeka vonkajším *počiatočným (východiskovým)** faktorom, ktorý má posúvať jeho, jeho vôľu k osobnému rozvoju, a takisto k nejakej ozmyslenej činnosti. No človek môže nevnímať to, čo vzniká v jeho vedomí v okamihoch osvetlenia Rozlíšením preto, lebo jeho vnímanie je zaujaté niečim iným a nie je podriadené jeho vôli, alebo preto, že on sám vlastnou vôľou sústredil vnímanie ešte na niečo a nič iné nevníma. A v súlade s tým pri takomto vzťahu Rozlíšenia a vnímania nemôže byť ani osobný rozvoj v ľubovoľných formách, ani činnosť v riečisku Božieho Zámeru.

V záujme zabezpečenia psychickej bezpečnosti² seba i iných musí človek chápať zmysel toho, čo mu je Bohom dávané v Rozlíšení, začleňujúc mu dávané do svojho vnímania a chápania sveta. Normálna súčinnosť zložiek trojice «*Rozlíšenie od Boha* ⇒ *vnímanie samotného človeka* ⇒ *intelekt*» môže byť zabezpečovaná «samo sebou» vyskladavšou sa algoritmikou dialógových vzťahov vedomia a podvedomých úrovní *psychiky pri jej normálnom rozvoji*. Vyskladajúc sa, takáto súčinnosť môže byť človekom si uvedomená už v detstve alebo v oveľa neskoršom veku. Ak sa v dôsledku nejakých príčin normálna súčinnosť zložiek trojice «*Rozlíšenie od Boha* ⇒ *vnímanie samotného človeka* ⇒ *intelekt*» nevyskladáva «samo sebou», tak nikdy nie je neskoro obrátiť vedomú pozornosť a vlastný rozum (alebo rozum iného človeka) na túto trojicu, čo umožní zvonku podporiť v psychike prirodzený proces formovania správneho a funkčného dialógového spojenia vedomej a podvedomej úrovne.

Tak úvodné verše súry 25 faktami samotného Života ukazujú, že:

My žijeme vo Svete, v ktorom Korán je arabský zápis Zvestovania, daného Zhora všetkým ľuďom; ľudstvu dané ohlásenie — «aby vyrástlo». Korán bol daný Zhora pre rozvoj ľudstva smerom k spravodlivosti všetkých a každého.

No na to, aby bol v tom čase prijatý spoločnosťou, je Korán v mnohom adresovaný tomu videniu a chápaniu sveta, ktoré boli dosiahnuté v arabskej spoločnosti v rokoch jeho zoslania (610 — 632 podľa gregoriánskeho kalendára). Pritom Korán obsahuje rozprávanie-výklad, ktorý umožňuje

¹ «Boh nemení to, čo (sa deje) s ľuďmi, dokiaľ ľudia sami nezmenia to, čo je v nich» (Korán, 13:12, v preklade I.J. Kračkovského). «Boh nemení to, čo (sa deje) s ľuďmi, pokiaľ oni sami nezmenia svoje úmysly» (ten istý verš v preklade M.-N.O. Osmanova). Ale tak, ako sú úmysly podmienené morálkou — konkrétnymi mravnými merítkami (štandardami), ich usporiadanosťou a *obrátenosťou /neobrátenosťou v nasmerovaniach «k sebe» a «od seba»*, tak Korán poukazuje práve na nevyhnutnosť mravnej sebadokonalosti a *priamu cestu k tomu — bezprostredný dialóg každého s Bohom počas Života*. Inými slovami, nemôže v kvalite človeka byť subjekt bez viery Bohu a mimo osobného dialógu s Bohom počas Života.

² Všetky ostatné druhy bezpečnosti sú dôsledkom a časťami prejavu psychickej bezpečnosti.

prekročiť ohraničenia Ja-centrického svetonázoru – videnia a chápania sveta smerom k Bohopočiatočnému videniu a chápaniu sveta.

Tí, ktorí s týmto názorom nesúhlasia a myslia si, že oni žijú v *inom Svete* — vo svete ich vlastných ilúzií a mámení, ktoré ich ovládli, aj vrátane zdedených ako „výdobytky kultúry“ od predchádzajúcich generácií — v ktorom Korán je k ničomu nezaväzujúce trápne nedorozumenie, odrážajúce «vlastné výmysly» Mohammeda alebo nástrahy satanizmu, nech sa v podstate zamyslia nad problémom Rozlíšenia ako schopnosti odlišiť «to» od «nie to» v tempe toku udalostí života a nad otázkou, nastolenou v samotnom Koráne v súre 41, nazvanej „Poučení“, verš 52:

«Či ste nepremýšľali o tom, že, ak [Korán] je od Boha, a vy ho zavrhuje, tak kto je viac zblúdivší, než vstúpivší do hlbokého rozporu [so skutočnosťou-pravdou]?» — v preklade M.-N.O. Osmanova.

Tým viac, že oznámené v Koráne môže byť vysvetlené, vykladané v termínoch jak prírodných, tak aj humanitných vied a je vždy svetonázorovo vyššie, než samostatné výdobytky týchto vied v biblickej kultúre¹ (čo aj bolo ukázané v určitých aspektoch predovšetkým v tejto kapitole).

V súlade s chápaním sveta na osnove svetonázoru tojjedinstva-procesu **matérie-informácie-mŕy** každý jazyk² v kultúre ľudstva (jak dejinne sa rozvíjajúce národné, tak aj umelé jazyky techniky a tajnopisy špeciálnych služieb), sú systémom kódovania objektívne existujúcej informácie, predstavuje o sebe čiastkovú mŕu — fragment Mŕy predurčenia bytia Stavby Sveta.

A otázka o Rozlíšení ako o schopnosti človeka odlišovať «to» od «nie to» v tempe toku udalostí, vrátane chodu jeho psychickej činnosti, je nerozdeliteľne spojená s otázkou o myslení človeka v jazykových formách. Artikulovaná reč, sú prostriedkom myslenia v jazykových formách, prostriedkom vyjadrenia obrazu myšlienok a predania informácie od jedného subjektu k iným, sa stáva viac-menej jasne vyjadreným táraním (prázdnu rečou), ak subjekt, pomáhajúci si jazykovými prostriedkami, sa nachádza v konflikte s Bohom a Jeho Zámerom, následkom čoho nie je obdarovaný Rozlíšením Zhora. Pri problémoch s Rozlíšením v psychike osobnosti sa oslabuje alebo úplne stráca osnova toho, aby *zmyslové jednotky, nachádzajúce sa v nej v mimojazykových formách*, sa spájali

¹ Vo vysvetlivkách k svojim „Napodobeninám Koránu“ A.S.Puškin v piatom bode napísal: «Zlá fyzika; ale zato aká smelá poézia!» — Toto je jeden z tých zriedkavých prípadov, keď A.S..Puškin sa pomýlil: Fyzika, otvárajúca sa skrze Korán, je založená nie na Ja-centricom svetonázore, na ktorom je založená fyzika a všetky prírodné vedy biblickej kultúry, známe A.S.Puškinovi v jeho dobe. Následkom toho, uznajúc pozíciu Koránu, A.S. Puškin nedokázal uvidieť a uznať jeho fyziku.

V Koráne niet nesúlady medzi fyzikou (a prírodnými vedami celkovo) a poéziou, (inými slovami medzi «fyzikmi» a «lyrikmi») ak ich chápeme na osnove svetonázoru trojjedinstva-procesu matérie-informácie-mŕy, hoci je v ňom to, čo je dejinne podmienené *morálkou* a svetonázorom arabskej spoločnosti v dobe zoslania Korána (ohľadom toho pozri prácu VP SSSR „Majster a Margaréta: hymna démonizmu? alebo Evanjelium nezákonnej viery“).

Okrem toho, v Koráne sa nachádza metaforickosť, t.j. nie vo všetkých fragmentoch Koránu treba jeho text chápať v priamom zmysle. Metaforickosť v ňom je potrebná kvôli tomu, aby stáročiami bolo prenesené to poznanie, ktoré v momente jeho objavenia sa v kultúre nebolo možné vyjadriť priamo.

Termín «metafora» v gramatike pochádza z gréckeho metaphora — prenesenie. Metafory sú najlepším prostriedkom nato, aby bol čitateľovi (poslucháčovi) bolo odovzdané poznanie o určitých javoch, ktorých bezprostredné pochopenie je pre neho buď nemožné, alebo ťažké.

Preto je nevyhnutné «preniesť» určité charakteristiky tých javov, o ktorých v skutočnosti ide reč, no obrazy ktorých z rôznych príčin sú pre čitateľa v priamom chápaní nedostupné, na iné javy, ktoré sú čitateľovi známe alebo ich obrazy sú dostupné jeho priamemu chápaniu. A hoci čitateľovi dostupné javy ako také nemajú charakteristiky tých javov, o ktorých sa hovorí formou metaforických inotajov, no, vybaviac ich vďaka metaforám inými charakteristikami, čitateľ dostáva obrazné predstavy a pochopenie tých javov, o ktorých v skutočnosti sa v texte hovorí.

Takto «prenos» určitých charakteristík jedného javu na iný jav, ktorý tieto charakteristiky nemá, umožňuje čitateľovi si sformovať určité obrazno-symbolické predstavy o javoch, nedostupných jeho priamemu chápaniu. No v takýchto prípadoch priamy výklad zmyslu metafor vytvára omyly, aj keď v iných prípadoch i priamy i inotajový zmysel metafor môžu mať každý o sebe svoj zmysel, možno aj vzájomne sa dopĺňajúci.

Tu nie je zbytočné spomenúť, že podstatná časť všeobecne prijatej terminológie chémie (samotný názov «alchémia»), matematiky (al-gebra), astronómie (nadir, zenit je skomolené arabské «zemt») pochádza z arabského jazyka, keď Európa bola porobená tmárstvom stredoveku, a v moslimskom svete pri formovaní ich regionálnej civilizácie sa búrlivo rozvíjali všetky vedné odvetvia. A bez terminológie ani vzdelanie, ani ďalší rozvoj vedy nie je možný.

² Korán, súra 2, „Krava“: «29(31). I naučil On Adama všetky mená, a potom ich predložil anjelom a povedal: „Oznámte Mi mená tých, ak ste sparavodliví“.

30(32). Oni povedali: „Chvála Ti! My vieme iba to, čo si nás Ty naučil. Vskutku, Ty si poznajúci, múdry!“

31(33). On povedal: „Ó, Adam, oznám im ich mená!“ A keď on oznámil im ich mená, tak On povedal: „Či som vám Ja nehovoril, že poznám skryté na nebesiach i na zemi a poznám to, čo vy odkrývate, i to, čo skrývate?“

32(34). I hľa, povedali sme My anjelom: „Pokloňte sa Adamovi!“ A oni sa poklonili, okrem Iblisa. On odmietol a povýšil sa a stal sa neveriacim».

Takto Korán opisuje ako získal človek dar Boží – ozmyslenú (zmysluplnú) artikulovanú reč.

s bázou významov zmyslu «elementárnych častíc» jazyka alebo «bázovou zmyslovou úrovňou», vyskladávajú sa v jazykovej kultúre osobnosti a spoločnosti.

Teraz, potom, ako sme si vyjasnili chápanie miesta jazyka v Prírode (pri-Rode)* a podstatu jazyka, je vytvorená pojmová osnova na to, aby bolo možné sa osobitne venovať otázkam chápania sveta a vzájomného chápania.

2.3. O pojmoch, chápaní sveta, vzájomnom chápaní¹

Okrem všetkého ostatného každá kultúra je charakterizovaná v nej rozvitými spôsobmi chápania sveta a tým, čo možno nazvať «úrovňou chápania sveta-svetonázoru». Prirodzene, že bez toho, čo sa nazýva «pojmem», nie je možné ani chápanie prebiehajúceho jedincom; a bez určitej jednoty, komplexnosti «pojmov» nie je v spoločnosti ani vzájomné chápanie jedincov. A hoci uvedené je pre všetkých ako keby „pochopené“, tak je nutné objasniť zmysel termínu «pojmem», aby sme ho skutočne poňali.

Jasné, že «pojmem» — to nie je slovo, nie fráza, nie znak, nie skupina a nie postupnosť znakov: tak, postupnosť znakov «cibuľa (лук)²» — na čo ukazuje? — na cibuľu v zmysle zeleniny, a opäť že — zelenú alebo kuchynskú? — na luk (лук) v zmysle zbrane, mechanického zariadenia na vrhanie striel? — alebo je to ruskou azbukou zapísaný anglický «look» v zmysle vzhľad? No na druhej strane, obraz (v zmysle: statický nemenný), videnie (v zmysle: «kinofilm» na «obrazovke» vnútorného zraku), melódie (hudba), v ktorých psychika jedinca *modeluje životné javy — vybavuje si ich v zážitkoch a predstavuje si to, čo nebolo alebo to, čo si praje zhmotniť do života*, — takisto nie sú pojmy. Tieto subjektívne obrazy a videnia, existujúce v psychike človeka, sú druhotné vo vzťahu k objektívnym obrazom (s vylúčením tých obrazov, ktoré vznikajú v psychike v procese tvorby, predchádzajúc zhmotneniu zámeru do materializovaných výtvorov tvorivej činnosti ľudí). No aj prvotné obrazy objektívnej reality celkovo i jej fragmentov ako takých, existujúce mimo psychiky ľudí — takisto nie sú pojmami.

Pojem — to je konkrétnosť vzájomnej zhody, korešpondencie v psychike jedinca slova, frázy, znaku, skupiny alebo postupnosti znakov toho či oného jazyka, používaného spoločnosťou alebo výlučne osobného — na jednej strane a na strane druhej — subjektívneho obrazu, videnia (a takisto aj druhých pojmov)³, *zahrnutá do algoritmiky jeho myslenia*.

Chápanie sveta subjektom — to je súhrn pojmov, vlastných jeho psychike. Pretože *každý pojem je dvojkomponentný jav (konkrétny obraz + konkrétne «slovo» nejakého jazyka)*, tak pojmy v tomto súhrne môžu byť vzájomne späté jak na úrovni jazykových prostriedkov, tak aj na úrovni obrazovej zložky (videnia sveta). Toto je mozaikové chápanie a videnie sveta.

Nepriítomnosť takýchto konkrétnych vzájomných väzieb medzi pojmami, vytvára kaleidoskopické chápanie a videnia sveta.

* * *

¹ Kapitola 2.3 je prepracovaný rovnomenný fragment práce VP SSSR „O imitačno-provokačnej činnosti“.

² V ruštine slovo cibuľa aj luk (zbraň) má rovnaký fonetický a znakový zápis „лук“. Podobne v slovenčine: „pero“ – pero ako písací prostriedok, pero ako pokrýv vtáka, pero ako pružina... – pozn. prekl.

³ Pre porovnanie uvedieme fragment state z „Filozofického slovníka“ (Moskva, «Polizdat», 1980), v ktorom sa konkretizuje termín «pojmem»:

«Pojem — je jedna z foriem odrazu sveta na stupni poznania, spojená s použitím jazyka, forma (spôsob) generalizácie predmetov a javov. Pojmom sa nazýva takisto myšlienka, predstavujúca o sebe generalizáciu (aj myšlienkové vyčlenenie) predmetov určitej triedy podľa ich špecifických (v súhrne odlišiteľných) znakov, pričom predmety jednej a tej istej triedy (atómy, živočíchy, rastliny, spoločensko-ekonomické formácie a pod.) môžu byť zovšeobecnené podľa rôznych súborov znakov. Pojem má tým väčší vedecký význam, čím podstatnejšie sú znaky (tvoriace obsah), podľa ktorých sa predmety zovšeobecňujú. Podľa miery toho ako sa zo znakov, tvoriacich základný obsah pojmu, odvodí iné všeobecné znaky v pojme zovšeobecnených predmetov (a tým samým sa realizuje objasnenie kvalitatívnej špecifikácie týchto predmetov), sa pojem mení na konkrétny systém poznatkov. (...)».

Táto konkretizácia je na pochopenie neplodná, a jej jednotné chápanie celkovo vylúčené, pretože filozofia dialektického materializmu, ktorá dala túto definíciu, nespája *pojmem ako jav v psychike jedinca* s procesom rozlíšenia obrazov jedných objektov o obrazov iných, jedných znakov objektov od iných, nakoľko informácia pre ňu nie je objektívna, ale je niečím subjektívnym, a v otázke o miere (celovesmírnom systéme kódovania, nesúcom informáciu) je prázdna.

Okrem toho otázka o *Rozlíšení ako schopnosti človeka odlišovať «to» od «nie to» v tempe toku udalostí* sa vo filozofii biblickej a deistickej kultúry (vrátane aj jej marxistickej vetvy) vôbec nerozoberá. A toto všetko je kľúčovou otázkou psychológie ako vedy.

V podstate o tomto — kaleidoskopickom — videní sveta a ho vyjadrujúcom chápaní sveta hovorí A.P. Čechov v „Nudnej histórii“ (Zo zápiskov starého človeka). Začína sa slovami:

«Žije v Rusku zaslužilý profesor Nikolaj Stepanovič, taký tajný poradca a gavalier; má mnoho ruských a zahraničných vyznamenaní, že keď si ich musí pripínať, tak študenti ho titulujú ikonostasom. Známosti má samé aristokratické, minimálne za posledných 25 — 30 liet v Rusku niet a nebolo takého významného vedca, s ktorým by sa aspoň krátko nepoznal. Teraz sa nemá s kým priateľiť, ale ak budeme hovoriť o minulosti, tak dlhý súpis jeho slávnych priateľov sa končí takými menami ako Pirogov, Kavelin aj básnik Nekrasov, obdarivší ho najúprimnejším a horúcim priateľstvom. Je členom všetkých ruských a troch zahraničných univerzít. Atd'., atd'... Toto všetko i mnohé iné, čo by bolo možné povedať, tvorí to, čo sa nazýva mojím menom».

A v samotnom texte je doznanie:

«Keď som mal predtým chuť niekoho alebo seba pochopiť, tak som sa sústredil nie na konanie, v ktorom je všetko podmienené, ale na želanie. Povedz mi, čo chceš, a ja poviem, kto si.¹

A teraz oznámkujem seba: čo chcem ja?

Ja chcem, aby naše ženy, deti, priatelia, študenti milovali v nás nie meno, nie firmu a nie vinetu, ale obyčajných ľudí. Čo ešte? Chcel by som mať pomocníkov a následníkov. Čo ešte? Chcel by som sa zobudiť o sto rokov a hoc len jedným okom nazrieť, čo bude s vedou. Chcel by som ešte požiť desať rokov... Čo ďalej?

A ďalej nič. Rozmýšľam, dlho rozmýšľam a nič viac nemôžem vymyslieť. A nech by som ako dlho rozmýšľal a nech by kam skákali moje myšlienky, mne je jasné, že v mojich želaniach chýba niečo hlavné, niečo veľmi dôležité. V mojej vášni pre vedu, v mojom želaní žiť, v tomto sedení na cudzej posteli i v úsilí poznať seba samého, vo všetkých myšlienkach, pocitoch a pojmoch, ktoré o všetkom utváram, chýba niečo spoločné, čo by spojilo toto všetko do jedného celku. Každý pocit i každá myšlienka vo mne žije osamote, a vo všetkých mojich úsudkoch o vede, divadle, literatúre, študentoch i vo všetkých obrazoch, ktoré kreslí moja fantázia, ani najskúsenejší analytik nenájde to, čo sa nazýva spoločnou ideou, alebo bohom živého človeka.

A ak toto nie je, tak to znamená, že nie je nič...

Pri takejto biede bolo dosť vážnej choroby, strachu zo smrti, vplyvu okolností a ľudí, aby všetko to, čo som predtým považoval za svoj svetonázor a v čom som videl zmysel a radosť svojho života, sa prevrátilo hore nohami a rozbilo nadranc. Preto nie je vôbec divné, že posledné mesiace svojho života som zamračil myšlienkami a pocitmi, hodnými otrocka a barbara, že teraz som ľahostajný a nevšímam si svitanie. Ak v človeku niet toho, čo je vyššie a silnejšie než všetky vonkajšie vplyvy, tak, ozaj, stačí mu nádcha, aby stratil rovnováhu a začal vidieť v každom vtákovi kuvika, v každom zvuku počul psie zavýjanie. A celý jeho pesimizmus alebo optimizmus s jeho veľkými aj malými myšlienkami majú v tom momente iba význam symptómu a ničoho viac.

Som premožený, Ak takto, tak niet o čom ďalej rozmýšľať, niet o čom rozprávať. Budem sedieť a mlčky čakať, čo bude».

A.P. Čechov je odrazom obrazu myslenia ruskej liberálno-humanistickej inteligencie konca XIX. — začiatku XX. storočia. Vyššie uvedený fragment „Nudnej histórie“ je v podstate priznaním konceptuálnej bezmocnosti ruskej inteligencie, zahŕňajúce aj vysvetlenie príčiny tejto biedy — kaleidoskopický idiotizmus na základe Ja-centrizmu a adeizmu:

«Každý pocit a každá myšlienka vo mne žijú osobitne, a vo všetkých mojich úsudkoch o vede, divadle, literatúre, študentoch i vo všetkých obrazoch, ktoré kreslí moja fantázia, ani najskúsenejší analytik nenájde to, čo sa nazýva spoločnou ideou, alebo bohom živého človeka.

A ak toto nie je, tak to znamená, že nie je nič».

Konkrétne toto Ja-centrické, kaleidoskopické videnie sveta, zrodívšie konceptuálnu bezmocnosť, sa prejavilo v zvonku riadených katastrofách štátnosti ruskej civilizácie v roku 1917 a v roku 1991. Aby sme sa vyhlí katastrofám kultúry v budúcnosti je nutné oslobodiť sa od kaleidoskopického idiotizmu, ktorého základom je Ja-centrizmus a adeizmus.

¹ Tj. prístup A.P. Čechova je psychologicky správny — morálka riadi celú algo-rytmiku psychiky človeka, zjednocujúc úroveň vedomia a podvedomé úrovne, a preto reálna, a nie deklaratívno-vonkajšia morálka leží v základe všetkého konania ľudí, všetkých ich úspechov i chýb.

Rozdiel medzi chápaním sveta a videním sveta je v tom, že chápanie sveta je nemožné bez jazykových prostriedkov, a videnie sveta, predstavujúc o sebe model Objektívnej reality na základe obrazov, vlastných psychike jedinca, môže existovať aj bez jazykových prostriedkov¹. Rovnako tak jedno a to isté videnie sveta sa môže prejavovať v rôznych jazykových prostriedkoch jak jednej národnej kultúry, tak aj v jazykových prostriedkoch rôznych národov, majúcich jazykovú svojráznosť svojich kultúr.

Ako už bolo skôr povedané, pojem je vo svojej podstate jednota konkrétneho slova a *konkrétneho obrazu, vyskladavšieho sa vo vnútornom svete človeka a odrážajúceho v jeho psychike niečo existujúce v Objektívnej realite (alebo predpokladajúce jeho realizáciu)*. Avšak, človek je tvor spoločenský: nikto nemôže nahradiť svojou osobou spoločnosť, ľudstvo; a nedostatok spoločenského styku s druhými ľuďmi vylučuje možnosť osobného rozvoja v detstve i mladosti a prináša so sebou degradáciu osobnosti u dospelých (aspoň v terajšej civilizácii, kde početne prevládajú typy stroja psychiky, odlišné od človečieho). Nositeľmi pojmov sú živí ľudia, tvoriaci spoločnosť².

Jedným z faktorov, spájajúcich ľudí v spoločnosti, je vzájomné chápanie sa; a jedným z faktorov rozluky je neprítomnosť vzájomného chápania sa. Vzájomné chápanie medzi ľuďmi znamená, že jedne a tie isté jazykové prostriedky vyvolávajú u rôznych ľudí zhodné obrazy; a obrazom jedných a tých istých javov v Objektívnej realite rôzni ľudia priradujú zhodné konštrukcie (štruktúrne formy) jedného a toho istého jazyka.

Primerane tomu je vzájomné chápanie sťažené alebo vylúčené, ak jedne a tie isté jazykové prostriedky u rôznych ľudí vyvolávajú rôzne obrazy alebo nevyvolávajú žiadne obrazy. Ak jedným a tým istým javom v Objektívnej realite rôzni ľudia priradujú rôzne jazykové konštrukcie, a tieto konštrukcie vylučujú prechod na základe «synoným» (slov so zhodným alebo blízkym významom) od nich k druhým *jazykovým konštrukciám, zabezpečujúcim vzájomné chápanie*, tak vzájomné chápanie medzi nimi je takisto nemožné.

V súlade so *štatistickou*³ *možnosťou alebo nemožnosťou* vzájomného chápania jeden druhého rôznymi ľuďmi v spoločnosti môžu byť pojmy rozdelené na dve kategórie:

- pojmy *všeobecne uznané*, ktoré zabezpečujú bezproblémové vzájomné chápanie v styku dostatočne širokého okruhu ľudí na princípe *rozumie sa to «samo sebou»*, následkom čoho v súhrne týchto pojmov sa odráža «úroveň chápania sveta» tej či onej sociálnej skupiny alebo celej spoločnosti;
- pojmy, *oddeľujúce ich nositeľov* od ostatnej spoločnosti; «oddeľujúce» — v tom zmysle, že dosiahnutie vzájomného chápania s ich nositeľmi na princípe «samo sebou» rozumenia sa ukazuje viac-menej sťaženým, a aj nemožným ak nie vo všetkých životných otázkach, tak isto v niektorých z nich⁴.

¹ Hoci pri všeobecnejšom pohľade, obraznému mysleniu sú vlastné jeho jazykové prostriedky a jeho systémy kódovania informácie (obrazov), t.j. jeho vlastné jazyky. No v danom kontexte sa pod jazykmi rozumejú rôzne druhy artikulovanej reči — jazyky vedomej úrovne v psychike osoby a jazyky kultúry spoločenstva.

² Ak živých ľudí niet (napríklad, národ zanikol, alebo zabudol svoju predchádzajúcu kultúru (a to sa deje aj s našimi národmi, zabúdajúc pomaly folklórne zvykoslovie)*), a existujú iba texty v ich jazyku, tak odhalenie chápania sveta nositeľov jazyka *nositeľmi iného jazyka na základe ich vlastného chápania sveta* je veľký vedecký problém, vyžadujúci na svoje riešenie zapojenie špecialistov historikov, psychológov, jazykovedcov, geografov a pod..

³ To jest, možnosťou, nachádzajúcej sa v nejakej množine a podliehajúcej opisu aparátom teórie pravdepodobnosti a matematickej štatistiky.

⁴ Vysvetlíme na príklade: v decembri 2000 sa J.M.Lužkov dostal do rubriky „Komsomolskej pravdy“ «Ľudia, ktorí nás udivili», vďaka nim vyslovenej fráze: «Štátnosť sa musí budovať na lineárno-štábnom princípe».

V nej možno postrehnúť výzvu k nastoleniu vojenskej diktatúry... ak by sme nevedeli, že v západných učebniciach manažmentu termín «lineárno-štábný princíp» vyjadruje takú architektúru štruktúry riadenia, v ktorej, **po prvé** — každý podriadený má iba jedného priameho nadriadeného, a **po druhé** — niektorí z vedúcich vypracovávajú riadiace riešenia a kontrolujú chod ich plnenia *podriadenými útvarmi* nie jednotlivo, ale opierajúc sa o prácu skupiny nimi priamo riadených spolupracovníkov, na ktorú sa nalepilo vojenské pomenovanie «štáb».

V otázkach teórie súčasného západného manažmentu sa redakcia „Komsomolky“ ukázala ako nie silná, a preto špecifický termín — oddeľujúci špecialistov — manažérov riadiacej tradície, rozvinutej na Západe — od druhých profesionálnych skupín, vyvolal mylné chápanie a nevyslovený údiv: „Na základe čoho, *demokrat(?)* Jurij Michailovič zrazu začal propagovať vojenskú diktatúru?“

Vyslovovať a citovať slová bez mýlného chápania (kvôli chýbaniu predmetno-obrazových predstáv o žurnalistikou dotknutých oblastiach spoločenského života) a robiť na základe svojho pomýleného chápania slov iných ľudí tie či oné závery, občas ašpirujúce na to, aby ušli ďaleko — to je všeobecná bieda súčasnej domácej a zahraničnej žurnalistiky.

Princípy vzniku *oddeľujúcich pojmov* spočívajú v tom, že ich nositelia kvôli profesionálnej špecifikácii, zriedkavosti alebo unikátnosti svojej životnej skúsenosti:

- buď disponujú obrazmi, ktoré nie sú vlastné psychike väčšiny;
- alebo majú väčšiu slovnú zásobu a používajú jazykové konštrukcie, ktoré iní nedokážu rozobrať a ozmysliť si po-svojom;
- alebo v ich psychike vznikajú spojenia medzi obrazmi a jazykovými prostriedkami, odlišné od spojení vo všeobecne uznaných pojmoch;
- alebo všetky tri uvedené faktory sa vzájomne prepletajú.

V spoločnosti existuje vždy určitý počet ľudí, ktorí vedome a zámerne podporujú existujúcu tradíciu chápania sveta na základe vyskladavšieho sa systému všeobecne prijatých pojmov.

Časť z nich to robí preto, lebo, sú nositeľmi *iného chápania sveta, sformovaného na základe špecifických oddeľujúcich pojmov*, parazitujú na spoločnosti, zneužívajúc defektnosť dominujúceho chápania sveta, vyskladavšieho sa na základe všeobecne uznaných pojmov. Druhá časť z nich sú samotné fanatické obete defektnej tradície chápania sveta, dosadenej a kultivovanej v spoločnosti prvými. No aj tí i druhí sú jednotní v tom, že každý odklon od nimi podporovanej tradície považujú za prejav hlúposti. Z ich uhla pohľadu v spoločnosti *«existujú dva druhy hlupákov: jedni nechápu to, čo majú chápať všetci; druhí chápu to, čo nemá chápať nikto»* (V.O.Kľjučevskij. Spisy v 9 zväzkoch, zv. 9, Moskva, «Myseľ», 1990, str. 368).

Tento aforizmus pri pohľade naň nie z uhla pohľadu tej či onej vyskladavšej sa tradície chápania sveta, ale z pozície «čo je skutočnosť, pravda-istina?», má takisto zmysel: v závislosti na tom, čo o sebe predstavuje oddeľujúci pojem subjektu, kvôli privrženosti ku ktorému ho okolie pripočítava k jednému z dvoch druhov «hlupákov», on buď ustupuje nositeľom všeobecne uznaných pojmov v príslušných oblastiach činnosti, alebo objektívne má nad nimi prevahu.

Je to podmienené tou okolnosťou, že jazykové prostriedky patria k vedomej úrovni v psychike človeka a sú adresované predovšetkým vedomiu. A subjektívne obrazy, tak či onak spojené s obrazmi javov Objektívnej reality, môžu patriť jak k vedomej úrovni, tak aj k podvedomým úrovniam psychiky¹. Z vedomej úrovne koná vôľa človeka, a na podvedomých úrovniach psychiky konajú iba

¹ Algoritmika psychickej činnosti ako celku zahŕňa v sebe vedomie jedinca, podvedomé úrovne jeho individuálnej psychiky a určité fragmenty kolektívnej psychiky, v ktorej je spoluúčastný (egregory, ktorých fragmenty sú rozmiestnené v psychike jedinca). Pritom algoritmika myslenia je dialóg vedomia a podvedomých úrovní psychiky. A v tomto dialógu vedomie z veľkej časti «odobruje» alebo ukladá zákazy na použitie výsledkov spracovania informácie podvedomými úrovňami psychiky, hoci u mnohých je vedomie proste prítomné v tomto procese, nemiešajúc sa doň. Takisto vedomie stanovuje úlohy podvedomým úrovniam psychiky, ktoré oni musia riešiť.

V podstate vedomie jedinca «ide životom» na organizme (hmotné telo + biopolia), neprestajne riadenom vo vnútornom i vonkajšom správaní podvedomými úrovňami psychiky, následkom čoho sa individuum počas dlhých časových intervalov stáva rukojemníkom nie vždy si ním uvedomovanej informácie a nie vždy pre jeho vedomie predpovedateľných algoritmov jej spracovania, ktoré sa nachádzajú v jeho podvedomých úrovniach psychiky alebo sú mu skrze nich dostupné v nejakej kolektívnej psychike.

A vždy, keď v aktuálnom kontexte sa vyskytne termín «podvedomé úrovne psychiky», treba mať na pamäti, že prostredníctvom nich môže byť na osobu vyvíjaný vonkajší vplyv zo strany egregorov (kolektívnej psychiky, v ktorej je osoba spoluúčastná), a taktiež aj zo strany subjektov, zneužívajúcich svoje extrasenzorické schopnosti. Primerane tomu, sú rukojemníkom svojho podvedomia, jedinec nemusí postrehnúť, ako sa stáva posadnutým (t.j. riadeným zvonku mimo jeho zámernej vôle alebo napriek nej) nejakým iným subjektom alebo objektom, od ktorého jeho podvedomé úrovne psychiky dostávajú informáciu, určujúcu jeho správanie.

Inými slovami, psychika prevládajúcej väčšiny je usporiadaná tak, že ak jej podvedomé úrovne riešia nejakú konkrétnu úlohu, tak je nemožná vedomá sebakontrola správnosti riešenia tejto úlohy v samotnom procese jej riešenia. (To, či to riešenie a následne konanie, či nekonanie bolo správne, je uvedomené až následne. Vtedy by si jedinec mal položiť otázku: „Čo viedlo, čo bolo príčinou takéhoto správania sa?“ A či už sebaanalýzou (ak je možná), alebo za pomoci iných, odhaliť príslušný algoritmus spracovania informácie a jeho pozadie. A samozrejme vykonať následné opatrenia.)*

Pritom jedinec svoje správanie na základe rôznych automatizmov podvedomých úrovní psychiky môže považovať za skutočnú slobodu, nezamýšľajúc sa nad tým, ako tieto podvedomé automatizmy vznikli, v čom a ako ho obmedzujú. Takáto „sloboda“ prejavov jedincom si nevedomovaných automatizmov správania, formovaných kultúrou spoločnosti, ktorá môže byť aj mravne škodlivou, nesúladnou s Božím Zámerom, môže byť veľmi krutým, no nevedomovaným si otroctvom a jedinec bude rukojemníkom ľži alebo chýb, sústredivších sa v algoritmike jeho podvedomých úrovní psychiky. Pritom on bude predstavovať nebezpečenstvo nielen pre seba samotného, ale aj pre okolie.

Preto jednou zo súčastí osobného rozvoja je nastavenie algoritmiky podvedomých úrovní psychiky tak, aby bolo možné byť vopred presvedčeným o bezchybnosti svojej psychickej činnosti vo všetkých situáciách, do ktorých človeka privádza Boh. V tomto je skutočný zmysel slov «veriť sám sebe».

Napriek tomu, o uvedenom v tejto poznámke sa väčšina ani nezamýšľa. Obstoje je táto problematika rozpracovaná v prácach VP SSSR: „Svetlo moje, zrkadlo, povedz...“ (takisto zahrnutá do prác VP SSSR: v “Premena názormi” s chopjorskými kozákmi (rok 2000) ako jedna z kapitol, a v knihách „O rasových doktrínach...” a „«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? alebo Evanjelím bezzákonnej viery“ — ako prílohy) „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Od korporatívnosti pod zásterkou ideí k súbornosti v Božej džžave“ (takisto je vhodné k danej problematike si prečítať aj

automatizmy vonkajšieho a vnútorného správania, a takisto neuvedomovaná si egrogoriálna algoritmika a cudzia vôľa, ak nahrádza vlastnú vôľu jedinca. Pritom objemy informácie, spracovávané na podvedomých úrovniach psychiky, mnohonásobne prevyšujú možnosti vedomia mimo tranzových stavov¹: maximum je 15 bit/sek.² a 7 — 9 rôznych objektov súčasne. Primerane tejto osobitosti *vedomia mimo tranzových stavov*, pojmový aparát, vyskladavší sa v psychike človeka (živelne alebo ako výsledok jeho cieľavedomého úsilia) na osnove toho či oného jazyka, je jedným z prostriedkov riadenia z úrovne vedomia spracovania kolosálnych objemov informácií v obraznej «mimojazykovej (neverbálnej)*»³ forme na podvedomých úrovniach psychiky (toto zvyčajne nazývame mimolexikálnymi obrazmi).

Práve vďaka jazykovým prostriedkom a pojmovému aparátu (v ktorom sa nachádzajú aj všeobecne uznané, aj jedinca oddeľujúce pojmy) obrazné predstavy jedného človeka o niečom môžu byť predané druhým ľuďom primerane sebe samému na úrovni plnosti a detailnosti, podmienenej životnými okolnosťami a potrebami, bez zapojenia akýchkoľvek extrasenzorických praktík.

Následkom toho neohraničená Objektívna realita, *zobrazovaná v ohraničenej psychike človeka väčšou časťou v podobe mimolexikálnych rôznych obrazov na základe Rozlíšenia*, môže byť spoznávaná v nejakých svojich prejavoch sprostredkované, t.j. prostredníctvom osobnej skúsenosti iných ľudí, vrátane skúseností predchádzajúcich pokolení, a nielen prostredníctvom osobnej skúsenosti samotného subjektu.

Okrem toho, pojmový aparát, súc prostriedkom «superhustého zbalenia („spakovania“)*» obrazov podvedomých úrovní psychiky do jazykových konštrukcií, poskytuje možnosť modelovať na úrovni vedomia (mimo tranzových stavov) plynutie udalostí v Objektívnej realite, vrátane v zrýchlenom časovom pomere, čo je pre subjekt základom výberu najlepšej línie správania sa z množiny možných modelov. V tomto procese modelovania s cieľom zostrojenia najlepšej línie budúceho správania sa, práve prítomnosť oddeľujúcich pojmov dáva jedným možnosť uvedomiť si mimo tranzových stavov to, čo si iní uvedomiť nemôžu, alebo si môžu uvedomiť iba v tranzových stavoch alebo na základe špecifických duchovných praktík (rôznorodé jógy) v nejakých obrazoch, *inotajovo-symbolických*⁴ vo vzťahu k uvedomeniu si *Objektívnej reality mimo tranzových stavov*.

No presne takisto práve prítomnosť v psychike jedinca oddeľujúcich pojmov, hrubo (nedostatočne detailne vo vzťahu k riešenej úlohe) a chybné zobrazujúcich javy Objektívnej reality, vedie ľudí k viacmenej závažným chybám, a aj k záhube ich samých a k neúmyselnému spôsobeniu škody okoliu a Prírode.

Pojem v psychike subjektu vzniká ako konkrétna vzájomná väzba medzi jazykovými prostriedkami myslenia (vyjadrenia myšlienok) a subjektívnymi («mimojazykovými» vo vzťahu k jazykom,

ďalšiu prácu VP SSSR „Prídi na pomoc mojej neviere“)*

¹ V tranzových stavoch je vedomie schopné premiestniť sa do iných frekvenčných pásem, v ktorých jeho možnosti môžu mnohonásobne prevyšovať zvyčajné.

² To jest, vedomie rozlišuje nie viac než 15 vzájomne sa počas sekundy meniacich rozličných obrazov a pri rýchlosti projekcie 16 a viac snímkov za sekundu sa rôzne obrazy zlievajú do neprerušovaného plynutia jednych obrazov do iných, ako to vidíme na obrazovke pri pozieraní kinofilmu s rýchlosťou 24 snímkov/sek. Pritom, ako ukázali výskumy, podvedomé úrovne psychiky v procese pozierania kinofilmu, si dokážu vybaviť tie fázy pohybu, ktoré sa nedostali do snímkov, pretože sa diali v čase zmeny snímkov v kamerovacom aparáte.

³ Ešte raz zopakujeme. Ak máme byť presnejší, tak podvedomé úrovne psychiky majú vlastné systémy kódovania objektívnej informácie na subjektívne obrazy, t.j. majú svoje jazyky, ktoré na úrovni vedomia väčšinou ľudí ako jazyky nie sú vnímané. (Je zaujímavé, že túto skutočnosť odlišného kódovania objektívnej informácie na podvedomých úrovniach si už začiatkom 80-tych rokov 20. storočia uvedomoval aj Stanislav Sóhr, tvorca metódy DIP (Dispozičnej prognostiky) a túto skutočnosť využil na vytvorenie techniky pre vedomú komunikáciu jedinca s vlastným podvedomím, ktoré na rozdiel od vedomia dokáže uchovávať kolosálne množstvo objektívnych informácií, a takto z vlastného podvedomia čerpať, dá sa povedať, akúkoľvek v daný moment potrebnú informáciu. Podľa autora DIPu pôvodný archetyp človeka mal vedomý prístup do celého mozgu a využíval jeho kompletnú kapacitu. Až zneužívaním tohto mocného nástroja človeka došlo v deevolučnom vývoji, resp. degradácii k rozdeleniu mozgu na vedomú a podvedomú úroveň a k odlišnému kódovaniu podvedomia, aby bol zamedzený vedomý prístup až pre dnešného človeka k neuveriteľným možnostiam mozgu a ich ďalšiemu zneužívaniu voči Životu. A tak sa musíme chtiac- nechtiac uskromniť s nejakými 5-6% jeho kapacity, ktorú využívame...)*

⁴ Následkom rozličnej informačnej hĺbky frekvenčných pásem, v ktorých vedomie funguje v tranzových stavoch a v bežnom stave, celá informácia, dostupná vedomiu v momente v tranzovom stave, môže byť v bežnom stave dostupná iba v «husto „spakovanom“» obraze, samozrejme, — v inotajovo-symbolickom podaní.

používaným v spoločnosti) obrazmi, videniami, melódiami, patriacimi do vnútorného sveta človeka⁵. Vznik pojmu v psychike jedinca je proces, smerujúci:

- buď od jazykových prostriedkov, používaných spoločnosťou alebo jedincom ⇒ k obrazom vnútorného sveta — pri počúvaní, čítaní, osvojení si výtvarných kultúry, výmene názorov s druhými ľuďmi;
- alebo od obrazov a videní vnútorného sveta (v každom konkrétnom prípade nejako spätých s obrazmi objektívnej reality) ⇒ k jazykovým prostriedkom, používaných spoločnosťou, alebo k osobným jazykovým prostriedkom¹, — pri bezprostrednom poznaní Objektívnej reality, pri modifikácii kultúry (pri takomto smerovaní procesu môžu byť vytvárané aj nové obrazné modely Objektívnej reality a jej fragmentov, aj nové jazykové prostriedky).

Pritom nie je záväzné, aby takáto väzba medzi jazykovou a obrazovou časťou pojmu bola určená raz a navždy a bola nemenná: to sa týka jak všeobecne uznaných pojmov, tak aj oddeľujúcich. Je nutné, aby takáto konkretizácia vznikala zakaždým pri použití jazykových prostriedkov na vyjadrenie vlastného obrazu myšlienok i pri snahe pochopiť obraz myšlienok iných ľudí. To jest, vo svojom vnútornom svete nájsť existujúce (alebo zobrazit' nové) obrazy pre druhými ľuďmi používané jazykové prostriedky, aby bola možnosť v obrazoch svojho vnútorného sveta modelovať tie životné javy, na ktoré iní poukazujú jazykovými prostriedkami, podporovanými spoločnosťou.

Každý pre spoločnosť nový pojem vzniká (t.j. prvýkrát sa objavuje) ako vlastníctvo osoby, a nie skupiny osôb. On vzniká ako dohad, domienka.

Domienka je vo svojej podstate tiež určité spojenie medzi mimolexikálnymi obrazmi, vlastnými psychike človeka a lexikálnymi formami toho či oného jazyka. No *od pojmu sa domienka odlišuje tým, že nie je zahrnutá v algoritmike myslenia subjektu*.²

Subjekt môže domienku zahrnúť do algoritmiky svojho myslenia, následkom čoho sa stane jeho pojmom; môže ju aj nezačleniť do algoritmiky svojho myslenia, ale podeliť sa s ňou s niekým zo svojho okolia. Ten ju pojme a začlení do algo-rytmiky svojho myslenia, následkom čoho sa stane už jeho pojmom, aj keď «dovtipivším sa»³ bol niekto iný, u koho sa pojmom nestala (je možné, že «dovtipivší sa» prijme tento pojem potom, ako sa stane viac-menej všeobecne uznaným, a bude, možno, taktiež «čerpať» svoje «autorské» práva); Subjekt môže odmietnuť jak svoju vlastnú, tak aj od iného človeka mu predanú domienku alebo ju z nejakých príčin pred okolím utajiť a domienku (pokiaľ sa nestane ničím pojmom) pohltí kolektívne podvedomie (egregor), z ktorého môže byť v hotovom tvare kýmkoľvek vyžiadaná hoci aj po mnohých storočiach.

Ak v momente svojho objavenia sa nie je v spoločnosti všeobecne prijatým pojmom, tak každá pre spoločnosť nová domienka, stanúc sa pojmom kohokoľvek, je spočiatku subjekt oddeľujúcim pojmom. Môže takým aj zostať a následne zmiznúť zo spoločnosti so smrťou subjektu-nositeľa (alebo o niečo skôr v prípade, ak ho subjekt ešte počas života odmietne). No nový pojem sa môže stať aj vlastníctvom skupiny osôb, t.j. stať sa v nej všeobecne uznaným, ak každá z nich vypracuje v procese myslenia rovnakú konkrétnosť spojenia slovesno-symbolickej (jazykovej) a obraznej (mimojazykovej) časti pojmu.

⁵ Pritom je neprípustné zabúdať, že obrazy vnútorného sveta sú buď zobrazenia do psychiky už existujúceho v Objektívnej realite, alebo predobrazy (prototypy) toho, čo môže v Objektívnej realite vzniknúť, aj vrátane ako výsledok ľudského tvorenia.

¹ Ľudia môžu byť nielen nositeľmi oddeľujúcich pojmov, ale aj nositeľmi každého z nich oddeľujúcich jazykov.

² T.j. domienka môže byť prítomná v psychike ako vlastníctvo pamäte, ktoré sa v procese myslenia nepoužíva kvôli tomu, že človek nemusí s ňou súhlasiť alebo ju môže považovať za bezvýznamnú (v zmysle zodpovedá — nezodpovedá životu), tým samým ju vylučujúc z aktuálne činnej algoritmiky psychiky.

³ Inak — «Uhádnuvším». A.S.Puškin písal:

«Prozreteľnosť nie je algebra. Um čelovečenský», podľa proročného vyjadrenia, nie je prorok, ale hádač, on vidí všeobecný chod vecí a môže z toho vyvodit' hlboké predpoklady, často potvrdené časom, no nedokáže predvídať náhodu — mocnú náhlu zbraň Prozreteľnosti» (A.S.Puškin „O druhom zväzku «Histórie ruského národa» Poľného“. (r. 1830). Citované podľa Úplnej akademickej zbierky diel v 17 zväzkoch, vydanom v r. 1996 v nakladateľstve «Nedeľa (Vzkriesenie)» na základe vydania AV ZSSR z roku 1949, str. 127).

Slovo «náhodu» je zvýraznené samotným A.S.Puškinom. Vo vydaniach, vydaných pred rokom 1917, slovo «náhodu» nezvýraznili a dali za ním bodku, vypustiac text «— mocnú náhlu zbraň Prozreteľnosti»: predrevolučná cenzúra predpokladala, že človek, ktorý nezískal špeciálne bohoslovecké vzdelanie, nemá premýšľať o Prozreteľnosti (viď., predovšetkým, vydanie A.S.Suvorina z r. 1887 a vydanie v redakcii P.O.Morozova); a cirkev nezaraďovala Slnko Ruskej poézie medzi spisovateľov, ktorých diela budúcim pokoleniam bohoslovcov sa patrí citovať a komentovať vo svojich traktátoch. V dobe panovania historického materializmu vydavateľ A.S. Puškina boli čestnejší, ako ich v Boha veriaci predchodcovia, a uviedli názor A.S.Puškina k tejto otázke bez výňatkov.

A táto komplexnosť, celistvosť *konkrétnej* väzby jazykovej a mimojazykovej časti pojmu je základom vzájomného chápania sa v spoločnosti; a jej neprítomnosť — príčinou nepochopenia sa.

V súlade s tým chápanie čohokoľvek subjektom je nemožné, ak:

- si neosvojil potrebné jazykové prostriedky;
- v jeho psychike chýbajú obrazy, ktoré subjekt potrebuje na modelovanie príslušných životných javov;
- nepodarí sa ustanoviť konkrétnosť vzájomnej väzby medzi jazykovou a nejazykovou (obraznou) časťou pojmu, skupiny pojmov alebo ich postupnosti.

Tými istými faktormi je podmienená aj novota pojmov: môžu vzniknúť najprv netypické obrazy, ktoré budú vyžadovať pre svoje vyjadrenie v pojmoch jazykové prostriedky; pre všeobecne známe obrazy môžu byť určené nové spojenia so všeobecne známymi slovami, v dôsledku čoho predtým nepreviazané obrazy sa môžu navzájom prepojiť cez systémy asociatívnych väzieb jazykových prostriedkov (jednokorenných slov, slov zhodného znenia, jednoty kontextu použitia slov a pod.); a toto môže zmeniť chápanie sveta.

Chápanie Života ako takého, t.j. chápanie sveta, môže byť chybné, skreslené aj pri nerozvinutosti jazykových prostriedkov; aj pri nesúlade subjektívnych obrazov psychiky jedinca s obrazmi Objektívnej reality ako takej; aj pri chybách psychiky v nastolení vzájomných spojení medzi jazykovými prostriedkami a obrazmi vnútorného sveta človeka; a takisto aj pri chybách psychiky v nastolení usporiadania vzájomných väzieb medzi rozličnými obrazmi (v pároch «obraz № 1 — obraz № 2») a medzi obrazmi a pojmi (v pároch «pojmem — obraz bez slov, t.j. mimo pojmu»¹).

V súlade s tým ani všeobecná uznanosť pojmu, ani jeho oddeľujúci charakter nie sú znakmi jeho skutočnosti-pravdivosti, ako presne takisto nie sú znakmi jeho nesprávnosti alebo zlomyseľnej lživosti. Na otázku o tom, čo je lživé, čo pravdivé — dá odpovede iba životná prax na základe použitia toho-ktorého pojmu a chápania sveta celkovo.

Ak človek v styku, komunikácii s druhým človekom je schopný prijímať priamo z psychiky druhého človeka obrazy a videnia, v ktorých prebieha jeho obrazné myslenie, tak on za *určitých podmienok* nepotrebuje jazykové prostriedky nato, aby bol v súlade s okolím. Ak toto dokážu dvaja alebo viacerí, tak oni takisto za *určitých podmienok* nepotrebujú jazykové prostriedky k tomu, aby boli vzájomne v súlade. Podmienkou k tomu je jednota ich *morálnych merítok (štandardov)*, určujúcich algoritmiku psychickej činnosti človeka² (aj vrátane vstup do tých-ktorých egregorov), a ako následok — vzájomne sa doplňujúce systémy vzťahov každého z nich k toku udalostí života a videní obrazného myslenia druhého, k im spoločnému Svetu, k misii každého z nich v tomto Svete³ (hoci lad s Bohom a Svetom nimi môže byť aj nepodporovaný a oni môžu konať v medziach Božieho dopustenia).

Potreba jazykových prostriedkov pre výmenu informácií medzi ľuďmi vzniká nielen kvôli nemožnosti pre väčšinu priamo čítať v psychike iných ľudí videnie ich obrazného myslenia, ako následok rozdielnosti ich morálnych merítok (štandardov), určujúcich algo-rytmiku celkovej psychickej činnosti. Totižto *jednota morálnych (merítok) štandardov, predovšetkým*, otvára viac-menej široké možnosti pre priame čítanie videní obrazného myslenia druhého človeka (inými slovami, žiadna prevaha energetickej sily biopolí, žiadne zručnosti extrasenzoriky neumožňujú čítať informáciu z psychiky druhého človeka, ak je v nej chránená jeho objektívno spravodlivou (pravednou) mravnosťou; to čo bude „prečítané“, bude skreslené nepravednými morálnymi merítkami samotného «psychologického hackera»).

¹ Takéto väzby nevyhnutne vznikajú, pretože každá reč je sprevádzaná určitými zamlčaniami (nevysloveniami), ktorým nie je možné sa vyhnúť kvôli jej diskretnému charakteru a obmedzenej dobe trvania. No zamlčaniam zodpovedajú, patria k nim určité obrazy. A odhaľovať všetky v reči prítomné zamlčania nie je reálne možné: «Ak by more bolo atramentom pre <napísanie> slov Hospodina môjho, tak by more vyschlo skôr, než by vyschli slová Hospodina môjho, dokonca aj keď by sme pridali ešte jedno tomu podobné <more>» (Korán, 18:109).

² Podrobnejšie o úlohe morálnych merítok (štandardov) v algo-rytmike psychiky človeka pozri skôr spomínané práce: „Svetlo moje, zrkadlo, povedz...“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Od korporatívnosti pod zásterkou ideí k súbornosti v Božej dŕžave“.

³ Takýto mlčanlivý súlad, podmienený jednotou mravov, dobre ilustruje anekdota. Má sa za to, že Fini sú národ málovravný. Či to je tak alebo nie, tak v anekdote sa hovorí:

V jednej fínskej roľníckej rodine sa narodil syn. Rodičia sa zaradovali, Chlapec rastie, a radosť sa zmenila na žiaľ: roky idú, a chlapec nerozpráva. Vyrástol zdravý, krásny mládenec: i dobrý, aj s hospodárstvom pomáha — o nič netreba prosiť, ale v tom je bieda: len mlčí. A tu raz rodina zasadla k obedu, a on sa zrazu opýta: „A prečo je polievka nedosolená?“ — Všetci ostali v šoku: „Tak ty vieš rozprávať? Čože si doteraz mlčal?!“ — Lebo doteraz všetko bolo, jak treba...

No pojmy i v psychike jedinca sú si nie navzájom ekvivalentné (v štruktúrno algoritmickej zmysle). Je to podmienené tým, že v obrazných predstavách jedinca o Objektívnej realite i rôzne obrazy nie sú ekvivalentné (v štruktúrno algoritmickej zmysle). Existuje veľká skupina obrazov, ktoré sú počiatkom-východiskom vytvorenia všemožných postupností obrazov, videní, v ktorých človek zobrazuje tok udalostí v Objektívnej realite a v ktorých modeluje ich možný rozvoj a svoju účasť v nich. A, ako už bolo skôr povedané, je možné vyčleniť typ videnia sveta, v ktorom takým «počiatkom-východiskom koordinátov» je obraz seba samého. To je «Ja-centrické» videnie sveta a jemu zodpovedá «Ja-centrické» chápanie sveta.

Ich hlavný a neodstraniteľný nedostatok je v tom, že Ja-centrické videnie sveta a chápanie sveta (svetonázor) sú podmienené meniacimi sa situáciami, do ktorých sa «Ja-centrum» dostáva, následkom čoho videnie a chápanie sveta subjektom sú nestabilné (neudržateľné) a vo výsledku je Život *pre neho* nepoznatelný a nepredpovedateľný. Toto videnie a chápanie sveta (svetonázor) nemá *objektívny počiatok-východisko koordinátov*», kvôli čomu v ňom všetko nevyhnutne stráca konkrétnosť, zadanú v určitom momente «Ja-centrom». Následkom toho videnie sveta je mäťúci kaleidoskop¹ a jemu na úrovni jazykových prostriedkov aj zodpovedá také isté kaleidoskopické svetaNEchápanie.

Ako už bolo povedané, alternatívou k tomuto pre život nebezpečnému kaleidoskopu je videnie sveta a chápanie sveta na osnove iných medzne zovšeobecňujúcich kategórií (a takisto prvotných rozlíšení v kategórii Stavba Sveta) — procesu-trojjedinstva matérie-informácie-miery. Pretože Boh je nadmiernou realnosťou, tak pri zostrojení postupnosti obrazov v tomto videní sveta je nemenným počiatkom-východiskom obraz Boží v duši človeka. Zvolením si Absolútneho počiatku-východiska, zobrazeného do duše človeka ako nemenného «počiatku-východiska koordinátov» pri zostrojení videnia a chápania sveta (svetonázoru)* je zabezpečená udržateľnosť-stabilita psychiky a včasné odstránenie chýb psychickej činnosti jedincov a nimi tvorených kolektívov. Kaleidoskop sa mení na udržateľný Bohopočiatkový (Bohocentrický) mozaikový obraz Objektívnej reality, ktorej detailnosť rôznych fragmentov rozvíja každý človek podľa svojho uváženia, vychádzajúc zo svojich záujmov v súčinnosti so životnými podmienkami. S plynutím času tento svetonázor, súc Bohopočiatkovým, človeka *zaväzuje*² vstúpiť do súladu s Bohom.

V chápaní sveta na základe trojjedinstva medzne zovšeobecňujúcich kategórií matérie-informácia-miera všetky jazykové prostriedky zodpovedajú miere (skrže «jať»: Ъ), t.j. — systému kódovania informácie, obrazov Objektívnej reality a obrazov vnútorného sveta subjektov³. V súlade *s úlohou štandardov-merítok v algoritmike — byť prostriedkom riadenia informačných tokov v procesoch premeny informácie v algoritmoch* — vo vnútrospoločenských vzťahoch ľudí sú jazykové prostriedky predovšetkým prostriedkami formovania morálnych merítok, spoločných pre viac alebo menej široký okruh osôb, na základe ktorých môžu vstúpiť do životného súladu a podporovať ho. Všetky ostatné funkcie jazykových prostriedkov v živote spoločnosti majú menší význam, než tento.

V súlade s tým, každá kultúrna jednota je charakterizovaná jednotou jazykových prostriedkov, jednotou obrazov a videní, jednotou stanovenia rôznymi jedincami vzájomných väzieb medzi jazykovými a obraznými zložkami chápania sveta. V procese rastu-dospievania si človek osvojuje túto trojakú jednotu *jazykových prostriedkov, obrazov a videní, väzieb medzi nimi* v tom tvare, v akom sa ona vyskladala v kultúre spoločnosti k momentu jeho narodenia sa do tohto sveta; a v určitej etape svojho osobného rozvoja mnohí začínajú túto trojakú jednotu meniť.

¹ Kaleidoskop — detská hračka. Je to rúrka, vo vnútri ktorej je umiestnený dutý trojhranný hranol so zrkadlovým vnútorným povrchom. Na jednom konci rúrky je okulár, do ktorého sa pozerá. Na druhej strane rúrky sa hranol opiera o priehľadné sklo, za ktorým sú v dutine umiestnené rôznofarebné úlomky skla (po objavení sa plastických hmôt, tvarované kúsky rôznofarebných plastov), ktoré nie sú nijako navzájom spojené a môžu sa v rúrke ľubovoľne presýpať. Táto dutina s farebnými sklíčkami, je pripojená k druhému koncu rúrky, ktorý je zakrytý matným (neprehľadným, no svetlo prepúšťajúcim) sklom. Pri pohľade do okulára systém zrkadiel kaleidoskopu mnohonásobne odráža vzor, viditeľný na základe hranola v dutine s farebnými zrkadlami. Ak je sklíček dostatočne veľký a počet farieb dostatočný, tak dostávame krásny a zaujímavý obraz. Točenie rúrky kaleidoskopu, jej potriasanie mení vzorku neopakovateľne a nepredpovedateľne.

² Komu je mnoho dané — od toho sa aj mnoho vyžaduje: Postavenie zaväzuje... Ak niekoho postavenie nezaväzuje k tomu, čo je povinné, tak ono aj zabíja.

³ Súc jednou z rôznorodostí Miery, rôznorodé jazyky okrem toho, že sú prostriedkami komunikácie ľudí, sú aj prostriedkami riadenia čiastkových matric-predurčení existencie — mierami možných stavov a prechodov matérie z jedného stavu do druhého. Toto je jedna zo súčasť «mágie slova».

Pre človeka takáto možnosť nie je absolútna, ale ohraničená riečiskom Božieho Zámeru – Všetkozahŕňajúcej miery bytia, matrice možných stavov tvárnej Stavby Sveta.

Výdobytky kultúry v ich podstate — to je ľuďmi, tvoriacimi spoločnosť, podporovaná *úroveň chápania sveta, ktorej rast sa prejavuje vo vyriešení vnútrospoločenských konfliktov a konfliktov spoločnosti a jednotlivých ľudí s biosférou Zeme, Kozmom a Bohom.*

Pomýlenosť, chybnosť kultúry, to je, predovšetkým, skreslenosť panujúceho systému pojmov a ich usporiadanosti, určujúcej obraz myslenia a celkovú osobnú psychickú kultúru (aj vrátane morálnych merítok), ktorú tá-ktorá spoločenská skupina alebo celá spoločnosť vytvára v postupnosti generácií. Chybovosť chápania sveta sa prejavuje v tom, že kultúrne spoločenstvo neprebýva v lade s Bohom, so Svetom, s druhými kultúrnymi spoločenstvami, a aj v nej samotnej môže byť medzi ľuďmi nesúlad. Všetky tieto neporiadky, nesváry sú prejavmi skazenosti mravov, t.j. morálnych merítok, v nej panujúcich, ktoré určujú algo-rytmiku myslenia, chápania sveta, i algo-rytmiku všetkej psychickej činnosti jak osobnej (individuálnej), tak aj kolektívnej (egregoriálnej).

2.4. O najlepšom chápaní sveta¹

Avšak v davo-„elitárnej“ kultúre jedným zo základov jej existencie a pokračovania v následnosti pokolení je zámerné ohlupovanie ľudí v procese výchovy a získavania vzdelania. Preto mnohí ľudia vo svojej osobnej kultúre používania slov a slovnej tvorby sú tak nedbanliví, že môžu byť charakterizovaní príslovím «hoc aj hrncom nazvi, len do pece nedávaj». Ich nielenže v detstve nenaučili to, o čom bolo predtým hovorené v tejto práci, no oni sa o tom ani sami nezamýšľajú. V súlade s tým sú aj takí, ktorí proste nie sú v používaní slov a slovnej tvorbe len nedbanliví, ale dokonca presvedčení, že ľubovoľný jav v Živote je prípustné nazvať hocakým slovom a určité predstavy o Živote možno vyjadriť hocakými slovami.

Historicky reálne s takýmto skrytým kultom antijazyčnictva v davo-„elitárnej“ spoločnosti je neoddeliteľne spätá prax manipulovania davom, cestou prieniku do jazykovej kultúry rôznych umelých slov a jazykových konštrukcií, ktorých zmyslový obsah je v každom prípade zvlášť otáznym. Do tejto praxe patria všetky snahy:

- pomenovať slovami to, čo reálne nie je, a dokonca to, čo neexistuje v matici-predurčení existencie Stavby Sveta (iluzórne pojmy, zaobalené reálne prázdny slovami²);
- vytvárať pojmy (v predtým ukázanom zmysle konkrétnosti väzby obrazu a jazykových konštrukcií), ktoré sú formálne lexikálne zhodné so všeobecne uznanými pojmami, no... pre určité sociálne skupiny sa javia ako oddeľujúce, pretože ich v spoločnosti všeobecne zaužívané jazykové komponenty sú v týchto sociálnych skupinách spojené s obraznými predstavami o Živote, odlišnými od všeobecne používaných³;

¹ Kapitola 2.4 je prepracovaný rovnomenný fragment práce VP SSSR „O imitačno-provokačnej činnosti“.

² Takéto iluzórne „pojmy“ sú vložené do základov politickej ekonómie marxizmu. Sú to «nevyhnutný» a «nadbytočný pracovný čas», «nevyhnutný» a «nadbytočný produkt». Sú iluzórne preto, lebo metrologicky sú neopodstatnené, neodôvodniteľné: ani na jednom sklade hotovej produkcie nikto nedokáže odlišiť produkt „nevyhnutný“ od produktu „nadbytočného“ a nikto nedokáže počas pracovného dňa rozhraničiť pracovnú dobu „nevyhnutnú“ a „nadbytočnú“.

Otázky metrologickej podloženosti politickej ekonómie a ekonomických teórií sú dostatočne preskúmané v prácach VP SSSR „Krátky kurz...“, „Voda mŕtva“ (počnúc vydaním z roku 1998), „«Prietrž» ekonomiky treba «vyrezať», „K chápaniu makroekonomiky štátu a sveta“ (Tézy), „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“.

³ Tak v súlade s rôznymi rasistickými a nacistickými názormi pojem «človek» sa týka výlučne tých rás a národov, ktoré vyvyšuje ten-ktorý konkrétny druh rasizmu a nacizmu, stavajúc proti sebe „vyvolených“ a všetko ostatné ľudstvo. Všetci ostatní z pohľadu rasizmu a nacizmu sú buď ľudia druhej kategórie, alebo celkovo človekupodobní neľudia.

Vytvoriac touto cestou separujúci, oddeľujúci pojem «človek» vo všeobecne uznanej lexikálnej forme, môže rasizmus začať bojovať za práva človeka a môže byť v tomto podporovaný aj jeho reálnymi i potencionálnymi obeťami: príkladom toho je celá politická prax historicky reálneho judaizmu, v ktorej v súlade s talmudickou sociológiou je človekom len zákon dodržiavajúci žid (zákon – má sa na mysli zákon judaizmu ako náboženstva)*. (V podstate aj KSB vysvetlením, spojením svojej predstavy, názoru o Človeku, zaviedla oddeľujúci pojem «človek», a zbytok ľudstva, nedosahovaním kvalít Človeka, sa degraduje na človekupodných. Na rozdiel od rasizmu a nacizmu, aby sme uviedli veci na správnu mieru, kvalita Človek nie je predurčená príslušnosťou k tomu ktorému národu, či rase, ale typom usporiadania psychiky. Takisto, na rozdiel od rasizmu a nacizmu, ktoré ako „inštitúcie“ selektujú ľudstvo na „ľudí prvej kategórie“ a „(ne)ľudí druhej kategórie“, bez možnosti prechodu od jednej kategórie k druhej, tak v KSB sa v podstate selektuje každý sám, a čo je podstatné ako najhlavnejší rozdiel oproti nacizmu a rasizmu, KSB ponúka, ba vyzýva každého stať sa Človekom.)*

S takýmto vytváraním oddeľujúcich pojmov vo všeobecne nepoužívaných jazykových formách je spojená otázka o «svetovom spoločenstve (komunita)»: ak «svetové spoločenstvo» je ľudstvo ako celok, tak načo je potrebný ešte jeden termín? A ak ešte jeden (okrem «ľudstva») termín je aj tak potrebný v špecifickom politickom lexikóne, tak prečo to nie je «svetová spoločnosť (мировое общество)», ale «svetové spoločenstvo (мировое сообщество)»? — ktoré možno chápať nielen v zmysle «množina národných spoločností» alebo «spoločností, vyskladavších sa v štátnych útvaroch»; no aj v zmysle

- ničiť hranice medzi rozličnými pojmami¹.

Takéto procesy «riadenia pojmov» môžu byť veľmi rozsiahle. Príkladom takejto tvorby je vznik jazyka «esperanto». Marxizmus, aj keď nevytvoril vlastný jazyk, tak vtrhol do všetkých jazykov so svojim bezmerným (vo vzťahu k Predurčeniu bytia) bludom filozofie (čo charakterizovalo „sovietsky obraz života“ používaním množstva slov v nekonkrétnom a prenesenom význame) a metrologicky neopodstatnenou politikonómiou, a preto môže byť takisto zaradený k psychotechnikám, fungujúcim na základe «riadenia pojmov».

Na takýchto psychotechnikách «riadenia pojmov» sa v súčasnom politickom živote davo-„elitárnej“ civilizácie buduje «piár»² jak «čistý», tak aj «špinavý». «Špinavý piár» takého druhu je opísaný v rozprávke H.Ch. Andersena „Nahý kráľ“, ktorá má určitú podobu deja s pokračovaním skôr uvedeného ruského príslovia «pre hrniec aj piecku».

Aj keď určitý čas môže spoločnosť žiť v rozprávke o nahom kráľovi, nazývajúc «hrncom» niečo iné, pritom nedávajúc tento nie ozajstný „hrniec“ do piecky, tak pravdepodobne predurčené sa nájde niekto, kto vyhlási, že «kráľ je nahý, a to bude blahom oslobodenia sa od mámenia. Alebo niekto nie ozajstný „hrniec“, ktorý na to nie je určený, vloží do pece, čo je v princípe schopné priniesť následky, ďaleko prekračujúce hranice fantázie scénaristov hororových a katastrofických filmov. V tom, že niekto zahlási «kráľ je nahý!» sa prejavujú fyzikálne základy «mágie slova», o čom bolo hovorené v kapitole 1.2. A ak niekto vloží nie ozajstný „hrniec“ do pece, tak prostredníctvom tejto spoločnosti dostane odplatu za zneužívanie jazyka a skresľovanie chápania sveta.

No milovníci manipulovania davu prostredníctvom psychotechník, konajúcich na základe «riadenia pojmov», existovali vo všetkých historických dobách terajšej globálnej civilizácie a vynakladali nemalé cieľavedomé úsilie nato, aby nastolili a udržiavali svoju bezvýhradnú vládu nad spoločnosťou

niečoho, paralelne existujúceho so «svetovou spoločnosťou», zahŕňajúcou do seba všetky národné spoločnosti, aj tak sa tiahnuceho od tej samej «svetovej spoločnosti», t.j. od ľudstva.

A ak sa zamyslíme nad kontextom, v ktorom sa používa termín «svetové spoločenstvo», porovnávajúc ho s priebehom udalostí v živote a s Dostatočne všeobecnou teóriou riadenia, tak sa možno presvedčiť o tom, že termín «svetové spoločenstvo» v mnohých prípadoch jeho použitia má na mysli takzvané «svetové zákulisie». No v tomto význame ho môžu chápať iba zasvätení a ozmyslene (premyšľajúco) žijúci: všetci ostatní bezducho veria tomu, že v termíne «svetové spoločenstvo» sa akoby odrážali ideály a politická vôľa celého ľudstva.

¹ V súlade s ruským chápaním nie každý Hebrej je židom, a nie každý žid je svojím pôvodom Hebrej. Takto, ak nahliadneme do originálneho textu „Slovníka živého veľkoruského jazyka“ V.I. Dalju, slovo «žid» záväzne vôbec neoznačuje Hebreja:

«Žid, židovec, židák, m. židovka alebo židovština, ž. židovstvo str.. znamená skupáň, lakomec, koristnícky kupec. Hebrej, či si nevidel žida? — zlostia židov. Na každého laika sedem židovcov. Ži ako brat, a obchoduj ako žid. Pokrstený žid, zmierený nepriateľ, tu kŕmený vlk. Rodom dvoran, a konaním židovec... Nepovažujte sa čerti za dvoranov a židia za samaritánov.

Židomor m., **židomorka** ž. Židovská duša alebo koristný kupec. **Židovať, židomorit'** žiť a postupovať ako židovský mor, skrbliť; vydierajúc, nedoplácajúc získavať kopejku...

Židákovat', nadávať niekomu do židov. **Židovstvo, židovština**, židovský zákon, spôsob života. **Židovať**, existovať podľa tohto zákona. Kacírstvo židovujúcich alebo sobotnikov (adventistov)*. **Židovská smola**, asphalt, zemitá, kamenná, banská vyťažaná smola. **Židovská višňa**, rastlina physalis (machovka)*. (...)

Ako vidíte, nič *národnostné* v tejto stati nie je odrazené: výlučne lakomosť, ktorá je pranierovaná ruskou národnou kultúrou jak medzi Hebrejmi («Hebrej, či si nevidel žida?»), tak aj medzi Rusmi («rodom dvoran (t.j. *blahorodný*: «*vaše blahorodie*» — štandardné, normatívne obracanie sa prostého ľudu k dvoranovi chápe vo dvoranstve mravne-etický záväzok byť dobročinným), ale konaním židovec»). A *žid vo všeobecnosti* — to je skupáň, lakomec, požierač sveta nezávisle na rode a rase.

Avšak netreba sa odkazovať na „Slovník“ V.I. Dalja v zápale sporu o židovskej otázke: táto stať sa nemusí v pre Vás dostupnom vydaní nachádzať. V „Slovníkoch“ vydania roku 1981, predovšetkým, aj v iných, vydaných stereotypne (t.j. bezozmien) podľa vydania z roku 1955, tejto state niet. No, ak sa pozorne pozriete na obsah, tak postrehnete, že na stránke, kde má byť táto stať podľa abecedy, je počet riadkov menší, nižšia hustota textu a tlač hrubšia, než na susedných stránkach. V dorevolučných vydaniach a vydaní z roku 1935 a jeho znovuvydaniach sa táto stať nachádza.

To jest, minimálne od druhej polovice 20. storočia je dosledovateľný vplyv na ruskojazyčnú kultúru, nasmerovaný na to, aby význam slova «žid» bol zabudnutý a samotné slovo sa stalo výlučne nadávkou voči všetkým Hebrejom. Preto v postalinskej dobe stať «Žid» zo „Slovníka živého veľkoruského jazyka“ V.I. Dalju bola vylúčená, a zodpovedajúca stránka bola vysádzaná (tlačiarenskou sadzbou)* nanovo. Následne všetky znovuvydania, výjdušie na svetlo do roku 1991, boli realizované z tohto skresleného vydania.

² «Piár» ruskojazyčný zápis anglojazyčnej skratky «PR», označujúcej «Public Relations» — «väzby so spoločnosťou». Týmto termínom sa pomenúva činnosť na formovanie určitých názorov v spoločnosti ohľadom určitých javov života spoločnosti, činnosti korporácií a firiem, určitých konkrétnych osôb.

v medziach Božieho dopustenia. Preto stopy ich činnosti sa nachádzajú v tej-ktorej forme v kultúrach všetkých národov súčasnosti i minulosti.

Toto všetko hovorí o tom, že spojenie obrazných predstáv o Živote v psychike človeka a jazykových foriem, spájajúcich ľudí do spoločnosti, hoc aj predstavuje o sebe mnohovariantnú možnosť, tak uprostred tejto množiny variantov je vždy *nejaký najlepší* variant subjektívneho chápania sveta, ktorého dosiahnutie rôznymi ľuďmi im zabezpečuje najlepšie chápanie sveta.

Pri posudzovaní otázky o najlepšom chápaní sveta v hraniciach *spoločnosti (podmienečne izolovaného a podmienečne sebestačného systému)*, sa vyjasní, že chápanie sveta, najlepšie vo vzťahu k jednej koncepcii, môže byť vo vzťahu k druhej najhorším¹. **No spory o objektívne najlepšom a najhoršom chápaní sveta na základe «Ja-centrickeho» videnia sveta, a o to viac kaleidoskopického, sú neplodné.**

Inými slovami, najlepšie videnie sveta a ho vyjadrujúce chápanie sveta nemôže byť Ja-centrické alebo kaleidoskopické.

Videnie sveta trojjedinstva matérie-informácie-miery zaraďuje jazykové prostriedky kultúry k MĚre — Božiemu Predurčeniu bytia Stavby Sveta. Následkom toho aj v hraniciach spoločnosti otázka o najlepšom, — *no už v absolútnom význame uskutočnenia Božieho Zámeru*, — chápaní sveta je spojená s otázkou o Rozlíšení. Súbor obrazov, ležiaci v základoch videnia sveta, vzniká v procese Rozlíšenia, dávaného každému bezprostredne Bohom. Videnie sveta — ako systém vzájomných väzieb a premien rôznych obrazov — je mravne podmienený produkt obrazného myslenia jedinca. Jazyk je fragmentom MĚry, Predurčenia bytia, systému kódovania informácie; v danom prípade — kódovania subjektívnych obrazov jedinca, ktoré sú buď odrazom obrazov Objektívnej reality alebo predoobrazmi (prototypmi)² toho, čoho je vznik v Objektívnej realite možný.

V súlade s tým sa nachádza algoritmika — špirálovitý proces premeny objektívnej informácie v Živote Objektívnej reality, časťou ktorej je každý človek:

* * *

1. Obrazy Objektívnej reality v Bohom dávanom Rozlíšení sa menia na rozličné subjektívne obrazy jedinca.
2. Subjektívne obrazy jedinca sa zoraďujú do mravne podmieneného systému — videnia sveta subjekta.
3. Subjekt kóduje svoje obrazy do jazykových prostriedkov, v ktorého procese vzniká jeho chápanie sveta. Chápanie sveta vzniká ako výsledok spoločnej práce procesno-obrazného a diskrétno-logického myslenia³ a takisto je morálne podmienené. Pritom jazykové prostriedky:
 - **po prvé**, viac-menej zjednocujú množstvo subjektov do spoločnosti⁴ vo vzájomnom chápaní na základe zhody ich chápania sveta;
 - **a po druhé**, sú fragmentom celovesmírnej MĚry, oni, odrážajúc chápanie sveta subjektov (jak osôb, tak aj spoločností), *bezprostredne riadia čiastkové matrice-predurčenia bytia*, možnosťou alebo nemožnosťou (aj vrátane NETECHNOGÉNNEJ⁵) realizácie tých či oných udalostí v Objektívnej realite; riadia energetické zásobovanie egrigorov, fungujúcich na základe zodpovedajúcich matric.

¹ Z takého vzťahu rôznych koncepcií organizácie života spoločnosti vyplýva skôr uvedený aforizmus V.O.Kľučevského: «Sú dva druhy hlupákov: jedni nechápu to, čo musia chápať všetci; druhí chápu to, čo nemá chápať nikto».

V každej koncepcii je skutočne nejaké minimum skutočných alebo lživých informácií, ktoré sú povinní vedieť a chápať všeobecne uznaným spôsobom všetci. No ak koncepcia je davo-„elitárna“, tak nevyhnutne obsahuje aj v nej zakázané informácie, ktoré nesmie nikto pochopiť, aj vrátane pohlavárov tejto koncepcie, nakoľko ohlásenie a posúdenie týchto informácií v spoločnosti alebo ich iné chápanie je schopné likvidovať riadenie v súlade s touto koncepciou.

Pritom je nutné pochopiť, že skutočne dokonalé poznanie je charakterizované tým, že ho nie je možné zneužiť; ono je živé a neprestajne sa obnovujúce v aspektoch jak foriem svojho predstavenia, tak aj svojej detailnosti, podmienenej praktickými potrebami (t.j. dokonalé poznanie nemôže byť abstraktným-nepraktickým, od života izolovaným) a následkom toho, že ono je dokonalé (je to kvalitatívny ukazovateľ, kultúra, na ňom založená a ho vyjadrujúca, sa neobáva žiadnych iných poznání, v čomkoľvek nedokonalých, jednoducho chybných alebo zámerne lživých kvôli tomu, aby boli ľudia vovedení do omylu a využívali Božie dopustenie vo vzťahu k nim.

² Samozrejme, ak tieto „predobrazy“ nie sú plodmi fantázie, nepoznajúcej vnímanie MĚry-Predurčenia, následkom čoho realizácia jej blúznení je objektívne nemožná.

³ Inými slovami, ak pravá (zodpovedá za procesno-obrazné myslenie) a ľavá (zodpovedá za diskrétno-logické) mozgová pogloba pracujú navzájom izolovane, alebo niektorá z nich nepracuje ako treba, tak proces vypracovania vlastného chápania sveta na základe vlastných zmyslov a chápanie ústnej reči a textov iných ľudí je vo väčšej či menšej miere sťažené až úplne nemožné.

⁴ Ak to dáme do vzťahu s Dostatočne všeobecnou teóriou riadenia tak spoločnosť je supersystém.

Týmto 3-tie završuje závit špirály a otvára sa možnosť prechodu k začiatku nasledujúceho závit: *obrazy Objektívnej reality v Bohom dávanom Rozlíšení sa menia na subjektívne rôzne obrazy jedinca...*

* *
*

V tomto procese, ktorý jedinec podmieňuje svojimi morálnymi merítkami, riadiacimi celú algoritmiku jeho psychickej činnosti, sa on buď vzdialuje, alebo približuje k najlepšiemu v zmysle Božieho Predurčenia chápaniu sveta – stanoveniu súboru vzájomných väzieb videnia sveta a ho vyjadrujúcich jazykových prostriedkov.

O tom, či sa vzdialuje alebo približuje, môže súdiť on sám na základe udržateľnosti podľa predpovedateľnosti tých procesov riadenia a samoriadenia, v ktorých je on v živote spoluúčastný: ak jeho konanie sprevádzajú náhle nepredpovedateľné nepríjemnosti, tak má problémy v celkovej organizácii psychiky a samozrejme problémy — v mravnosti, videní sveta, v chápaní sveta.¹

Tento proces nastolenia najlepšieho súladu videnia sveta (jeho je tiež potrebné zobrať z rôznych izolovaných obrazov) a jazykových prostriedkov (ktoré treba gramotne ovládať, aby zodpovedali vnútornej miere-logike jazyka ako takého) možno prirovnať skladaniu «Rubikovej kocky»²:

- najlepšie «videnie sveta» — jedna správne zložená strana kocky.
- najlepšia «ladnosť jazyka» («pôvab, elegancia» prúdu slov) — správne poskladaná opačná strana kocky.
- no existujú ešte štyri steny, ktoré môžu zostať viac-menej neusporiadané aj pri správne poskladaných stenách, nazvaných «videnie sveta» a «ladnosť jazyka».

Napriek tomu v ľubovoľnom variante, vždy existujú nejaké spojenia medzi ako tak zostrojeným videním sveta a ako tak osvojenými návykmi používania jazykových prostriedkov.

A preto najlepšie videnie sveta možno prirovnať k «Rubikovej kocke» so 6-timi jednofarebnými stenami: správne zložené jednofarebné steny «videnie sveta» a «jazykové prostriedky», správne spojené zostavenými druhými štyrmi jednofarebnými stenami-spojeniami.

V súlade s tým:

- Nieкто dokáže poskladať najlepším spôsobom stenu «videnie sveta», nedokážuc dať s ním do súladu všetko ostatné — týchto považujú za nevýslovne múdrych, «pre seba, vo svojej myslí».
- Nieкто dokáže poskladať najlepším spôsobom stenu «ladnosť jazyka», nedokážuc vyskladať ani videnie sveta, ani pojmový aparát — týchto volajú naprázdno brešúcimi psami.

⁵ Materialistický adeizmus a stúpenci pohľadu, názoru «hoc aj hrcnom nazvi, len do pece nedávaj» popierajú «mágiu slova», t.j. oni tvrdia, že uvážené vyslovovanie slov nie je schopné priamo (pomimo iných ľudí) vplývať na priebeh prírodných a vnútrospoločenských procesov. Takto materialistický adeizmus popiera sám seba, nakoľko pri uváženom vyslovovaní slov sa vyžarujú biopolia, nesúce túto informáciu, a toto *vyžarovanie, nesúce informáciu v celovesmírnych kódoch*, je schopné priamo bezprostredne vplývať na existenciu a premenu jak prírodných, tak aj vnútrospoločenských procesov.

Pritom tí, ktorí popierajú za vyslovovaným slovom bezprostrednú rozhodovaciu funkciu v Stavbe Sveta, odsudzujú seba samých na *trápenie z rozumu* v plnej zhode so zmyslom slov *trápenie z <pokazeného> rozumu*.

¹ Podrobnejšie o tom vid'. práce VP SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“ a „Dostatočne všeobecná teória riadenia“.

² Pre tých, ktorí to nepoznajú: «Rubikova kocka» - hračka-hlavolam, vynájdená Maďarom Rubikom, bola nezvyčajne populárna v druhej polovici 70-tych a začiatkom 80-tych rokov minulého storočia. Kocka je rozrezaná paralelnými s jej stenami rovinami tak, že každá stena sa skladá z 9-tich kociek-segmentov. V súlade s tým medzi dvoma ľubovoľnými protifaľnými stenami «Rubikovej kocky» sa nachádzajú tri vrstvy rozmerovo menších «kociek»-segmentov. V centre «Rubikovej kocky», v jej vnútri je umiestnený kĺb, s ktorým sú spojené všetky vonkajšie segmenty «Rubikovej kocky». Konštrukcia kĺbu je taká, že každá vonkajšia vrstva «kociek»-segmentov sa môže otočiť okolo osi, kolmej na vonkajšiu stenu voči dvom ostatným paralelným vrstvám. Kocka má 6 stien, primerane tomu tri vzájomne kolmé osi, okolo ktorých sa točia vrstvy segmentov «Rubikovej kocky».

Kocka bola dodávaná v podobe, keď všetky jej pohyblivé segmenty boli v takej polohe, že každá z jej stien bola jednofarebná (každá stena bola sfarbená inou farbou). Ak sa vrstvy obracali v rôznych smeroch a v rôznom poradí, tak sa jednofarebnosť stien stratila. Cieľom hry bolo obnoviť jednofarebnosť všetkých stien. Organizovali sa súťaže, boli písané články o algoritmoch skladania «Rubikovej kocky», všetci boli zachvátení entuziazmom do takej miery, že v jednom ZOO «Rubikovu kocku» ukázali gorile. Potom ju pootáčali a dali gorile. Ona ju točila päť minút, maximálne sa rozzúrila a... šmarila ju o stenu, následkom čoho sa rôznofarebné segmenty a zázračný kĺb rozleteli na rôzne strany.

No *človek* musí zmontovať najlepšie videnie sveta a vyjadriť ho v najlepšej ladnosti slov, t.j. stať sa, ako sa hovorí, *krasorečníkom* (toto slovo stratilo svoj skutočný zmysel a stalo sa synonymom naprázdno brešúceho psa (táraja)).

Tým viac sa človek nesmie podobať skôr spomínanej skutočnej (alebo vymyslenej) gorile zo zologickej záhrady, ktorá v rozčúlení rozbila o stenu jej danú Rubikovu kocku.

Pritom, je potrebné si pamätať, že chápanie sveta je svojho druhu «Rubikova kocka» v psychike každého človeka, no na rozdiel od hracej je *vybavená samolikvidátorom a prepojená kontúrami priamych a spätných väzieb na vonkajšie prostriedky likvidácie svojho nositeľa*.

Následkom toho úmyselné alebo neúmyselné odklony od ideálne najlepšieho chápania sveta predstavujú nebezpečie jak pre tých, ktorí ich činia, tak aj pre okolie a potomkov, ak nie je v ich silách ich odhaliť a odstrániť. Podrobnejšie o tomto životnom algo-rytme zdokonaľovania chápania sveta a života ľudí na jeho základe sa pojednáva v práci V.P. SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

S otázkou o najlepšom chápaní sveta je spätá aj otázka o vzťahu zamlčania¹ a ohlásení. Ani jeden diskretný² ohraničený³ informačný systém (a rovnako informačný proces) nemôže byť zostrojený výlučne na informácii, privedenej do neho ohlásením. Vždy je v ňom prítomná nejaká sprievodná informácia, privedená v zamlčaní⁴.

«Ohlásenia» — to sú predovšetkým jazykové prostriedky a bezprostredne s nimi spojené obrazy. To jest, «ohlásenia» sú povrchová⁵ vrstva chápania akejkoľvek otázky a jej väzieb s informačným pozadím.

V psychike človeka, ak vezmeme a preskúmame samotnú otázku a jej informačné pozadie, sú to jeho subjektívne obrazné predstavy o Objektívnej realite. Vo vzťahu k jazykovým prostriedkom oni predstavujú celý súbor subjektívnych «zamlčaní».

Pri zostrojení opisu v «ohlásení» z celého súboru subjektívnych obrazov, predstavujúcich o sebe videnie sveta, určité obrazy dostávajú konkrétne spojenia s jazykovými prostriedkami «ohlásení».

Každá otázka môže byť v «ohláseniach» opísaná s rôznou obšírnosťou: od neartikulovaných citosloviec — do mnohozvázkového traktátu, nedariaceho sa zakončiť kvôli tomu, že každá čiastková otázka je spojená s informačným pozadím, tvoreným množstvom iných otázok, a v sebe samej obsahuje viacero aspektov, ktoré, čo sa toho týka, sú previazané aj medzi sebou aj s informačným pozadím. Detailizovať «opis v ohláseniach» samotnej otázky a jej informačného pozadia možno donekonečna: **«Ak by sa more stalo atramentom na napísanie slov Hospodina môjho, tak by vyschlo skôr, než by vyschli slová Hospodina môjho, dokonca aj ak by sme doplnili ešte jedno mu podobné more»** (Korán, 18:109, na základe prekladu I.J.Kračkovského a M.-N.O. Osmanova).

Subjekt sám slobodne (cieľavedome) alebo nevdojak (pod vedením algoritmiky podvedomých úrovní jeho psychiky) ohraničuje objem opisu v «ohláseniach». V prevažnej väčšine prípadov proces formovania opisu v «ohláseniach» nie je sprevádzaný krachom alebo premenou videnia sveta, ktoré subjekt vo svojom opise čohokoľvek vyjadruje jazykovými prostriedkami. V súlade s tým, v závislosti od vybraného objemu «opisu v ohláseniach» sa do povrchovej vrstvy dostávajú s väčším či menším

¹ Historicky sa vyskladavšie jazyky rôznych národov majú rôznu gramatiku, morfológiu, rôzne asociatívne väzby. Preto jedným zo zamlčaní je otázka o najlepšie vyjadriteľnom jazyku, ktorý dokáže byť pre ľudstvo nositeľom najlepšieho chápania sveta.

² Tvorený účtovnou množinou jednotiek kódovania a evidenciou informácie.

³ S konečným počtom jednotiek kódovania a evidencie informácie.

⁴ Napríklad, ohlásenie «trojuholník ABC je pravouhlý» v zamlčaní sprevádza celá informácia, vzťahujúca sa k vlastnostiam pravouhlých trojuholníkov. Táto informácia je objektívna a vlastnosti pravouhlých trojuholníkov boli takými aj predtým, než ich matematici ohlásili v súvisiacich poučkách. V riešení zodpovedajúceho okruhu úloh, *majúc zmysel pre mieru*, možno vlastnosti pravouhlých trojuholníkov využívať, nepoznajúc ani formulácie súvisiacich poučiek, ani ich matematicko strohých dôkazov.

No každá informácia patrí do Predurčenia bytia Stavby Sveta, ona vzájomne spája rôzne informačné fragmenty, čoho konkrétnym prípadom je uvedený príklad s ohlásením «trojuholník ABC je pravouhlý» a sprevádzajúcimi zamlčaniami sú: «súčet obsahov štvorcov nad odvesnami sa rovná obsahu štvorca nad preponou», «prepona je priemerom kruhu opísaného okolo trojuholníka» a pod.

⁵ «Povrchová» nie v zmysle «povrchná, nedostatočná», ako je to v rečových zvratoch «povrchné vedomosti», «povrchný pohľad», ale v priamom zmysle — priamo odkrytý prezeraniu podobne povrchu, pod ktorým sa môže ešte mnohé a mnohé skrývať.

stupňom detailizácie väčšie alebo menšie oblasti videnia sveta, ktoré ostáva samé sebou, nezávisle na objeme a tématickom spektre «opisu v ohláseniach».

No samotné problémy a úlohy, s ktorými sa v živote človek stretáva, i okolnosti ich riešenia dost často vyžadujú, aby v ohláseniach bola vyjadrená informácia, ktorá predtým zostala v zamlčaniach.

Ak je s chápaním sveta subjektu všetko v poriadku, tak odhalenie predchádzajúcich zmlčaní nie je sprevádzané popieraním predchádzajúcich ohlásení.

Je to následkom toho, že v podstate jeden a ten istý systém subjektívnych obrazných predstáv o Objektívnej realite — videnie sveta, informácia v zmlčaní — leží i v základoch pomerne krátkeho, i v základoch oveľa detailnejšieho «opisu v ohláseniach» nejakej problematiky.

Ak však vyjde najavo nezlučiteľnosť predchádzajúcich ohlásení a novoodhalených zmlčaní, tak je to dôvod na to, aby:

- bol prebudovaný systém obrazných predstáv o Objektívnej realite;
- boli prekontrolované «slovná zásoba» a osobná gramatika používania zodpovedajúcich jazykových prostriedkov;
- boli preskúmané vzájomne nezlúčiteľné, nekompatibilné pojmy a domienky *ako konkrétnosť vzájomného súladu komponentov videnia sveta a jazykových prostriedkov*;
- a tým samým zmeniť predchádzajúce chápanie sveta.

Či sa vyrieši v tomto procese vnútorný konflikt chápania sveta subjektu v prospech predchádzajúcich ohlásení alebo v prospech novoodhalených zmlčaní, závisí od podstaty odhaleného konfliktu «zamlčania — ohlásenia» a morálne podmienenej algoritmiky vyriešenia takýchto konfliktov v psychike subjektu.

Odmietnutie vyriešiť takéto konflikty «zamlčania — ohlásenia» nezávisle od príčin a motivácie (nie vždy sú zhodné) spôsobí rast kaleidoskopickosti procesno-obrazného a diskrétno-logického myslenia, čo sa môže završiť nepopierateľne prejavenu schizofréniou alebo samolikvidáciou subjektu v určitých životných situáciách.

3. Jazyky v kultúrnej spolupráci v procese globalizácie

3. Jazyky v kultúrnej spolupráci v procese globalizácie

3.1. Jazyky a globálny historický proces

Prechod od osobného rozmeru skúmania k rozmeru skúmania jazykovej kultúry spoločnosti ako celku sa začína priznaním toho faktu, že spoločnosť nositeľov-používateľov každého jazyka je charakterizovaná štatistikou prechodu-absolvovania jedincami, tvoriacimi túto spoločnosť, každého z množiny závitov skôr popísaného špirálovitého procesu premien objektívnej informácie v Živote:

1. Obrazy Objektívnej reality v Bohom dávanom Rozlíšení sa menia na subjektívne rozličné obrazy jedinca.
2. Subjektívne obrazy sa zoraďujú do morálne podmieneného systému — videnia sveta subjektu.
3. Subjekt kóduje svoje obrazy do jazykových prostriedkov. V tomto procese vzniká jeho chápanie sveta. Chápanie sveta vzniká ako výsledok spoločnej práce procesno-obrazného a diskretno-logického myslenia a je takisto morálne podmienené.

To jest, každý nositeľ-používateľ jazyka — *nezávisle na tom, či si tento fakt uvedomuje alebo nie, či koná zámerne na základe vôle, alebo mimovoľne-podvedome* — vnáša svoj vklad do toho, aby spektrum chápania Života na základe tohto jazyka rástlo a rozširovalo sa, alebo do toho, aby predchádzajúce výdobytky predkov boli novými pokoleniami strácané.

Ale nakoľko zďaleka nie všetci ľudia, tvoriaci spoločnosť, sa stavajú bezcitne a mravne nevšímavo (t.j. nemravne) k tendenciám 1) *rozvoja*, 2) *degradácie* a 3) *konzervácii dosiahnutého v nemennom, bezmyšlienkovite-mechanicky reprodukovanom obraze* (t.j. *bez ďalšieho jak rozvoja tak aj degradácie*), — tak takáto ľahostajnosť množstva ľudí sa môže prejavovať v rozštiepení jazyka na niekoľko jazykov, majúcich spoločný pôvod a následne sa odlišujúcich jak charakteristikami zvučania reči a zmyslového obsahu ich slov¹, tak aj osobitosťami jazykových konštrukcií a gramatiky vlastnými každému z nich.

No ak prekročíme hranice kultúry nejakého jedného národa, tak jednota ľudstva sa prejavuje aj v tom, že v rôznych jazykových kultúrach zaujímajú ľudí jedne a tie isté problémy. V analýze spoločných problémov predstaviteľmi rôznych jazykových kultúr sa vypracováva pre nich spoločné videnie sveta, a to vytvára predpoklady k viac-menej jasne prejavenej prenikaniu rôznych jazykov navzájom. V najjednoduchšom prípade slovná zásoba jedného alebo oboch vzájomne sa ovplyvňujúcich jazykov sa dopĺňa pojmami (t.j. slovami v úplne konkrétnom vzájomnom spojení s obraznými predstavami) zo slovnej zásoby druhého jazyka, následkom čoho niekedy do jazyka prišedšie slová sa časom stávajú jeho neoddeliteľnou súčasťou². V zložitejšom variante prieniku jedného jazyka do druhého sa jazykové konštrukcie (gramatické zvláštnosti) jedného jazyka stávajú organickými súčasťami druhého.

Aj keď takéto procesy môžu zahŕňať život niekoľkých generácií, následkom čoho sú ťažko postrehnuteľné každou týmto procesom prechádzajúcou generáciou, tak sú objektívnou danosťou. Oni sú jednou zo súčasť dejín ľudstva počas celého historického obdobia po určitej starovekej udalosti, zafixovanej v mýtoch rôznych národov ako jazykové rozštiepenie ľudstva, majúceho niekedy

1

Pritom v rôznych jazykoch jednej jazykovej skupiny rovnako znejúce slová alebo súzvučne podobné slová nemusia mať zhodný zmyslový význam: napríklad, «сыр (syr)» v ukrajinskom nie je len «syr», ale aj «tvaroh».

² Takto v súčasnom ruskom jazyku existuje množstvo slov, majúcich korene v turkických jazykoch. Oni natoľko zrusovateli, že na rozdiel od mnohých *prevzatí z gréckeho, latinského, francúzskeho, nemeckého, prebehnuvších* nie na úrovni prstonárodia, ale ako *výsledok činnosti vzdelaných ľudí, v rôznych epochách*, sú vnímané všetkými ako pôvodné odveké ruské slová, a o ich pôvode z turkických jazykov vedia iba lingvisti špecialisti.

V tatárskom jazyku je mnoho slov, prebratých z arabského jazyka.

Jazyk náš: ako objektívna данnosť i ako kultúra reči

v minulosti jednotný jazyk³. Inými slovami, procesy vzájomného prenikania jazykov jeden do druhého sú jednou zo súčastí globálneho historického procesu terajšieho mnohonárodnostného ľudstva.

³ Konkrétne, starozákonná kniha Genezis, hl. 11:

«1. Na celej zemi bol jeden jazyk a jedno nárečie. 2. Príduc z východu, oni našli v zemi Sennaar rovinu a usídlili sa tam. 3. A povedali jeden druhému: narobme tehly a vypálme ich ohňom. A mali tehly miesto kameňov a zemnú smolu namiesto vápna. 4. I povedali: postavme si mesto a vežu, vysokú do nebies a urobíme si meno, skôr než sa rozptýlime po tvári celej zeme. 5. I zostúpil Pán pozrieť si mesto a vežu, ktoré stavali synovia ľudí. 6. I povedal Pán: hľa, jeden národ a jeden jazyk u všetkých; i hľa, čo začali oni robiť, i neodstúpia od toho, čo si zamysleli urobiť; 7. Zostúpime a zmiešame tam ich jazyk tak, aby nerozumeli jeden druhému. 8. I rozptýlil ich Pán odtiaľ po celej zemi; a oni prestali stavať mesto [i vežu]. 9. Preto je dané mu meno: Babylon, lebo tam pomiešal Pán jazyk celej zeme a odtiaľ ich Pán rozptýlil po celej zemi».

No napriek biblickému mýtu existuje mnoho faktov (poskytnutých predovšetkým archeológiou), ktoré dávajú predpoklady sa domnievať, že jazykové rozštiepenie ľudstva prebehlo ešte v dejinách globálnej civilizácie, ktorá predchádzala súčasnej a ktorá zahynula v dôsledku globálnej geofyzikálnej katastrofy, datovanej rôznymi odhadmi pred cca 11000 — 13000 rokmi, ktorá vstúpila do do historickej mytológie terajšej globálnej civilizácie ako «zánik Atlantídy». Terajšia globálna civilizácia bola od počiatku mnohorejazyčnou, a ak babylonské jazykové rozštiepenie aj prebehlo v jej histórii (a nebolo ňou zdedené v podobe mýtu z dejín predchádzajúcej civilizácie), tak malo charakter regionálneho významu. Je možné, že v histórii terajšej globálnej civilizácie boli jazykové rozštiepenia v iných regiónoch planéty, takisto majúce regionálny význam, no Ja-centrizmus chápania sveta, panujúci v spoločenstvách, ich pozdvihol na úroveň udalostí globálneho významu.

Primerane tejto okolnosti vzťah k prebiehajúcim zmenám v každom z jazykov národov Zeme v zmysle pridania odhaleným zmenám ohodnotení «dobre — zle» nemôže byť skutočne ozmysleným odtrhnuto od vzťahu k tým či oným tendenciám v priebehu globálneho dejinného procesu.

V súčasnej spoločnosti jedným z faktorov, brániacich vypracovaniu takéhoto skutočne ozmysleného vzťahu k aktuálnym jazykovým zmenám, prebiehajúcim v národných jazykových kultúrach, sú rôznorodí «antiglobalisti». Jednu z vetiev «antiglobalizmu» tvoria práve mnohí z tých, ktorí sa považujú za milovníkov čistoty pravej (ruskej, ukrajinskej, anglickej atď.)¹ reči. Preto predtým, než vôbec začneme skúmať kultúrnu spoluprácu rôznych národov, prejavujúcu sa aj v zmene ich jazykov, je potrebné rozobrať niektoré otázky, späté s priebehom globálneho historického procesu, a predovšetkým — otázku «globalizácie» a «antiglobalizmu».

«Antiglobalisti» sú ľudia, vystupujúci z rôznych príčin proti «globalizácii». Avšak, bohužiaľ, väčšinou sa nezaťažujú pochopiť, za čo konkrétne a proti čomu konkrétne oni bojujú, a preto sa im nič nedarí, okrem masového pouličného chuligánstva, ktoré (ak pochopíme zákulisnú stránku veci) organizujú a platia práve tie sily, proti ktorým «antiglobalisti» akoby bojujú. A pri takom — v podstate *nekonkrétnom a výlučne bezalternatívne-nihilistickom protestnom vzťahu ku «globalizácii»* — «antiglobalisti» predstavujú o sebe zlo nie menšie, než historicky reálna «globalizácia», s ktorou sú oni nespokojní.

Globalizácia v tej podobe, v akej je stanovená v biblickom projekte zotročenia všetkých — skutočne predstavuje zlo. No aby sme unikli zlu biblickej globalizácie i zlu biblického akože «antiglobalizmu», je potrebné si uvedomiť spoločenský význam jak slov, tak aj životných javov, ktoré sú týmito slovami označované.

«Globalizácia» je termín politológie, stavší sa vlastníctvom vedomia tých, ktorí sa zaujímajú o politiku a ekonomiku od posledných rokov 20. storočia. «Globalizáciou» začali nazývať súhrn ekonomických a spoločensko kultúrnych javov, ktoré vplyvajú na historicky sa vyskladavšie kultúry v rôznych regiónoch žijúcich národov (aj vrátane na ich ekonomické systémy), zčasti ich ničiac a zčasti ich integrujú do nejakej — teraz zatiaľ ešte len formujúcej sa — globálnej kultúry, pred ktorou v historickej perspektíve stojí zjednotiť celé ľudstvo.

Dobrá bude táto kultúra alebo zlá? Bude jednojazyčná alebo mnohojazyčná²? — otázka zatiaľ v mnohom otvorená.

No práve tieto otázky globálneho vzájomného prenikania rôznych národných kultúr nezaujímajú «antiglobalistov» preto, lebo oni konajú pr(e)dpojato: globalizácia je bezalternatívne zlá³. Avšak sám takýto prístup je zlý. Vec je v tom, že:

Globalizácia dejinne reálne vyplýva z rôznostrannej činnosti množstva ľudí, sledujúcich svoje osobné a skupinové záujmy. **A tieto záujmy väčšinou vôbec nemajú globálny rozmer.**

To, čo sa teraz nazýva «globalizáciou», bolo aj v minulosti, no nemalo pomenovanie. Počas celých známych dejín civilizácie terajšieho ľudstva «globalizácia» predstavuje proces vzájomného prenikania národných kultúr; v ňom takisto je spoluúčastná aj hierarchiou staroegyptského znacharstva („žrečestva“) umelo vytvorená kultúra judaizmu — historicky reálneho medzinárodného židovstva.

V minulosti globalizáciu stimuloval medzinárodný obchod a politika výbojov, a teraz je stimulovaná priamo technicko-technologickým zlučovaním národných hospodárstiev rôznych krajín do jedného svetového hospodárstva ľudstva. Ekonomická zložka tohto procesu predstavuje o sebe koncentráciu riadenia výrobných síl ľudstva ako celku. No ani terajšie ľudstvo, ani jedna národná spoločnosť

¹ Nepotrebné vyčiarknuť, potrebné vpísať.

² V tom zmysle, že každý človek bude ovládať niekoľko jazykov a každý z nich používať primerane maximu ich vyjadriteľných možností v rôznych praktických aspektoch svojej činnosti.

³ V zamlčaniach zostáva:

- Historicky reálna globalizácia vyplýva z biblického projektu zotročenia všetkých.
- Globalizácia podľa Biblie — ako globalizácia je bezalternatívna.
- Primerane alternatíve biblickej globalizácie je akoby podpora všetkými národami režimu nacionálnej separácie, izolacionizmu a konzervácie svojich kultúr.

No reálne je to neuskutočniteľná lživá alternatíva, vyplývajúca z nechápania charakteru globálneho dejinného procesu. O globálnom dejinnom procese a vnútrosoviálnom riadení jeho priebehu podrobnejšie v prácach VP SSSR: „Voda mŕtva“, „Smutné dedičstvo Atlantídy“ (Trockizmus — to je «včera», no nijako «nie zajtra»“).

(vrátane reliktových prvotnopospolných kultúr, ustrnutých do dnešných čias v dobe kamennej) nemôže existovať bez systémov, určitým spôsobom riadiacich výrobu a distribúciu. A následkom toho, že riadenie a samoriadenie v živote spoločenstiev nie sú možné bez obehu informácie v kontúrach priamych a spätných väzieb a rôznorodé jazyky, rozvinuté a podporované kultúrami rôznych národov, sú prostriedkom predávania a zachovávanía informácie, tak pre globalizáciu sú charakteristické aj špecifické jazykové aspekty.

Toto všetko v súhrne značí, že globalizácia je dejinne objektívnym procesom. Je zrodený nie vôľou tých či oných «globalizátorov» a prebieha nezávisle od želania a vôle každého z odporcov «globalizácie vo všeobecnosti». A aj keď takéto myty v spoločnosti existujú, tak reálne:

Globalizácia vyplýva z činnosti množstva ľudí, konajúcich z vlastnej iniciatívy kvôli zabezpečeniu vlastných, súkromných — a vôbec nie globálneho rozmeru — záujmov každého z nich.

Práve z tohto dôvodu bojovať s ňou metódami nacionálneho separovania sa a izolacionizmu je nemožné¹.

Na to, aby bolo možné globalizáciu zastaviť, je nutné všade zastaviť exportno-importné operácie, likvidovať turizmus, pracovnú migráciu obyvateľstva, hostovanie a zájazdy činiteľov rôznych druhov umenia, umelecké a iné výstavy, jazykové preklady podnikateľskej korešpondencie, umeleckých diel a vedeckých traktátov, na minimum znížiť diplomatickú činnosť a vykoreniť mafiu.

V súlade s takým pohľadom úprimné pokusy boja proti *globalizácii vo všeobecnosti* — ako *životnému princípu rozvoja terajšej civilizácie na planéte* — sú o sebe jedným z druhov straty rozumu - pomätenosti.

Avšak aj zmieriť sa s globalizáciou v tej podobe, v akej ona historicky reálne prebieha v riečisku biblického projektu zotročenia všetkých, — znamená vystaviť budúcnosť ľudstva ťažkým utrpeniam.

Vec je v tom, že hoci globalizácia aj vyplýva zo sociálnej živelnosti súkromného konania množstva ľudí, sledujúcich svoje osobné ciele vôbec nie globálneho rozsahu, tak historicky reálne má globalizácia riadený charakter. Je to výsledkom toho, že popri obyčajných ľuďoch, zaujatých životným zhomom a vyhýbajúcich sa globálnemu rozmeru skúmania svojich osobných a celkovo spoločenských záležitostí, sú v ľudstve oddávna prítomné viac-menej mnohopočetné sociálne skupiny, ktorých členovia v následnosti pokolení sledujú konkrétne ciele vo vzťahu k celému ľudstvu, vypracúvajú a používajú prostriedky realizácie nimi vytýčených cieľov². Pretože výber cieľov a prostriedkov je subjektívne podmienený morálkou rôznych «globalizátorov», tak to znamená, že:

Globalizácia ako taká môže byť rôznymi ľuďmi orientovaná na dosiahnutie vzájomne sa vylučujúcich cieľov a môže byť realizovaná vzájomne sa vylučujúcimi prostriedkami podľa navzájom sa vylučujúcich scenárov.

Ale keďže globalizáciu vytvára činnosť množstva ľudí, ktorí globalizátormi nie sú, a pretože je nemožné ju zastaviť, tak zostáva jediné: globalizácii, rozvíjajúcej sa v smere neprípustných cieľov a uskutočňovanej neprijateľnými prostriedkami podľa neprijateľných scenárov, je potrebné postaviť do protikladu kvalitatívne inú globalizáciu — prijateľnú podľa konečných cieľov, podľa prostriedkov ich dosiahnutia, podľa scenárov, v ktorých pomocou prípustných prostriedkov sú dosahované vytýčené prijateľné ciele. Iba takýto prístup umožňuje potlačiť a vykoreniť neprijateľnú globalizáciu³.

¹ Existujú dejinné precedensy, preukazujúce pravdivosť vysloveného názoru. Takto pokus odporovať takouto cestou biblickej globalizácii zo strany Japonska, začatý v stredoveku, sa zavŕšil tým, že v druhej polovici 19. storočia bolo Japonsko «biblejcami» otvorené ako mušľa ultimatívny spôsobom pod hrozbou použitia vojenskej sily. A v druhej polovici 20. storočia v interview, vysielanom na prvom kanáli ruskej televízie 07.07.1993, bývalá mnohoročná hlava vlády Japonska Jasuchiro Nakasone povedal, že hlavným z toho, čo on na tomto poste spravil, je vytvorenie v Japonsku *Inštitútu výskumu globálnych problémov*.

Vytvorenie štátom financovaného inštitútu s takým nasmerovaním činnosti má zmysel, ak Japonsko prizná sebe globálnu úroveň významu svojej politiky a nezávisle na deklaráciách bude sledovať *globálnu koncepciu* riešenia týmto inštitútom skúmaných problémov. T.j. jednou z variánt antiglobalizmu voči globalizácii po biblicky je globalizácia po japonsky.

² Pohlavári biblického projektu zotročenia všetkých sú jednou z takýchto skupín.

³ Ako bolo poznamenané v jednej z predchádzajúcich poznámok, Japonsko už vstúpilo na túto cestu.

Inými slovami, je potrebná alternatívno-objemnejšia koncepcia globalizácie a v podstate — koncepcia spoločenskej bezpečnosti mnohonárodnostného ľudstva.

A takýto prístup k problému historicky reálnej globalizácie a jej možných alternatív, vrátane vykoreňujúco-objemnejších alternatív k neprijateľným variantom globalizácie, bezprostredne privádza k otázke o objektivnom — t.j. Zhora pre človeka a celé ľudstvo predurčenom — Dobre a rovnako tak — o objektivnom Zle. **A toto — to sú otázky mravne podmieneného chápania sveta, ktoré nemôžu byť vyjavené a riešené bez pomoci jazykových prostriedkov.**

Organizácia samoriadenia ľudí, kolektívov, celej spoločnosti a organizácia riadenia lokálne i celospoločensky významných záležitostí¹ — všetko to, čo vytvára globalizáciu a je jej podstatou — má takisto vo svojich základoch funkcie jazyka², ktoré už v tejto práci boli spomenuté skôr:

- prostriedok formovania v spoločnosti panujúcej normatívnej morálky a ju vyjadrujúcej etiky;
- prostriedok predania a uchovania informácie v procesoch rozvoja kultúry a samoriadenia spločenstiev;
- prostriedok realizácie «mágie jazyka»;
- funkcie priameho riadenia čiastkových matric existencie a riadenie egregorov, objemnejšie vo vzťahu ku všetkým vyššie uvedeným funkciám jazyka.

Vlastne vzťah nositeľov každého z teraz živých jazykov ľudstva k tej alebo onej konkrétnej globalizácii a spôsobom zosobnenia tejto globalizácie do života, ich vernosť ideálu nimi vybranej globalizácie, potvrdzovaná záležitosťami života, určuje budúcnosť každého z jazykov. V podstate to znamená, že je nutné:

- preskúmať otázku o rozličných variantoch globalizácie a
- vyhraničiť sa v chápaní termínu «čistota jazyka» v prúde realizácie vybraného variantu globalizácie.

3.2. Varianty globalizácie³

Na to, aby sme videli objektivne rôzne varianty globalizácie a vybrali z nich ten, ktorý je podporovaný Zhora, je potrebné prihliadnuť na mnohokrát v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti prejednávané *objektívne fakty*, že každá osoba biologického druhu „Človek rozumný“ môže byť nositeľom v jeho dospelom živote jedného zo štyroch⁴ viac-menej stabilných usporiadaní psychiky:

¹ Ohraničenie pojmov «samoriadenie ľudí» a «riadenie záležitostí» má na mysli, že v normálnej spoločnosti — mimo situácií prekonania rôznych kríz a katastrof — ľudia nemôžu byť objektami riadenia.

² «V prvej knihe svojej „Histórie“ Diodor Sicílsky uvádza, že starí bohovia *iba v samotnom Egypte založili mnoho miest a prebývali v Indii*, kde takisto založili niekoľko starovekých miest. Kvôli tomu museli bohovia najprv rozdeliť reč a vymyslieť slová, aby vyjadřili to, čo predtým bolo nevyjadřiteľné» (Erik von Dänniken, „Doba kamenná bola iná“, Moskva, «Exmo», 2003, str. 100).

Vysvetlivky:

1. Diodor Sicílsky — starorímsky dejepisec, žil v 1. storočí pred n.l. Z jeho uvedeného oznamu je možné chápať, že artikulovaná reč je vytvorená starovekými «bohmi»: «museli rozdeliť reč a vymyslieť slová». V súlade s jeho oznamom, musíme predpokladať, že dovtedy jazykom ľudstva bola nejaká «pieseň bez slov», možno v niečom podobná jednému zo žánrov súčasnej hudobnej kultúry. No na rozdiel od terajšieho hudobného žánru «piesne bez slov», vplývajúceho na emócie, no nezmyselného pre vedomie väčšiny, tá — staroveká «pieseň bez slov» — musela mať zmysel pre všetkých, kto ju počul.

2. Erik von Dänniken — švajčiarsky archeológ, popierajúci kultový všeobecne známy historický mýtus a osnovojujúci inú koncepciu dejín ľudstva, v súlade s ktorou začiatok rozvoja ľudstva a jeho civilizácie položili mimozemské civilizácie. «Bohovia» starovekých národov — v súlade s jeho koncepciou globálnych dejín — sú misionári, predstavitelia mimozemských civilizácií. Boh je E. Von Dännikenom zmieňovaný ako objektivne existujúci, no otázku o vzájomných vzťahoch ľudstva a každého z ľudí s Ním E. Von Dänniken ponechal v zamlčaní.

Mnohí si Erika von Dännikena pamätajú z filmu „Spomienky na budúcnosť“ z obrazoviek SSSR začiatkom 70-tych rokov, ktorý je venovaný téme kontaktov ľudstva s mimozemskými civilizáciami v hlbokom dávnoveku a odrazu faktu paleokontaktov v legendách a «artefaktov» starobylých kultúr. Premietanie filmu vyvolalo všeobecný záujem a širokú diskusiu, následkom čoho predstaviteľ tradičnej vedy vystúpili s vyvrátením E. von Dännikenom vykladanej koncepcie, presvedčujúc všetkých o správnosti tradičného historického mýtu vo verzii v ZSSR panujúceho „historického“ materializmu a darwinizmu: ľudstvo vzniklo v biosfére náhodne a rozvíja sa samostatne, a v tomto rozvoji «*boj tried je lokomotíva histórie*», a «*násilie je pôrodná baba histórie*» (kurzívou v zátvorkách sú „*aforizmy*“ z marxizmu: *nie doslovne, ale voľne prerozprávajú*).

A hoci s E. Von Dännikenom súhlasíme v tom, že teraz panujúci kultový historický mýtus je lživý, že doba kamenná a predhistória terajšej globálnej civilizácie boli nie také, ako ich vykresľujú učebnice histórie, tak v jeho prácach nás udivuje úplné mlčanie o Atlantíde a jej zániku, aj keď je profesionálnym archeológom, historikom, inokedy sa odvolávajúcim na Platóna, ktorý považoval za potrebné spomenúť vo svojich dialógoch zánik Atlantídy.

³ Do Kapitoly 3.2 sú zahrnuté v prepracovanej podobe: Kapitola 1 z práce VP SSSR „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“ a fragmenty Kapitoly 6 práce „Smutné dedičstvo Atlantídy“ („Troickizmus — to je «včera», no nijako nie «zajtra»“).

- Zvierací typ usporiadania psychiky — keď všetko správanie osoby je podriadené inštinktom a uspokojeniu inštinktívnych potrieb, neberúc ohľad na okolnosti. Pritom subjekt môže byť vysokovzdelaný a intelektuálne rozvítym.
 - Usporiadanie psychiky biorobota, «zombie» — keď vnútorný psychologický konflikt «inštinky — kultúrne podmienené automatizmy» v situáciách správania sa vo väčšine prípadov vyrieši v prospech kultúrne podmienených automatizmov. No ak meniace sa spoločensko-historické podmienky vyžadujú zbaviť sa v tej či onej kultúre tradičných noriem správania sa a vypracovať nové, tak «zombie» dá prednosť vyskladavšej sa tradícii a slobodne alebo mimovoľne odmieta možnosti tvorby.
 - Démonické usporiadanie psychiky je charakterizované tým, že jeho nositelia silou vôle môžu prekročiť i diktát inštinktov i diktát «spoločenskej mienky», zotrvačne podporujúci historicky sa vyskladavšie normy kultúry. Odmietajú v určitých situáciách i diktát inštinktov i diktát v spoločnosti sa vyskladavších tradícií, realizujú svoje tvorivé schopnosti a vypracovávajú nové spôsoby správania sa a riešenia problémov, vznikajúcich v ich osobnom živote i živote spoločnosti.
- ➔ Či bude ich tvorivosť dobrom alebo zlom v *bežnom chápaní týchto javov okolím* — závisí od ich reálnej mravnosti. No nezávisle od bežného chápania dobra a zla v davo-„elitárnej“ spoločnosti, získavajúc určitú moc, démonizmus vyžaduje bezvýhradné slúženie sebe, rodiac nielen neskrývane kruté, no aj vycibrene delikátne spôsoby potlačania okolitých osôb. Jedným z najvycibrenejších variantov prejavu démonizmu je prinútenie okolia k dobročinnosti cestou psychologického tlaku i na základe rôznorodých praktík preniknutia do cudzej psychiky, umožňujúcich si podriaadiť správanie iných ľudí prostredníctvom prekrútenia ich chápania sveta-svetonázoru a vôle alebo prostredníctvom nimi si nevedomovaného vplyvu na podvedomé úrovne psychiky každého z nich¹.
- Človečie usporiadanie psychiky je charakterizované tým, že jeho každý nositeľ si uvedomuje misiu človeka — byť náместníkom Božím na Zemi. Primerane tejto okolnosti sa na základe človečieho typu usporiadania najplnšie rozvíja tvorivý potenciál človeka, pretože on ozmyslene vytvára svoje osobné vzájomné vzťahy s Bohom podľa Života a silou vôle úprimne napomáha uskutočneniu Božieho Zámeru tak, ako to vníma a chápe. Spätne väzby (v zmysle poukázania človeku na jeho chyby) sa uzatvárajú Zhora tým, že človek sa dostáva do rôznych situácií a podmienok, zodpovedajúcich zmyslu jeho modlitieb, zámerov a nim dopúšťaných sa chýb, ktoré môže človek zavčas napraviť, t.j. dovtedy, pokiaľ jeho rôzne chyby privedú do útrap jeho samotného i okolie. Inými slovami, Boh hovorí s ľuďmi jazykom životných okolností.
- ➔ Pre človečí typ usporiadania psychiky je normálna neformálna, nedogmatická a nerituálna viera/dôverovanie Bohu podľa Života a konanie v riečisku Božieho Zámeru z vlastnej dobrej vôle, t.j. pre človeka je normálne jazyčnictvo v Jednoboží².

¹ K týmto štyrom typom usporiadania psychiky „Človeka rozumného“ je potrebné doplniť ešte piaty typ psychiky „človeka? (ne)rozumného“. Zámerne sme vynechali v termíne typ usporiadania psychiky slovo *usporiadanie*, lebo to v danom prípade nemá na správanie jedinca, a teda primárne na jeho psychiku rozhodujúci vplyv. Tá je v podstate podmanená, ovládnutá nie v psychike (rozume) zabudovanými inštinktom, tradíciami, vôľou, ale cudzorodými chemickými látkami, vyvolávajúcimi pri ich poklese v organizme človeka abstinenčné príznaky. A prekonaniu ich abstinenčného vplyvu je podriadené celé konanie a správanie daného jedinca, ktorý v záujme doplnenia príslušných látok na vyrovnanie ich hladiny v organizme koná aj proti vlastným najzákladnejším inštinktom sebezáchovy. To už ani nie je človek, ba menej ako zvier, lebo aj to sa riadi inštinktom a pudmi v záujme sebezáchovy. K tomuto typu psychiky patria všetci jedinci požívajúci drogy a ostatné psychotropné látky, ovplyvňujúce ich prirodzené fungovanie psychiky. A je jedno, či sú to „tvrdé“ drogy, „mäkké“ drogy (alkohol, tabak, káva) alebo lieky, či rôznorodé (p)otravinové prísady v jedle ako napr. glutaman sodný vyvolávajúci nielen závislosť ale aj poškodzujúci mozog. (V novších prácach VP SSSR je tento piaty typ psychiky už uvádzaný) – pozn. prekl.

² Obraz takéhoto správania ukázal F.M. Dostojevskij v „Osade Stepančikovo a jeho obyvateľa“ v príživníkovi-parazitovi Fomovi. Ak niekto aj nečítal toto dielo F.M. Dostojevského, tak jeho inscenácie pomerne často (priemerne raz v roku) sa reprizujú v tele- a rádiovysielaní.

³ Jazyčnictvo v Jednoboží, v ruštine *язычество в Единобожии*. Ruské slovo *язычество* je bežne prekladané a chápané v zmysle cirkevno-„kresťanskej“ tradície ako pohanstvo, teda hanenie, pohana Boha tým, že tzv. pohania odmietajú tradičné cirkevné dogmy a rituály, a teda podľa logiky tzv. kresťanov odmietajú samotného Boha. No skutoční *jazyčníci*, tzv. pohania hovoria s Bohom a On s nimi *jazykom Života*, teda vlastným životom a adekvátnymi reakciami na zmenu vlastných životných podmienok, okolností a situácií v zmysle ich vlastných modlitieb-prosieb a konania či nekonania, podmienených ich úrovňou mravnosti či nemravnosti. *Jazyk->jazyčnictvo->jazyčníci* – komunikácia s Bohom jazykom Života v protiklade s *cirkev->cirkevnictvo->cirkevníci* – komunikácia s Bohom? rituálmi a odverklikovanými naučenými modlitbami... Ak si toto všetko ozmyslíme, tak v našich myšliach zákonite vyvstanú otázky: „Kto je vlastne pohanom? Kto v skutočnosti haní Boha?“ Preto v danom kontexte sa pridržíme termínu *jazyčnictvo* namiesto pohanstvo. – pozn. prekl.

Odlíšnosť typov usporiadania psychiky a odlišný prejav každého z nich v živote spoločnosti je objektívny biologický a spoločensko-historický fakt. *Je to fakt objektívny v tom zmysle, že nie je závislý ani od názoru a vôle členov VP SSSR, ani od prečítania jeho textov kýmkoľvek.*

Ak priznávate predstaviteľom biologického druhu «Človek rozumný» prítomnosť inštinktov, pamäte, intelektu, intuície¹, osobnej vôle, tak sa otázke o spôsoboch vypracovania človekom jeho línie správania a jej realizácie vo všetkých životných situáciách nevyhnete. A pri rozobratí tejto otázky nevyhnutne vyvstane otázka aj o uprednostnení v konkrétnych životných situáciách tej alebo onej *informácie a algoritmiky, vyvierajúcich*² z uvedených svojim charakterom nerovnorodých zložiek psychiky (inštinktov, pamäte, rozumu, «intuície») v tých prípadoch, keď rôzne komponenty psychiky predkladajú svojim charakterom sa vzájomne vylučujúcu informáciu a algoritmiku. Pri skúmaní variantov odpovede na otázku o uprednostnení – preferencii informácie a algoritmiky, predkladaných uvedenými nerovnorodými komponentami psychiky, pojmy o rozličných typoch usporiadania psychiky netreba obchádzať nezávisle na tom, ako sú odhalené odlišnosti v organizácii psychiky pomenované.

No dôjduc k predstave, poňatiu o typoch usporiadania psychiky, sa nevyhnutne dostaneme k otázkam:

- Pri akom type vlastného usporiadania psychiky je lepšie ďalej žiť?
- Aký typ usporiadania psychiky odráža dôstojnosť Človeka, a preto musí byť garantované reprodukovateľný kultúrou spoločnosti v nástupnosti pokolení?

A aj keď pri dvoch posledných otázkach možno mávnuť rukou³, no či to treba robiť: či sa to «oplatí»? — Podľa nášho názoru, sa to skutočne «oplatí», a preto je lepšie pokračovať v rozoberaní otázky o podmienenosti variantov globalizácie typmi usporiadania psychiky.

Typ usporiadania psychiky je podmienený výchovou v detstve a ďalšou seba výchovou osoby. T.j. nedosiahnutie osobou do začiatku mladosti človečieho typu usporiadania psychiky je výsledkom skazenosti kultúry spoločnosti a nepravednej⁴ výchovy zo strany rodičov. Nie je výsledkom geneticky podmienenej nedokonalosti jedných a biologickej prevahy iných nad nimi – z takýchto názorov vyplývajú teórie rôzneho rasizmu a nacizmu.

Preto, stanúc sa dospelým a uvedomiac si tento fakt, človek je schopný vedome silou vôle prejsť od ľubovoľného typu usporiadania psychiky k človečiemu typu ako k osnove pre ďalší osobný a spoločenský rozvoj. Človek je schopný stabilne zotrvať pri človečom type usporiadania psychiky vo všetkých životných situáciách — práve v stelesnení tejto schopnosti v živote sa prejavuje dôstojnosť Človeka.

A v súlade so skôr o psychike človeka povedanom:

* * *

Normálne algo-rytmika psychiky osoby, spájajúc jej vedomú a podvedomé úrovne, nevyhnutne v sebe zahŕňa:

¹ Pod termínom «intuícia vo všeobecnosti» sa skrývajú psychologicky rôzne javy:

- prejavy vlastného cítenia Мъры (cítenia Božieho Predurčenia bytia (t.j. zmysel pre Mieru)*);
- plne si nevedomované výsledky práce intelektu osoby na podvedomých úrovniach psychiky;
- čítanie informácie a algoritmiky z egregorov;
- posadnutosť, v dôsledku ktorej iné subjekty a objekty na diaľku prenášajú ich vlastnú informáciu prostredníctvom iného človeka;
- priame Božie vedenie.

² Inak povedané: «informácie a algoritmiky, ktoré vyvierajú z uvedených svojim zložením nerovnorodých zložiek psychiky...»

³ A ak nastolenie vyššie uvedenej postupnosti otázok je vám predsa len nepríjemná, tak popretie predkladaných odpovedí na ne je potrebné začínať nie s tvrdeniami o tom, že «Boha niet», a preto všetko vyššie uvedené je nezmysel; ale tvrdením, že predstavitelia biologického druhu «Človek rozumný» nemajú inštinkty, nemajú pamäť, nemajú intelekt, nikto z nich nemá intuíciu, a preto vôľa človeka nemôže riadiť v jeho psychike informačné toky v procese vypracovania a realizácie jeho línie správania v rôznorodých životných situáciách.

Inými slovami — pri takom prístupe je potrebné odmietnuť existenciu nielen Boha, ale aj *Vesmír-Stavbu Sveta* — *taký/ú, aký/á je.*

⁴ Праведное – pravoverné, objektívnej pravde zodpovedajúce a nie subjektívne správne?, tradíciou danej kultúry podmienené – pozn. prekl.

- **dôveru Bohu, prejavenu vo východnom mravnom merítke človeka:** «Všedržiteľ sa nemýli vo svojich činoch, je všemohúci a milosť Jeho je bezhraničná. A uvedomenie si tohto musí vyvolať — radostnú vnútornú vyrovnanosť a prianie byť láskavý a užitočný Svetu, rodiace otvorenosť duše Životu — dobrú náladu, určujúcu charakter a výsledky celej psychickej činnosti», — **a toto zabezpečuje so Životom ladiacu jednotu emocionálneho a zmyslového usporiadania duše VŠETKÝCH ĽUDÍ BEZ VÝNIMKY;**
- **človečie usporiadanie psychiky;**
- **udržateľnosť postupnosti v posune informácie** «Rozlíšenie od Boha ⇒ vnímanie samotného človeka ⇒ intelekt»;
- **oporu o mozaikové Bohopočiatkové videnie sveta trojjedinstva matérie-informácie-mŕty a vyjadrujúce jeho chápanie sveta.**

Iba na tomto základe je možné Životom cieľavedomé odhalenie rôznorodých chýb (jak svojich vlastných, tak aj okolia) v chápaní sveta, vo videní sveta, v algo-rytmike psychiky, a hlavne — chýb morálky, ako príčiny všetkého ostatných chýb.

* *
*

Avšak z nejednoznačnosti subjektívneho vzťahu ľudí k osobne každému z nich Bohom dávaným dôkazom Svojej existencie vyplýva nepriznanie faktu Božej existencie mnohými ľuďmi. Z pohľadu adeistov to, čo je vyššie pomenované človečím typom usporiadania psychiky, je životu nezodpovedajúca ilúzia Bohu veriacich. Z ich pohľadu človečí typ usporiadania psychiky, objektívne prejavujúci starostlivosť o iných ľudí, prírodu krajiny, Zem, celkovú Stavbu Sveta, existuje, no Boh k nemu žiadny vzťah nemá jednoducho kvôli tomu, že «Boha niet».

No v našom chápaní sveta Boh je a On je Tvorcom a Všedržiteľom, a démonický typ usporiadania psychiky skutočne zahŕňa aj modifikáciu, nositeľom ktorej je vlastný práve starostlivý vzťah k iným ľuďom, k prírode krajiny, v ktorej oni žijú, k Zemi i celkovej Stavbe Sveta – Ves-míru. A hoci takýto dobre mienený démonizmus existuje a vo svojich prejavoch je v mnohom analogický prejavom ľudskosti, aj tak démonizmus je démonizmus: **po prvé** – je odsúdený k chybám v dôsledku ohraničenosti jemu dostupných objemov informácií a nepodriadenosti Rozlíšeniu nikomu okrem Boha; a **po druhé** – kvôli adeizmu je démonizmus nevnímavý k poukázaniam na chyby, dávaných Zhora jak bezprostredne do vnútorného sveta démonickej osoby, tak aj sprostredkovane — prostredníctvom iných subjektov a udalostí Života. Zvláštnosť človečieho typu usporiadania psychiky je v tom, že vo svojom základe má dôveru k Bohu ohľadom Života a, v súlade s tým, život človeka je ozmysleným dialógom s Bohom v životných záležitostiach. V tom sú predpoklady na to, aby vedome nepodnikal chybné činnosti; a v prípade urobenia chýb — nebol nevnímavým k rôznym upozorneniam na ne a na možnosti odstránenia samotných chýb i nimi vyvolaných následkov.

V závislosti od štatistiky rozdelenia ľudí podľa typov usporiadania psychiky každá kultúrne svojrázna spoločnosť vytvára svoju sociálnu organizáciu a mení svoju kultúru, zúčastňujúc sa určitým spôsobom na globalizácii. Pritom všetky varianty globalizácie podľa ich konečných — vzájomne sa vylučujúcich — cieľov môžu byť zaradené do jednej z dvoch tried:

- buď tá alebo oná démonická korporácia realizuje «vysoko civilizované» v následnosti pokolení udržateľné otrokárstvo v globálnom rozsahu na základe:
 - kultúry, produkujúcej v spoločnosti nečlovečie typy usporiadania psychiky,
 - zničenia odhalených málopočetných nositeľov človečieho typu usporiadania psychiky,
 - potlačania a ničenia reálne i zdanlivo neloajálnych démonov — jak jednotlivcov, tak aj príslušníkov konkurenčných korporácií;
- alebo nezvratné dosiahnutie človečieho typu usporiadania psychiky do začiatku mladosti bude uznané spoločnosťou ako jedine normálne pre každého človeka a kultúra ľudstva to zabezpečí v následnosti pokolení.¹

¹ Vlastne «antiglobalisti» na základe pocitov a emócií vystupujú proti zavŕšeniu globalizácie vo variante, patriacemu do prvej z uvedených tried, a pohlavári jedného z variantov globalizácie tejto triedy, zneužívajúc nevedomosť a absenciu návykov sebovládania u «antiglobalistov», ich prispôsobujú na boj so svojimi konkurentami.

Môže sa zdať (a mnohí skutočne sú ovládaní takým názorom), že globálny historický proces plynie sám o sebe a neobsahuje predurčené cieľavedomé smerovanie iba k jednému z dvoch vyššie uvedených vzájomne sa vylučujúcich cieľov zavŕšenia globalizácie. Avšak – nie je to tak.

Nositelia rôznych typov usporiadania psychiky majú rôznu schopnosť konať ohľadom riadenia procesov rôznej dĺžky trvania. Je to následkom toho, že v momentoch výberu alternatív správania na základe inštinktov, tradícií, vlastnej tvorivosti, neoblomného uskutočňovania Zámeru, nositelia ľubovoľného z uvedených typov usporiadania psychiky pravdepodobnostne-predurčene uprednostnia to, čo je charakteristické pre každého z nich vlastný typ usporiadania psychiky¹. Vo výsledku:

- volania inštinktov «vytrhávajú» nositeľov zvieracieho typu usporiadania psychiky z procesov, dlhších než časový interval medzi dvoma po sebe nasledujúcimi inštinktívnymi volaniami²;
- procesy, podporované v spoločnosti na základe tradícií, majú takisto ohraničenú dĺžku a odmietnutie tvorivosti, charakterizujúce nositeľov usporiadania psychiky zombie, im neumožňuje vstúpiť do procesov, ktorých trvanie je dlhšie, než trvanie procesov, plynúcich v spoločnosti na základe vyskladavších sa tradícií;
- predstavitelia démonického typu usporiadania psychiky, hoc aj sú schopní tvorivosti, tak nikto z nich nemá moc nad Rozlíšením³, a oni všetci kvôli svojmu oddeleniu sa od Boha nie sú spoluúčastní na večnosti, následkom čoho pre každého z nich existuje vlastná hranica trvania procesov, po prekročení ktorej on stráca akcieschopnosť;
- a iba človečí typ usporiadania psychiky, vyjadrujúc Boží Zámer, je schopný riadiť a byť spoluúčastný v procesoch, ktorých doba trvania obopína pásma akcieschopnosti všetkých ostatných typov usporiadania psychiky a dosahuje večnosť.

Okrem toho, pre všetky nečlovečie typy usporiadania psychiky ešte jedným doplňujúcim faktorom «vytrhávania» z dlhotrvajúcich procesov je psychofyziologická závislosť množstva ľudí na rôznych drogách: alkohol, tabak, narkotiká (základným predpokladom človečieho typu usporiadania psychiky je vylúčenie drog z užívania). Volania k drogovaniu (otupovaniu psychiky)* v dôsledku psychofyziologickej závislosti «sťahujú» množstvo ľudí v škále akcieschopnosti (vo vzťahu k mnohým procesom) do pásma rýchlejšie prebiehajúcich (kratšie trvajúcich)* procesov, než ten, ktorý je charakteristický pre nositeľov zvieracieho typu usporiadania psychiky v triezvom stave.

Aj keď sa globalizácia rodí konaním všetkých ľudí bez výnimky nezávisle od typu usporiadania psychiky a prechodov osoby od jedného typu usporiadania psychiky k iným, tak do procesov riadenia globalizácie vstupujú iba nositelia démonického a človečieho typu usporiadania psychiky (lebo to vyžaduje tvorivosť a videnie perspektív, občas ďaleko prekračujúcich dobu života jednej generácie). A pretože dve skôr uvedené triedy, do ktorých môžu byť zaradené všetky varianty globalizácie v závislosti od ich konečných cieľov, sú podmienené odlišnosťou v nich vznikajúcich globálnych spoločenstiev a kultúr podľa typov usporiadania psychiky a človečí typ usporiadania psychiky zabezpečuje akcieschopnosť jeho nositeľov vo vzťahu k dlhšetrvajúcim procesom, tak rovnaká pravdepodobnosť zavŕšenia globalizácie ľubovoľným náhodným spôsobom z nich nie je možná. V dôsledku prevahy človečieho typu usporiadania psychiky v akcieschopnosti v širšom pásme doby trvania procesov globalizácie prebieha globalizácia smerom k jej zavŕšeniu vznikom globálnej spoločnosti a kultúry, v ktorých človečie usporiadanie psychiky bude normou. Tento proces je objemnejším v porovnaní so všetkými ostatnými variantami globalizácie.

Inými slovami, konečné ciele globalizácie v zmysle nastolenia «vysoko civilizovaného» v následnosti pokolení udržateľného otrokárstva v globálnom rozsahu, v záujme tej či onej korporácie nositeľov démonického typu usporiadania psychiky a nezosobnených majiteľov takýchto korporácií —

¹ O rozdelení nositeľov rôznych typov usporiadania psychiky podľa pásem dĺžky trvania procesov, v ktorých sú oni akcieschopní, pozri podrobnejšie v práci VP SSSR „Princípy kádrovej politiky: štáty, «antištáty», spoločenské iniciatívy“, ktorá (okrem svojej prvej kapitoly) je zaradená ako príloha do koncepčného materiálu „Dostatočne všeobecná teória riadenia“.

² Zníženie úspešnosti časti školákov v dorasteneckom veku (puberte)* je podmienené práve týmto: prebúdzajú sa inštinkty-pudy a pozornosť na hodinách je prikovaná k spolužiackam (spolužiakom) a žiak sa neohľadá na to, čo hovorí prednášajúci a čo je napísané v učebniciach.

³ Následkom toho ich konanie sa ukladá do riečiska Zámeru, alebo plynie v medziach Božieho dopustenia, *bezpečným a neškodným spôsobom pre realizáciu Zámeru*.

strácajú udržateľnosť v chode samotnej globalizácie, následkom čoho sa ona nemôže zavrieť ich dosiahnutím¹.

A primerane tejto psychicko-algo-rytmickej okolnosti, pôsobiacej v histórii terajšieho ľudstva, globalizácia na biblický spôsob, a rovnako aj v rôznych iných «vysoko civilizovaných» formách realizácie otrokárstva — sa neuskutoční. Nastane globalizácia, vyjadrujúca úsilie o človečí typ usporiadania psychiky, v kultúre i spoločenskej organizovanosti, reproduktívnych človečí typ usporiadania psychiky v následnosti pokolení ako základ pre ďalší rozvoj každého človeka a celého ľudstva. A toto je možné dosvedčiť objektívnymi všeobecne známymi faktami, odhaliac ich príčinnodôsledkovú previazanosť.

Skúpenie sveta so všetkými jeho obyvateľmi a ich majetkom na základe Bibliou naprogramovaného židovského monopolu na medzinárodné úžerníctvo², uskoria vedačko-technický pokrok snahou dlžníkov za každú cenu sa vymaniť z dlhovej kabaly-otroctva, priviedlo k tomu, že:

- ak na začiatku globalizácie po biblicky v hlbokom staroveku skrze nemennú technosféru *zväčša bezmyšlienkovite* prechádzali mnohé generácie počas stoviek rokov,
- tak v súčasnosti počas života jednej generácie sa vymení niekoľko generácií objektov technosféry, z ktorých každá vyžaduje nové poznatky a návyky, jak na svoju výrobu tak aj na použitie

To znamená, že nositelia zvieracieho usporiadania psychiky a zombie, raz a navždy naprogramovaní na jeden druh profesionálnej činnosti, nemôžu existovať pri tak rýchlej zmene životného prostredia a budú „odpratávaní“ zo spoločnosti celoprirodným mechanizmom, získavším vo vede pomenovanie «prirodzený výber».

Podstata je v tom, že u vysoko vyvinutých biologických druhov má prispôsobenie sa životnému prostrediu dvojúrovňový charakter:

- pomalým, pozvoľným, vo vzťahu k vystriedaniu generácií, zmenám životného prostredia, sa každý druh (populácia) prispôsobuje zmenou kvalít osôb v nových generáciách v rámci štatistického rozptylu, pripúšťaného jeho genetikou;
- rýchlym, náhlým, vo vzťahu k vystriedaniu generácií, zmenám sa druh alebo populácia nemôžu prispôbiť zmenou vrodených vlastností osôb, následkom čoho sa novým faktorom prostredia musia prispôbovať všetky osoby, ktoré sa s nimi vo svojom živote stretnú. Tie osoby, ktoré, stretnúc sa s tlakom nového faktora životného prostredia, sa mu nemôžu prispôbiť, hynú štatisticky častejšie jak v dôsledku priameho vplyvu tohto faktora na nich, tak aj v dôsledku rôznych vnútorne (vo vzťahu k ich oraganizmom a psychike) lokalizovaných príčin, vyvolaných a aktivovaných „stresmi“ a „neurózami“. Tie osoby, ktoré sa prispôbili, unikajú priamej záhube a nezakúšajú vplyv „stresov“ a „neuróz“.

Ľudstvo, v ktorom ako predtým početne prevláda zvieracie usporiadanie psychiky a bezdumnosť biorobotov, diaľkovo riadených televíznymi programami, alebo odpracúvavajúcich zvyčajné návyky, sa dostalo pod vplyv „stresu“, nazvaného «informačnou explóziou». Nemennosť vrodených reflexov a zvieracích inštinktov, nemennosť niekedy si osvojených programov správania zombie nedovoľuje

¹ Jedna z požiadaviek Dostatočne všeobecnej teórie riadenia, ktorá musí byť splnená pri vstupe do riadenia ľubovoľného procesu: stav, ukončujúci čiastkový optimalizujúci proces, musí patriť k objemnejšiemu objímajúcemu procesu, ktorý má zámerne prijateľné vlastné charakteristiky toku udalostí v ňom.

Po vybratí cieľa, patriaceho vo vzájomnej vložnosti k *objemnejšiemu objímajúcemu procesu* s prijateľnými charakteristikami udržateľnosti a smerovaním toku udalostí v ňom, je potrebné vidieť cesty prechodu a vybrať optimálnu postupnosť po sebe idúcich krokov, vedúcu k vybranému čiastkový proces završujúcejmu stavu; t.j. je nevyhnutné vybrať koncepciu riadenia.

Ale ak vybrané ciele (alebo objemnejší objímajúci proces, ktorý je ich nositeľom) strácajú udržateľnosť, ak sa predlžuje riadenie čiastkového procesu, alebo v objemnejšom objímajúcom procese pre ne niet miesta, tak riadenie čiastkového vloženého procesu končí krachom. Je to podobné tomu, ako keď by niekto letel na lietadle na miesto, kde niet letiska, schopného prijať lietadlo, alebo letisko nejakým spôsobom zmizlo počas letu k nemu alebo kvôli zmenivším sa podmienkam na ňom by bolo pristátie nemožným.

² Deuteronomium, 23:19, 20; Deuteronomium, 28:12; Izaiáš, 60:10 — 12; Matúš, 5:17, 18. Zoberte uvedené citáty dokopy a presvečte sa, že to nie je „naškubané“ z rôznych miest Biblie; toto je doktrína globalizácie po biblicky v originálnom citátnom podaní. A potom si odpovedzte na otázku: *Prečo vo vzťahu k tejto doktríne je v spoločnosti kultivovaná ak nie rozochvelá úcta, tak nech by len «tolerantnosť», napriek tomu, že od akéhokoľvek fašizmu sa to odlišuje iba starobylosťou a za mnohé storočia dosiahnutým rozsahom uskutočnených podmanení?*

«Tolerantnosť» — ešte jedno ohlupujúce slovo, ktoré prozápadní poskoci privliekli do ruského jazyka na to, aby sa neposudzovala otázka o tom, kedy je nutné prejavíť strpenie, a v akých prípadoch sa musí prejavíť neoblomné nestrpenie.

nositeľom týchto typov usporiadania psychiky reagovať na zmeny životného prostredia, predovšetkým v oblasti profesionalizmu, dávajúcemu prostriedky (k zabezpečeniu)* existencie.

Pritom treba mať na zreteli, že „pastieri stád“ a „robototechnici“ — zväčša nositelia typov usporiadania psychiky démona a zombie (uzko špecializovaného na túto oblasť činnosti), — nestíhajú zavčas nanovo predrezúvať a preprogramovať svojich zverencov tak, aby ich správanie bolo adekvátne situácii, znova sa rýchlo zmenivšej.

To znamená, že všetci nositelia týchto nečlovečích typov usporiadania psychiky sú postavení pred výber: buď sami zmenia svoje usporiadanie psychiky, prehodnotiac svoju existenciu a zámery do budúcnosti (intelekt a minimum vôle to umožňujú spraviť každému), alebo zahynú preto, že predchádzajúce im vlastné usporiadanie psychiky ich spraví obeťami objektov technosféry alebo stresov, a takisto aj nimi vyvolaných chorôb¹.

Ako rukojemníci technosféry v terajšej globálnej civilizácii sú si všetci rovní: i seba za pánov-«nadmudí» považujúci, i tí, ktorých „páni“ sa zotročiť snažia.

V takých podmienkach jedinou možnosťou utiecť záhube v nasledovnom «Černobyle» pre ašpirantov na «nadmudí» je snažiť sa o to, aby „nadmudmi“ (a v podstate normálnymi, dokonalými ľuďmi — nositeľmi ľudského typu usporiadania psychiky) boli všetci bez výnimky.²

¹ Podľa hodnotení západných medikov, 80 % chorôb súčasnosti má psychosomatický charakter, t.j. vyvolávajú ich rôzne poruchy psychickej činnosti alebo psychologický diskomfort. V súlade s predstavami KSB o psychológii všetky psychosomatické choroby žijúcich, a takisto nimi spôsobená genetická záťaž potomkov sú následkom Ja-centrizmu a kaleidoskopickosti videnia sveta, mravne-psychologickej osobnej nezrelosti alebo zvrátenosti.

² Udalosti a dohovory „za oponou“ v posledných mesiacoch (január – júl 2017) už s opatrnou ale predsa badateľnou odozvou v tradičných svetových mienkotvorných médiách, priviedli možno k uvedomeniu si tohto majiteľmi projektu globalizácie po biblicky ako jedinej objektívnej východiskovej možnosti, keď sa im riadenie sveta v globálnych rozmeroch vymklo z rúk, stalo sa v zmysle dosiahnutia ich cieľa – zotročenia všetkých v jednej celosvetovej pyramidálnej hierarchii – neudržateľným, čo priviedlo súčasnú civilizáciu na pokraj priepasti biosféricko-technologickej katastrofy, buď s následným návratom doslovne do doby kamennej – to v lepšom prípade, alebo v horšom prípade k vymiznutiu biologického druhu „Človek rozumný“ na tejto planéte, lebo doterajšie korekčné manévry vzhľadom na dlhú zotrvačnosť objemnejších procesov, nepriniesli včasnú zmenu. Technicko-technologický pokrok totižto priniesol v polovici 20. storočia rezonanciu frekvencií sociálneho a biologického času, následné zvýšenie a predstihnutie frekvencie sociálneho času frekvenciou technologického času so všetkými s tým súvisiacimi problémami a následkami. Hlavným problémom totižto je, že s technicko-technologickým pokrokom ruka v ruke neprebíhal aj pokrok morálno-mravný... a „opice dostali do rúk samopaly“.

Nositeľom technicko-technologického pokroku bola a je predovšetkým biela rasa. To, že sa tento trend rozvoja preniesol v poslednom období najmä do ázijských krajín, nie je dôsledkom ich prvotnej tvorivosti, ale len prebratie a cibrenie, alebo len prosté kopírovanie výdobytkov bielej rasy, ktorej enklávy boli v minulosti hojne roztrúsené aj na území Číny, Japonska a inde vo svete, no dnes zostali po nich iba zdecimované zvyšky, o ktorých sa príliš, ba vôbec nehovorí. Nie, nie je to o rasizme ako takom, o vyvyšovaní kvalít jednej rasy nad inou. No rozdiely medzi rasami a ich inteligenciou, intelektom sú a sú podložené serióznymi dlhodobými výskumami napr. v USA, a konkrétne v školstve. Ich praktickým výsledkom je postupná degradácia amerického verejného školstva. Proste príslušníci bielej rasy dosahovali v porovnaní s belochmi horšie študijné výsledky. A namiesto separácie výučby, alebo proste prijatiu toho ako objektívneho faktu, sa v súlade s multi-kulti trendom postupne znižovala kvalita a obsah výučby na úroveň zvládnuteľnosti aj pre iné rasy, predovšetkým černochoch s odôvodnením, aby sa cítili v škole komfortne a nemali pocit menejcennosti v porovnaní s dosahovanými výsledkami bielych spolužiakov. Jednotlivé rasy sa totižto nelíšia len vonkajším vzhľadom, morfológiou a fyziológiou, ale napr. v súvislosti s potenciálom tvorivosti aj počtom kanálov vnímania. Biela rasa ich má najvyšší počet a je to podmienené geneticky. Aby sa pribrzdil aj pre majiteľov projektu globalizácie po biblicky nebezpečný progres technicko-technologického pokroku, tak bolo potrebné predovšetkým ponížiť jeho zdrojový potenciál – tvorivosť bielej rasy. Preto žiadna iná rasa nie je vystavená tak intenzívnemu útoku na jej potenciál tvorivosti ako biela rasa. Je to útok na všetkých frontoch: miešanie s inými rasami – potomkovia majú znížený počet kanálov vnímania (k najhoršej degradácii dochádza krížením s negroidnými jedincami. Preto v posledných rokoch tak masívne pretláčanie černochoch ako mužských ideálov pre biele ženy. Od erotických stránok naprieč celým sektorom života západnej spoločnosti až po bežnú reklamu na čokoľvek. Proste obraz bielej dievčiny túiacej sa k vysmiatemu, svalnatému černochovi útočí na verejnosť zo všetkých strán. Pre bielych mužov je zase podsúvaná ako idol ázijská partnerka – od pokrmov až po posteľ...); LGBT trend – homosexuálni jedinci nedosahujú svoj geneticky predurčený potenciál tvorivosti. K jeho plnému rozvoju dochádza len v harmonickom spojení muža a ženy (preto tak masívny útok na tradičnú rodinu – harmonický vzťah muža a ženy, a preto v západnej bielej spoločnosti došlo v tichosti k pretlačeniu tak vysokého percenta homosexuálov do štátnych a riadiacich funkcií, kde ich podiel vysoko prekračuje ich percentuálne zastúpenie v celej spoločnosti. Preto je na Západe LGBT tak „in“, požívajú takú ochranu a mediálnu podporu a celý výchovno-vzdelávací proces západnej spoločnosti vedie k rapidnému rozširovaniu, ba priam zavádzaniu ako normy, homosexuality.); (p)otraviny, kozmetika, farmakológia, nezmyselné medicínske ožarovanie fungujúce vyšetrenia a terapie, technika domácnosti a v bežnom živote prítomná (mikrovlnky, mobilné siete, wifi siete...), fungujúca a produkujúca rôzne formy mikrovlnného žiarenia – to všetko sú cieľené útoky na ľudský genóm a tvorivosť človeka. Tento trend našiel odraz už aj v rôznej slovesnej ľudovej tvorivosti, napr.: „najohrozenejším živočíchom na planéte je biely heterosexuál“. No, zdôrazňujem ešte raz, vyššie uvedené informácie nemajú za cieľ hanobiť a ponížovať akúkoľvek rasu, alebo vyzdvihovať inú rasu na úkor iných. Každá s ľudských rás na Zemi má svoje kvality ale aj nedostatky, a predovšetkým, svoju nezastupiteľnú úlohu v biosfére Zeme. – pozn. prekl.

V opačnom prípade i „podľudia“ (nositelia typov usporiadania psychiky zvieria a zombie), i „nadľudia“ (nositelia démonického typu usporiadania psychiky) môžu zahynúť, aj keď nie v dôsledku zámeru ukončiť život samovraždou nejakého „stresom“ zaťaženého operátora AE (atómovej elektrárne)* alebo chemického kombinátu, ale v dôsledku vytvorenia kolektívnej psychiky typu «lavína chýb»¹ nečlovečími typmi psychiky.

Takto v technicko-technologickom svete na reálne vládnucu „elitu“ a ich pánov, realizujúcich globalizáciu po biblicky, prvýkrát v histórii doľahli uzavreté spätné väzby, k čomu doteraz v živote démonicko-magickej «rasy pánov» predošlej globálnej civilizácie² nedošlo, a preto v takých podmienkach v nej mohlo prekvitať všetko-si-dovoľovanie démonizmu.

Takým spôsobom «mechanizmus prirodzeného výberu», fungujúci v medziach Božieho dopustenia vo vzťahu k ľuďom, hubí teraz nositeľov zvieracieho usporiadania psychiky a usporiadania psychiky zombie. Predtým nie sú ochránení ani majitelia a pohlavári globalizácie po biblicky, ktorí sú takisto pod vplyvom stresu, pretože nemôžu si neuvedomovať, že v globálnom rozsahu strácajú riadenie .

Pritom v tomto prirodzenom výbere strácajú jediní zdraví alebo umierajú v reprodukčnom veku. V dôsledku toho rodové línie nositeľov zvieracieho typu usporiadania psychiky a usporiadania psychiky zombie, a takisto tých, ktorí vstúpili na cestu „zbavenia sa stresu“ s iluzórnou pomocou rôznych drog, sa pretrhávajú; lebo/alebo oni, dajúc život deťom život, im ukazujú na svojom príklade, ako sa žiť nemá (lebo potom ich potomstvo, vidiac márnosť takéhoto života, končí často svoju púť samovraždou alebo principiálnym odmietaním priviesť do takého života vlastné potomstvo / alebo, prehodnotiac si v sebe tento príklad vlastných rodičov ako sa žiť nemá, nastúpia cestu prebudovania vlastnej psychiky smerom k Človeku)* .

V týchto podmienkach, formujúcich novú informačno-algoritmickú kvalitu života celej spoločnosti, majú v reprodukcii nových generácií prevahu tí, ktorí premýšľajú. Vráťane tých, ktorí premýšľajú o tom, aby z ich detí vyrastal človek, a nie človekúpodné civilizované zvieria a biorobot. Tie isté procesy nútia aj premýšľajúcu časť „elity“ sa počlovečiť³, t.j. deelitizovať sa — odmietnuť „elitárne“ a o to viac rasovo-elitárne ambície.

Aktivizácia intelektu vo väčšine prípadov nemôže byť umelo ohraničená úzko profesionálnou oblasťou⁴, nielen preto, že prostriedky masovej informácie (pred ktorými v našom svete sa ukryť prakticky nie je možné⁵) zasypávajú všetkých prúdmi najrôznejších informácií, ale aj preto, že všetky odvetvia profesionálnej činnosti sa teraz informačne vzájomne prelínajú. V dôsledku toho, aby nebol civilizovanou opicou, vycvičenou profesionálne stláčať množstvo tlačítok doma aj v práci, musí profesionál v každej oblasti nevyhnutne vniknúť jak do problematiky vedľajších oblastí činnosti, tak aj do ich previazanosti v živote spoločnosti.

Toto nevyhnutne štatisticky predurčene *mimovoľne*⁶ robí rozmyšľajúceho úzkeho profesionála sociológom, do ktorého sféry kompetencie, starostlivosti a zodpovednosti sa dostáva celá planéta Zem, celé ľudstvo.

Otázka spočíva iba v tom, za aký čas, *potom ako človek vnikne do sociológie (vrátane globálnej), spočiatku nevedomky získajúc obrazné predstavy o nej*, sa on vedome vyhlási za sociológa, vedome oddaného v každodennosti konkrétnej koncepcii spoločenského zriadenia z ich celého množstva.

¹ Prikladom toho je *osud parníka „Titanic“ ako jednoliaty proces od nápadu po ho zahubivšiu katastrofu*: chyby v projekcii (konštrukčné — nie tak stáli prepážky; pri výbere ocele na trup lode — ukázala sa krehkou práve pri teplote vody v Severnom Atlantiku v rajóne plavby), chyby vo vedení lode (pohyb na slepo v nebezpečnej zóne — hliadka bola na stráži bez ďalekohľadov; nesprávne manévrovanie — po oneskorenom spozorovaní ľadovca bol začatý obrat a daný spätný chod, čo úplne na nulu znížilo efektívnosť činnosti kormidla), chyby tých, ktorí by mohli počuť signál nešťastia, no nepočuli ho (v tej dobe nebola potreba nepretržitej rádioslužby a na k miestu havárie najbližšom parníku, ktorý ako jediný mohol zachrániť ľudí, radista vypol rádiostanicu a ľahol spať iba 10 minút pred odvysielaním signálu katastrofy z „Titanicu“, a ako výsledok činnosti kolektívnej psychiky typu «lavína chýb» bola tragédia a «katastrofa 20. storočia».

² V Božom dopustení zahynuvšej civilizácie Atlantídy.

³ Ak sa to nedeje, tak deti „elity“ nastupujú cestu degradácie, v dôsledku nárastu ich potrieb všetko-si-dovoľovaním.

⁴ Tým viac toto nie je možné spraviť zvonku, nezvratne zablokujúc psychiku pomocou extrasenzorického vplyvu.

⁵ Sú ľudia, ktorí počujú rozhlas jednoducho sa nachádzajúc vedľa prenosovej rádiotranslačnej siete bez akýchkoľvek rádiových prijímačov; no aj tí, ktorí takto vedome nepočujú, počujú a vidia mnohé v televíznom a rádiovom éteri na podvedomých úrovniach svojej psychiky v procese osobno-egregoriálnej interakcie.

⁶ Variant ozmyslenej morfológie tohto slova: niečo, čo koná «z pod-vôle» (v originálnom texte je ruské slovo *ispodvôle*, nami preložené ako mimovoľne)* subjekta, nezávisle na nej, sprevádzajúc ju.

No tvorivo rozmýšľať je vlastné aj démonizmu, aj človečenstvu. Pre démonizmus, na rozdiel od človečnosti, je charakteristické nútene budovať hierarchie vzťahov medzi jedincami; a každému jedincovi s démonickým usporiadaním psychiky je vlastné úsilie pozdvihnúť svoj hierarchický status; uhájiť dosiahnuté postavenie pred úkladmi konkurentov; ponižiť mnohých zo svojho okolia, aby sa sám nad nimi vyvýšil. Takéto automatizmy správania sú charakteristické aj pre časť nositeľov zvieracieho typu usporiadania psychiky a zombie, len s tou odlišnosťou, že na rozdiel od démonov títo pri realizácii svojich ambícií konajú nie tvorivo, ale šablónovito-mechanicky.

A aj keď sa jedinec preberie zo svojho predchádzajúceho zvieracieho alebo zombie stavu v démonickom type usporiadania psychiky, jeho prebudivší sa rozum je odsúdený položiť si otázku o tom, či ho baví táto **ničiaca vojna** všetkých človekupodobných proti všetkým, ako spôsob **existovania**, alebo má alternatívu, plnú ladnosti života.

Pretože alternatíva existuje, ako o tom oddávna zvestujú Zvestovania, dané skrze Mojžiša, Ježiša, Mohammeda, tak vyhnúť sa posúdeniu tejto alternatívy je pre rozum (vrátane démonický) v celej problematike sociológie takisto nemožné. I na tejto etape zanovitý démonizmus bude sám seba ničiť «mechanizmom» prirodzeného výberu vo vojne démonických osôb proti *všetkým démonickým osobám a ostatným nevnímajúcim podľudom*: jak fyzicky, počas ich rozbrojov medzi sebou, tak aj na úkor neprestajne sa prehľbujúceho „stresového“ stavu všetkých účastníkov *vojny všetkých proti všetkým*: následkami „stresov“ sú psychosomatické choroby a alkoholicko-narkotická degradácia v pokuse «zbaviť sa stresu» pomocou vplyvu drog a iných psychotropných vecí.

Toto všetko hovorí o tom, že:

Matrica možného priebehu globálneho dejinného procesu je v terajšej civilizácii predurčene Zhora nastavená tak, aby ľudstvo vykorenilo zvieracie usporiadanie psychiky, usporiadanie psychiky robota, a takisto všemožné démonické sklony, smerujúce k potláčaniu iných s cieľom parazitovať na živote všetkých.

U niekoho môže vyvstať otázka: *A ako sa týka téma tejto práce globalizácie vo všetkých jej variantoch?* Odpoveď je jednoduchá:

V dejinách terajšej globálnej civilizácie o tom všetkom a predovšetkým o koncepcii globalizácie, vedúcej k čelo-večnosti, je prvýkrát pojmovo konkrétne napísané a povedané ruským jazykom¹ v tej jeho podobe, ktorá sa dejinne vyskladala ku koncu 20. storočia, pre všetkých, ktorí prejavia záujem o svoj vlastný osud i osud celého ľudstva.

A táto okolnosť je spätá so všetkými funkciami jazyka:

priameho riadenia čiastkových matric existencie a riadenia egregorov, čo je funkciou, objímajúcou vo vzťahu k iným, skôr nazvaným:

- jazyk — prostriedok formovania v spoločnosti panujúcej normatívnej morálky a ju vyjadrujúcej etiky;
- jazyk — prostriedok realizácie «mágie slova»;
- jazyk — prostriedok predania a uchovania informácie v procesoch rozvoja kultúry a samoriadenia spoločností.

Dosiahnutá konkrétnosť v chápaní tohto súhrnu okolností umožňuje prejsť k preskúmaniu otázky o čistote jazyka: skutočnej i zdanlivej.

3.3. Čistota živého jazyka: zdanlivá i skutočná

3.3.1. Podstata problému v súčasnosti

Pretože Koncepcia spoločenskej bezpečnosti v jej interpretácii VP SSSR sa objavila v krízovom období histórie ľudstva a Ruska, keď spoločnosť vo svojom rozvoji rieši morálno-svetonázorové a, primerane tomu, konceptuálne neurčitosti, tak existujú ľudia, ktorí vznášajú námietky nielen proti jej existencii, ale aj proti tej jazykovej kultúre, ktorá je vlastná VP SSSR a je odrazená v textoch KSB.

¹ Hebrejčina a angličtina súčasnosti sú jazykmi globalizácie po biblicky.

Počas mnohých rokov rôzni ľudia vyslovovali výčitky: Napísané je nie rusky, nie ruským jazykom; dlhé frázy, mnoho nepochopiteľných slov; vyžaduje preklad do ruštiny a pod.

Uvedieme fragment jedného z posledných (07.01.2004) vystúpení¹ na túto tému (v poznámkach pod čiarou k textu sú naše komentáre (vysvetľujúce očividné gramaticko-štylistické a faktologické chyby textu)*):

«V preambule² je napísané³ že KSB je súčasťou Ruskej kultúry v skutočnosti že pri prečítaní⁴ že texty krajne slabo pripomínajú Ruskú reč⁵ pri všetkom pri tom, že v «strohých lexikálnych» formách⁶ je možné napísať to samé a po Rusky⁷. Pri prečítaní niektorých prác vzniká dojem⁸ že autori sa opíjajú svojou schopnosťou kvetnato sa vyjadrovať,⁹ prepáčte¹⁰ súdruhovia, no váš jazyk potrebuje doplňujúci preklad do ruského jazyka¹¹, a zatiaľ základné teoretické práce áno aj analytika¹² sa podobajú na smutne známy talmud¹³ ktorý bez slz sa nedá čítať v podobe¹⁴ mrzutej kvetnatosti a nudnej jednotvárnosti štýlu¹⁵ majú 30 zväzkov¹⁶. Za nejaký čas sa u nás objavia vlastní «Rabíni»¹⁷ ktorí budú vykladať KSB.¹⁸ Existuje niekoľko dobrých prísloví na tento účet typu «všetko geniálne je prosté»,¹⁹

Položte si otázku²⁰ či môžete napísať to samé, no prostým jazykom? Ak nedokážete, tak to značí toľko, že buď ste všetko napísali podľa nečej²¹ predlohy, alebo to²² čo ste sami nedokázali v plnej miere si uvedomiť a precítiť to²³ čo predkladáte na súd verejnosti²⁴ ako Pravdu v Prvej inštancii²⁵»²⁶.

¹ Tu je bez zmien reprodukován fragment jedného z vystúpení v internete na fóre, venovanom Konceptii spoločenskej bezpečnosti:

<http://mera.com.ru/forum/read.php?f=1&i=6107&t=6107>

² V skutočnosti nie v «preambule», ale v © Copyrighte — ktorý sa nachádza vo všetkých publikáciách kníh VP SSSR.

«Kopirajt» — to je upovedomenie spotrebiteľa o právach kopírovania; a «preambula» je «úvodná časť», po rusky sa analogická kapitola v každom dokumente nazýva «úvod». A princíp «hoc aj hrncom nazvi...», vyjadrujúci nedbanlivosť v používaní slov, zaväzujúci čitateľa i poslucháča k vicibrene prenesenému (inozmyslovému)* znova sformovaniu počiatočného (objektívneho) zmyslu z nezrozumiteľne napísaného textu, je v jazykovej kultúre Konceptie spoločenskej bezpečnosti karhaný.

³ Chýba čiarka.

⁴ Chýbajú nejaké slová a čiarka pred nasledujúcim «že».

⁵ Výber slov «krajne slabo pripomínajú», — z nášho pohľadu, — nie je z Ruského jazyka.

⁶ Prídavné meno «strohý» sa musí pádovo zhodovať s podstatným menom «formách», ku ktorému sa vzťahuje. T.j. správne má byť: v «strohých lexikálnych» formách.

⁷ Ten pravopis, ktorý sa všetci učili v škole, predpisuje príslovky, začínajúce sa predložkou «po-» a končiacie sa na «-omu», «-emu», «-cky», «-sky», písať s rozdeľovníkom. V danom prípade: po-Rusky.

⁸ Chýbajúca čiarka.

⁹ Štylisticky je tu lepšie začať novú vetu, a ešte lepšie — nový odsek.

¹⁰ Chýbajúca čiarka pred oslovením «súdruhovia».

¹¹ A či môže jazyk potrebovať preklad?

¹² Slovný zvrät «áno aj analytika» je lepšie oddeliť čiarkami alebo zátvorkami.

¹³ V danom prípade slovo «talmud» sa malo napísať s veľkým začiatočným písmenom a za ním napísať čiarku.

¹⁴ V danom prípade malo byť nie «v podobe - в-виду», ale «z dôvodu - ввиду».

¹⁵ Text môže byť nudne jednotvárnym aj podľa obsahu, aj podľa formy interpretácie, no či môže byť nudne jednotvárnym štýl?

¹⁶ Slová «majú 30 zväzkov» — by sa patrilo dať do zátvoriek, alebo vytvoriť z nich samostatnú vetu.

Okrem toho, je potrebné vedieť: „Talmud“ ako taký nie je charakteristický počtom zväzkov, ktorých počet v rôznom vydaní vôbec nemusí byť záväzne rovných 30. Ak pohľadáme na internete, tak židovskí autori uvádzajú 21 zväzkov v úplnom vydaní „Talmudu“, (každý «výškou poldruha stopy») a tam sa spomína vydanie „Talmudu“ v preklade do angličtiny, zahŕňajúce 35 zväzkov:

http://www.istok.ru/jews-n-world/Wouk/Wouk_16.html

¹⁷ Slovo «Rabíni» v danom prípade malo byť napísané malým písmenom a za týmto slovom dať čiarku.

¹⁸ Nový odstavec by bolo lepšie začať tu.

¹⁹ Predpokladajme, že klaviatúra nezpracovala tak, ako mala, a čiarka namiesto bodky sa podarila kvôli nepresnej práci techniky, a nie v dôsledku toho, že na klávesnicu «Shift» (prepínanie registrov klaviatúry) autor v návale emócií ťukol o niečo skôr, než mal.

²⁰ Tu bolo lepšie dať dvojbodku alebo čiarku.

²¹ V danom prípade malo byť napísané nie «nečej», ale «niečej» — dvojhĺska ie miesto e.

²² Chýbajúca čiarka.

²³ Chýbajúca čiarka.

²⁴ Čo sa týka «posúdenia verejnosti», tak VP SSSR si nemyslí, že jeho činnosť musí v sebe zahŕňať ako súčasť «šou» „Za sklom“ pre «fanúšikov» i «fanatikov» KSB, pred ktorými VP SSSR a vedenie Konceptuálnej strany „Jednota“ sa má verejne «spovedať», kajať sa z vykonaných reálnych i zdanlivých chýb, pokorne sa podriaďovať súdu tej časti miestneho davu a následne dodržiavať jeho pokyny a priania. Ak by VP SSSR nedodržiaval tento princíp, tak v Rusku by nastal ešte väčší „bazár“ politikárčenia, a Konceptie spoločenskej bezpečnosti by nebolo.

²⁵ Idiomatické slovné spojenie «ako pravda poslednej inštancie» je známe, používa sa a väčšina mu rozumie, a tu «predkladáte na súd verejnosti ako Pravdu v Prvej inštancii» — to je niečo nové a (z nášho pohľadu) tak «kvetnaté», že súbor slov sa nedá pochopiť bez vysvetľujúcich doplnení; alebo bez «nadzmyslového» vnímania.

Samozrejme, hojnosť rôznorodých jazykových chýb v uvedenom fragmente textu je možné z väčšej časti vysvetliť tým, že, ak jeho autor vystupoval na internetovom fóre v «emocionálnom poryve», tak ho «unášalo» pomimo jeho ozmyslenej vôle. Preto, konajúc na základe podvedomých automatizmov, on písal rýchlejšie, než si uvedomoval to, čo píše. Pritom niektoré klávesy „zabúdala“ stláčať, niektoré netrafil a mimovoľne automaticky preposlal svoj príspevok na publikáciu hneď po ukončení písania, *ani raz sa nepokúsiac pochopiť, čo napísal, neskontrolujúc štylistiku, pravopis a interpunkciu textu, vytvoreného jeho podvedomými úrovňami psychiky*¹.

Podľa nášho názoru, písať o jazykovej kultúre, a o to viac vyčítať niekomu reálnu alebo zdanlivú neschopnosť vyjadrovať svoje myšlienky všeobecne uznanými jazykovými prostriedkami, robiac v texte tak veľa rôznych chýb², ukazuje všetkým príklad toho, *ako sa nemá používať jazyk, v danom prípade — ruský jazyk*. Avšak problém čistoty jazyka a jazykovej kultúry existuje, aj vrátane súčasného ruského jazyka v jeho historickom rozvoji.

Ohľadom tejto témy nás nezaujímajú ústne a písomné «skúšky» z ovládania jazyka, keď nejaký text «sa konštruuje» a učí sa naspamäť, a potom sa jazykovednými expertami číta «s citom, s dôrazom, s rozmiestnením (kde spolu plynule, kde pauzu...)*; alebo keď sa napíše «na nečisto», ktorý sa viackrát prečítava, upresňuje a potom bezmyšlienkovite automaticky sa prepisuje «na čisto» a predkladá sa jazykovedným expertom s minimom chýb, pretože všetky odhalené chyby sa opravujú pri prečítaní konceptu a do exempláru „na čisto“ sa nedostanú.

Ohľadom tejto témy nás zaujíma:

- vyjadrenie *toku myšlienok* ústnou alebo písomnou rečou v tej podobe, v akej *sa ocitá v koncepte «na nečisto» alebo ústi do rôznych životných situácií* v procese interakcie podvedomých úrovni psychiky a vedomia;
- ozmyslený vzťah samotného subjektu k tomuto toku — k jeho obsahu (zmyslu) a forme jeho (zmyslu) podania alebo *vypracovania (pre seba samého a okolie)*.

V súlade s takýmto prístupom publikované ako finálne práce³ materiály *Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v interpretácii VP SSSR* nie sú konceptami «na nečisto», «prvotnými textami»: sú to práce, ktorých napísania sa zúčastnili mnohí ľudia. A každý z nich v procese práce nad textom, ktorý dostal od iných účastníkov, ak niečomu nerozumel, alebo to pokladal za nevyhovujúce obsahom alebo formou podania informácie, tak nezostával bezúčastným, ale sa snažil adekvátne pochopiť, čo iní napísali, odstraňoval objavené chyby iných, vnášal doplnenia, upresnenia jak obsahového, tak aj formálneštatistického charakteru. Inými slovami, povedané značí, že dokončeným a opublikovaným prácam VP SSSR predchádzali «prvotné texty»: zo začiatku rukopisy, a potom počítačové súbory. A tieto prvotné texty v mnohom určujú obsah a podobu každej publikovanej práce.

Pritom kolektívny charakter činnosti VP SSSR zaväzoval každého účastníka k tomu, aby nezaťažoval ostatných nutnosťou prekonávať v procese práce s jeho textom ním spôsobovanú rôznu neporiadnosť, prejavujúcu sa v nepresnom alebo zmyslovo nekonkrétnom používaní slov⁴, v chybnom písaní slov, v nečitateľnosti rukopisov a nezreteľnom delení textu na frázy a odseky, v rozmiestnení

²⁶ V celom texte písmeno «ë» je použité tam, kde treba, iba jediný raz, aj keď na klaviatúre sa nachádza. A ak sa vynechá písmeno «ë» v rukopise, zvlášť pri rýchlopise, tak je to prípustné tam, kde sa pri tom nestráca zmysel, no pri vzniku textu pomocou klaviatúry zamieľať písmeno «ë» písmenom «e» — je chyba.

¹ Tým viac, ak všetko prebiehalo v režime «online» (t.j. bez opustenia siete kvôli napísaniu textu, hoci taká možnosť na tomto fóre je technicky podporovaná), tak kontrole napísaného bránila starosť o ekonomiku zaplateného internetového času.

² Kvôli informácii: podľa bývalých štandardov výučby ZSSR dievčina, učiaca sa v odbornom učilišti v odbore «Strojopis a administratíva», na to, aby dostala známku «3» (dobrý), musela písať na písacom stroji «slepou desaťprstovou metódou» rýchlosťou 140 úderov za minútu, urobiac nie viac než 3 preklepy na stránku vo formáte A4.

V súlade s aktuálne v ZSSR platným štandardom pre strojopisové práce je na takejto strane dĺžka riadku 64 symbolov, vrátane medzier a rozdeľovacích znamienok; počet riadkov je 68. T.j. na stránke môže byť umiestnený text, obsahujúci okolo 4352 znakov, ktoré bolo potrebné napísať približne za pol hodiny (v originálnom texte je chyba, uvádza sa za *pol minúty* čo je samozrejme hlúposť, lebo to zodpovedá cca 140 úderom za sekundu)*.

V uvedenom fragmente je 904 znakov, nepočítajúc medzery a znaky na naše poznámky pod čiarou.

³ V rade prípadov členovia a predstavitelia VP SSSR v osobnej komunikácii s druhými ľuďmi im ponúkajú prístup k pracovným materiálom, ktoré ešte nezodpovedajú vlastným kritériám VP SSSR završenia prác.

⁴ Nepresné používanie slov — keď sa používajú slová, ktoré neumožňujú presne vyjadriť želaný význam, ale vytvoria predpoklady na to, aby boli po prečítaní chápané nie v tom zmysle, aký sa snažil vyjadriť autor textu.

Zmyslovo neurčité použitie slov — keď kontext použitia slov neumožňuje vybrať z množstva slovníkovo-normatívnych významov tie, ktoré umožnia získať z textu zmysel.

interpunkčných znakov a pod.; a okrem toho — v umiestnení prvotného textu na listoch zošitov alebo podšívky v rýchloviazači.

T.j. od začiatku musel byť prvotný text napísaný tak, aby po jeho prečítaní inými ľuďmi, z ktorých každý bude do neho vnášať doplnenia a korekcie, bolo možné tento koncept «na nečisto» bez problémov pretvárať na jemu adekvátny strojopisový exemplár.

A táto podmienka zaväzovala už prvého, ktorý začínal tú či onú novú prácu, písať prvotext-koncept tak, aby vyjadrenie prúdu myšlienok v ňom bolo dostatočne jasné s minimom rôznych chýb, aby on sám nestrácal čas na viacnásobné prepisovanie na čisto neprestajne ním vytváraných konceptov na nečisto¹.

Pri takomto vzťahu ku kolektívnej práci a starostlivosti o všetkých jej účastníkov prvotext-rukopis, obrastajúc vsuvkami na svojich stránkach a vlepými prílohami s poznámkami a doplneniami iných ľudí, zostával dostatočne čitateľným na to, aby na základe tejto, zdalo by sa «haldy papierov», človek, ovládajúci strojopis, no nepoznajúci podstatu opisovanej problematiky, mohol sám (bez obracania sa na tvorcov prvotextu) napísať strojopisové exempláre, identické s jemu daným kolektívnym rukopisom. Preto v papierových archívoch pracovných materiálov členov VP SSSR sa nenachádza ani jeden prvotext, napísaný tak neporiadne (v zmysle presnosti používania slov a obsahu gramatických chýb), ako ten prvotext nášho «kritika», z ktorého citovania fragmentu sme začali túto kapitolu.

Začiatok počítačovej éry rozhodne zjednodušil tvorbu prvotextu a kolektívnu prácu s ním. A hoci pritom ukončené súbory materiálov KSB nenesú v sebe históriu roboty nad každým z nich a je možné v nich nájsť preklepy a gramatické chyby, tak aj medzi nimi, počínajúc od ich prototypov súborov-prvotextov, niet ani jedného, v ktorom by sa natoľko prejavovala tá okolnosť, že jeho autor stláčal klávesnice rýchlejšie, než rozmýšľal s uvážením o tom, prečo píše, ako to vyzerá v nami citovanom v úvode tejto kapitoly súbore-prvotexte.

To isté sa týka aj kultúry ústnej reči:

V jazykovej kultúre koncepcie spoločenskej bezpečnosti jak písomná, tak aj ústna reč musí vyjadrovať konkrétnosť zmyslu.

A kvôli tomu človek musí:

- cítiť Život, byť vnímavý k nemu a vedieť rozmýšľať v zhode pravej a ľavej mozgovej hemisféry, podporujúcich procesno-obrazné a diskkrétne-logické myslenie;
- osvojiť si podľa možnosti veľkú «slovnú zásobu» a vnímať rozdiel významových odtieňov zmyslu synonym a jednokorenných slov;
- uvedomovať si rozdiel funkčného predurčenia:
 - častí reči nim používaného jazyka, ktoré nie vždy sú jednoznačné, nakoľko presný zmysel slov v každej vete môže byť podmienený kontextom;
 - morfém v zložení slov;
 - vetných členov;
 - gramatických konštrukcií v skladbe viet²;

¹ Nejakú dobu malo zoznámiť sa so správou ministra vnútorných záležitostí Ruského impéria vládovi-imperátorovi Alexandrovi III.

V tej dobe písacie stroje ešte neboli. Preto bola správa písaná rukou, jasným čitateľným písmom. Text bol písaný na listoch papiera formátu, blízkeho dnešnému A3 (dva listy A4, spojené dlhšou stranou). Text bol napísaný na jednej strane listu, majúceho zľava okraje široké okolo 10 cm. Listy boli zbrožúvané do zošita tak, že text sa nachádzal pri roztvorení na pravej strane. Odhalené chyby v texte (vynechané slová) boli akurátne vpísané do medzier medzi riadkami. Obsahovo obširnejšie vsuvky a vysvetlivky boli umiestnené na širokých okrajoch a opatrené pomocnými čiarami, ukazujúcimi ich miesto v texte (približne tak, ako teraz textový redaktor Word XP rozmiestňuje poznámky, hoci ich umiestňuje napravo od textu).

Táto správa, samozrejme, nebola prvotextom, ale bol to výsledný dokument – na čisto – napísaný profesionálnym písařom. Avšak bola v ňom odrazená kultúra kolektívnej práce s prvotextom v procese služobného písomného styku v Ruskom impériu a za iných podmienok by sa mohol stať prvotextom v následných etapách práce.

A nech by to ako udivovalo súčasných riadiacich neschopných byrokratov, — vládovi imperátorovi predkladali dokumenty, v ktorých boli spravené ale aj opravené chyby, následkom čoho ich estetika nebola bezchybnou. Požiadavka estetickej bezchybnosti bola kladená nie na interné pracovné dokumenty, ale na dokumenty, určené na zverejnenie v mene štátu.

² Vo všetkom tom sa odrážajú zvláštnosti morfológie slov a gramatiky každého jazyka, súc prostriedkami pre najpresnejšie vyjadrenie zmyslu v artikulovanej reči.

- uvedomovať si svoje aktuálne emocionálne-zmyslové naladenie a podporovať ho potrebným spôsobom,
— vtedy jeho reč bude presná v používaní slov a intonáciou bude zodpovedať auditóriu a podmienkam v pozadí, charakteristickým pre život spoločnosti.

Čo sa týka prác VP SSSR, tak «pravoemisféri» nám vyčítajú to, že všetko je napísané ako keby pre «ľavoemisféry». Príčina je v tom, že vnímanie dlhých fráz¹ v texte «nie je podporované» ich ľavou hemisférou.

Na druhej strane, «ľavoemisféri» sú presvedčení, že práce VP SSSR sú prázdne nezmysly. Príčina je v tom, že ich pravá hemisféra nedokáže reprodukovať tie obrazné predstavy, ktoré v psychike «ľavoemisféry» sa v momente stretnutia s materiálmi VP SSSR nenachádzali: v dôsledku toho je nimi text vnímaný ako prázdne slová - táranie; a celá činnosť VP SSSR — ako grafománia veľmi ambiciózných, no psychicky nie úplne zdravých ľudí.

¹ V tejto práci priemerná štatistická dĺžka frázy je cca 25 – 30 slov. V prácach VP SSSR sa nachádzajú frázy aj s dĺžkou viac ako 100 slov. No text, napísaný dlhými frázami, je celkovo kratší, než by bol v prípade, keby jeho obsah bol vyjadrený v krátkych frázach. A, podľa nášho názoru, vnímanie zmyslu textu na základe previazanosti zmyslov, nesených množstvom tento text tvoriacich krátkych fráz, by nebol pre čitateľa jednoduchší, než prečítaním kratšieho textu, obsahujúceho dlhé frázy. (Ako prekladateľ prác VP SSSR sa stotožňujem s týmto názorom autorského kolektívu VP SSSR. V začiatkoch prekladov KSB boli z našej strany pokusy rozkúskovať dlhé frázy na viacero kratších viet v snahe, jak vyhovieť prosbám zástupcov „pravoemisféry“, tak predísť výtkam a výsmechom zástupcov „ľavoemisféry“ čitateľov. No neskôr sme od toho upustili, jak kvôli zväčšeniu objemu celkového textu, tak aj, a to predovšetkým, kvôli strate vzájomnej previazanosti významu jednotlivých častí dlhých fráz. Jednoduchšími vetami proste nebolo možné zachovať jemné zmyslové odtiene pôvodných dlhých súvetí.)*

Normálne u človeka pravá a ľavá hemisféria musia v *procese myslenia (vrátane čítania a písania textov)* pracovať zosúladene, navzájom sa dopĺňajúč¹. Vlastne vďaka tomu sa VP SSSR dokázal vyrvať zo svetonázorovej klietky biblicko-marxistickej kultúry.

Povedané značí, že materiály VP SSSR sú jednou zo subkultúr vyjadrenia myšlienok na základe *Ruského jazyka v jeho historickom vývoji*. Pre tých, ktorí sa stali nositeľmi tejto subkultúry, problémov, spojených s chápaním textov VP SSSR a vlastným ústnym a písomným výkladom rôznych aspektov KSB pre iných — niet. A z ich uhla pohľadu táto subkultúra *vyjadrenia nimi si uvedomovaného zmyslu vo vzájomne sa dopĺňajúcej jednote ohlásení a zamlčaní* je dostatočne čistá na to, aby vplývala na tok udalostí, smerom k prechodu ľudstva k civilizácii, v ktorej človečí typ usporiadania psychiky v skôr definovanom význame tohto termínu, **po prvé** – bude uznaný za normálny pre všetkých od začiatku

¹ Jeden z ukazovateľov toho, že u značnej časti obyvateľstva Ruska (a týka sa to aj Slovenska a Čiech)* pravá a ľavá mozgová pologuľa pracujú nekoordinovane je známe všetkým na základe spomienok na školu. Mnohí žiaci i rodičia v starších ročníkoch prešli hrôzou stereometrie (priestorová geometria (v našich končinách známa ako deskriptívna geometria)*). Riešenie úloh zo stereometrie vyžaduje:

- Priestorovú predstavivosť objektov, tvoriacich úlohu — za toto zodpovedá pravá mozgová pologuľa.
- Znázornenie (interpretáciu) priestorovej úlohy ako nadväznej postupnosti úloh plošnej geometrie — to vyžaduje koordinovanú prácu pravej a ľavej mozgovej pologule, v ktorej pravá zodpovedá za obrazy v priestore a na ploche; ľavá — za logiku prechodu od jednej plošnej úlohy k druhým v ich nadväznej postupnosti, a takisto aj za riešenie každej plošnej úlohy na základe známych poučiek, dokazovaní téz, nevyjadrených v štandardnom súbore poučiek, a okrem toho — za algebru a aritmetiku počas riešenia všetkých úloh.

Väčšina rodičov ide chybnou cestou: riešia úlohy sami, dávajú ich deťom opisovať a vysvetľujú algo-rytmiku riešenia, ktorú si musia deti zapamätať. Súbor riešení štandardných úloh, usadivší sa v pamäti, umožňuje touto metódou riešiť nové úlohy, skladajúc kúsky z už vyriešených. Proces nakopania riešení štandardných úloh je zdĺhavý, mučivý aj pre žiaka, aj pre mu pomáhajúcich rodičov, a preto všetky nové úlohy zo stereometrie naháňajú žiakom hrôzu, a súc ňou zachvátení, úplne strácajú schopnosť myslieť atď. Tento scenár je známy mnohým z vlastnej skúsenosti.

Efektívnosť učiteľov matematiky je podmienená tým, nakoľko oni poznajú «krátku cestu» dovedenia do vedomia žiakov najefektívnejšej bázevej množiny riešení štandardných úloh, následne zostane už len žiakov vydrezúvať na prenesenie štandardného súboru úloh a jeho fragmentov pri riešení úloh neštandardných. A v tomto vzťahu je efektívnosť učiteľa podobná efektívnosti krotiteľa zvierat pri drezúre, ak nie ešte horšia.

No všetky problémy z nedosiahnuteľnosťou stereometrie a zvyšnej matematiky ohľadom osvojenia si môžu byť riešené približne za jeden-dva týždne, ak:

- existuje človek, ktorý je nositeľom kultúry myslenia, umožňujúcej mu riešiť tieto úlohy, aj keď nepozná súbor riešení štandardných úloh.
- žiak sa neuzavrie, neobrní v komunikácii s týmto človekom, a preto je schopný prepojiť svoje biopolia na jeho biopolia a zmeniť nastavenie svojich biopolí, prispôbiac, naladiac sa na jeho nastavenie v procese myslenia.

Ak si sadnú vedľa seba, tak sa žiak dostane do biopoľa dospelého. Pre dospelého je dosť jednoduché proste sedieť vedľa a, sledujúc činnosť žiaka, počúvajúc jeho návrhy, mlčky si predstavovať postupnosť úkonov, vedúcich k riešeniu úlohy: predstava priestorovej úlohy, jej rozloženie na postupnosť plošných úloh, riešenie každej z plošných úloh v jej následnej postupnosti, vedúcej k riešeniu priestorovej úlohy.

Ak žiak nebude do seba uzavretý a obaja si budú jednoducho vzájomne ľudsky naklonení, tak, obrátiac vedomú pozornosť na úlohu, žiak začne podvedome prispôsobovať svoje biopolia režimu vyžarovania biopoľa dospelého podľa toho, ako bude postupovať riešenie úlohy. Dospelý nepotrebuje riešiť úlohu a ukazovať jej riešenie, vysvetľujúc ho. Od neho sa vyžaduje v preťahujúcich sa pauzách zadávať navádzajúce otázky, vyvádzajúce intelekt žiaka zo stavu *zaseknutia alebo zacyklenia (v počítačovo-programovom význame týchto slov)* a zabezpečujúce prechod z jednej etapy riešenia úlohy k ďalším. Po nejakom čase žiak spozoruje (alebo na tento fakt treba obrátiť jeho pozornosť), že on sám nemôže riešiť nové úlohy, no každú z nich za niekoľko minút v podstate rieši on sám bez osobitných ťažkostí, ak sedí vedľa dospelého.

A ak proces beží, ako je opísané — v biopolíovom zjednotení žiaka a dospelého — tak nakoľko fakt v podstate samostatného riešenia úloh v prítomnosti dospelého je skutočným faktom, tak žiak sa s ním stotožňuje, aj keď možno že ho on nevie vysvetliť. Vtedy do jeho vedomia je nutné viesť a vysvetliť to, čo je napísané v aktuálnej podkapitole o podmienenosti procesu a výsledkov myslenia naladením organizmu a o prejave nálady v parametroch vyžarovania biopolí, o charaktere nastavenia jeho biopolí, keď rieši úlohy sám a o jeho doladení vlastných biopolí na „pásmo“ biopolí dospelého, keď sedia spolu a pod.

A v súlade s tým sa dá „recept“ na riešenie všetkých úloh zo stereometrie a matematiky celkovo: predtým, než začneš riešiť úlohu, predstavíš si, že sedíš na pohovke vedľa mňa, a riešime ju spolu, ako vždy. Keď si uvedomíš, že sa cítiš tak, svoje hmotné telo, svoje biopolia, ako to býva, keď spolu riešime úlohu, tak môžeš začať riešenie úlohy, pretože tvoja pravá a ľavá mozgová pologuľa pracujú koordinovane a nastavenie tvojho organizmu je schopné podporiť algoritmiku psychiky v procese riešenia úlohy.

Potom ten istý recept sa zovšeobecní v tom zmysle, že úspešné uskutočnenie každej záležitosti vyžaduje aj záležitosti zodpovedajúcu úplne konkrétnu náladu: emocionálne-zmyslové usporiadanie psychiky (o čom sa už nie raz hovorilo), zodpovedajúcu algoritmiku psychiky, prejavujúce sa v plastike hmotného tela a biopoľa.

Pochopiť to, majúc určité vôľové návyky a tvorivý potenciál, je človek schopný v ľubovoľnom veku sa sám naučiť riešiť na tomto základe mnohé životné problémy, no všetko toto je lepšie spraviť v detstve.

A uvedené v tejto poznámke pod čiarou je životná pravda, reálna pedagogická prax, a nie výmysel. (Tento fakt je často využívaný vo filmovej tvorbe, v scénkach, keď sa mladý hrdina/ka pri riešení nejakého vážneho problému, alebo v nejakej závažnej životnej situácii zasekne, zacyklí, stratí sebadôveru (najčastejšie v rôznych športových scénkach) a impulzom na zvrátenie preň nepriaznivej situácie je spomenutie si na rady svojho mentora, alebo vnútorné napojenie, naladenie sa na neho)*

mladosti a, **po druhé** – bude reprodukován v následnosti generácií na základe globalnej kultúry budúcnosti, zjednocujúcej celé ľudstvo. Vo výsledku sa ľudstvo premení na č(e)lo-večnosť.

No problémy s vnímaním materiálov KSB majú príslušníci iných subkultúr, takisto fungujúcich na základe Ruského jazyka v jeho historickom vývoji. A každá z nich má vlastné predstavy o čistote jazyka.

V najantiludskej podobe sú to ambície na právo vulgárne rozprávať vždy a všade, ktoré sa dopĺňajú požiadavkami voči iným ľuďom — zabezpečiť im chápanie všetkého a vždy, a k tomu ešte pohodlie, na osnove nimi používaného vulgárneho slovníka a niekoľkých desiatok iných všedných slov, ktoré musia byť vložené do viet, zložených nie viac než zo 4 — 5 slov, nerátajúc vulgarizmy, tak potrebné im v reči ako pauzy pre „odpočinok intelektu“ pri prechode od jednej viac-menej artikulovane vyjadrenej myšlienky k druhej.

Žiaľ, tohto štandardu „čistoty“ rodného jazyka, občas si to neuvedomujúc a nezamýšľajúc sa nad následkami, sa pridrižiava vo svojom každodennom živote, ak nie väčšina «obyvateľov Ruska», tak tá časť, ktorá «je na očiach» a vytvára dojem o v spoločnosti dosiahnutej úrovni masovej (všeobecnej) kultúry. Avšak, títo ľudia sú obeť defektnej výchovy, väčšinou rodinnej v rannom detstve. No ak tomuto štandardu „čistoty“ sa nepostaví do protikladu v každodennom živote iný štandard čistoty reči, tak v dôsledku ničiaceho vplyvu vulgárnej reči na tok udalostí a kultúru spoločnosti *sa obeťami, no už iného druhu*, môžu stať aj mnohí iní, vrátane aj v následnosti niekoľkých generácií.

Druhý štandard „čistoty“ jazyka, počnajú z popetrovských čias až do súčasnosti, podporuje určitá časť po-európsky vzdelanej vrstvy ruskej spoločnosti. Oni sa správajú tak, ako keby celý Ruský jazyk v jeho historickom vývoji chápali ako niečo neprístojné.

Ak do polovice 19. storočia oni tak opovrhovali ruským jazykom, že medzi sebou uprednostňovali sa vyjadrovať francúzštinou, ktorej ich v detstve učili dôkladnejšie než ruštine, tak po zrušení nevoľníctva sa stav zmenil, hoci tendencia vyhýbať sa ruským slovám ostala zachovaná. So zrušením nevoľníctva sa táto spoločenská vrstva vo svojom triednom zložení vynovila: objavila sa rôznorodá inteligencia, ktorú v detstve neučili francúzštinu ako rodný jazyk. Získajúc európske vzdelanie, začala do jazykového prostredia pre nich rodného ruského jazyka vláčiť čo možno najviac slov z európskych jazykov: nie preto, že nejaké aspekty života bolo nemožné vyjadriť po-rusky, ale z iných dôvodov.

Jedni jednoducho poklonkovali pred „vysoko osvieteným“ Západom¹ v mnohom následkom toho, že sami boli «ľavohemisférnymi» a v procese získania vzdelania po-európsky, si osvojovali prevažne slová bez dania ich do vzťahu so Životom a nevypracovávali si obrazné predstavy o tom, čo ich učili. Pre druhých bolo dôležité svoje vzdelanie ukázať jeden pred druhým, i pred prostým ľudom kvôli tomu, aby sa vyzdvihli, ak už nie v sociálnej hierarchii impéria, tak aspoň v mienke okolia a vo vlastnej domýšľavosti.

To nevedlo k ničomu, okrem rôzneho druhu nekonkrétne v chápaní nezmyselne do ruského jazyka preniknúcich slov a, ako dôsledok, neskôr vytváralo väčšie i menšie nepríjemnosti, čoho príklad uvedieme nižšie.

Svojho času predstavitelia tejto jazykovej subkultúry nemohli vysloviť slovo «záchod» a v ruskom jazyku sa objavilo slovo «sortir», prevzaté z francúzskeho jazyka a v príslušných situáciách označujúce to isté — potrebu odísť. V jazykovej kultúre národa toto slovo rýchlo získalo doteraz si zachovávajúci opovržlivo hanlivý význam (v preklade to totižto znamená „hajzel“)*. Keď k tomu došlo, tak zo začiatku uhladene jemný «sortir-hajzel» sa stal zakázaným slovom v po-európsky vzdelaných vrstvách spoločnosti a do ruského jazyka preniklo ešte jedno slovo — «toaleta», zachovavšie sa do súčasnosti vo svojom neutrálnom vzťahu k tomu, čo ono označuje.

Niektorí sa môže spýtať, že akú škodu priniesla táto zámena? No škodu priniesla: v 20. storočí v architektúre mestských bytov toaleta začala susediť s kuchyňou, s jedálňou, čo nezodpovedá ruským národným predstavám o hygiene obydlija vo všetkých jeho aspektoch.² Reálny fakt: v päťdesiaty

¹ O nich písal ešte F.J. Tjutčev:

Daromná práca! Nie, ich neprivedieš k rozumu: / Čím liberálnejší, tým sprostejší; / Civilizácia je pre nich fetiš, / No nedostupná im je jej idea. // Nech by ste pred ňou ako hnili, páni, / nezískate si uznania od Európy: / V jej očiach vždycky budete / Nie služobníci osvietenia, ale otroci.

² A nezodpovedá to ani pravidlám „feng šuej“ o pre ľudský organizmus zdravom toku energií v byte. Keď už k tomu došlo, a v dnešnej modernej architektúre snáď neexistuje výnimka, a záchod sa nachádza priamo v byte a väčšinou cez stenu priamo susediac s kuchyňou kvôli rozvodom vody a odpadovému potrubiu, tak sa odporúča na elimináciu tohto

rokoch 20. storočia starena, preživšia celý svoj život na dedine, nemohla uveriť svojej vnučke, keď jej opisovala rozmiestnenie miestností vo svojom mestskom byte: ako tento záchod môže byť vedľa kuchyne, kde musí všetko byť čisté, kde sa schádza rodina a kde skoro celý čas niekto niečo robí ohľadom gazdovstva? Ako používať takéto miesto „osamotená“¹, keď vedľa sú ľudia? a ako možno špiniť zvukmi a smradom, z neho vychádzajúcimi, všetko to, čo sa robí v rodinnej čistote kuchyne?

To, v čom dedinská nevzdelaná starena mala pravdu, a pravdu nemali veľmi vzdelaní architekti a politici, uskutočnivší takúto politiku bytovej výstavby, sa prejavilo v projektoch obydli ovela neskorších, než «chruščovky»: toalety prestali susediť s kuchyňami a jedálňami, vytvoriac architektonicky jeden blok s komorami alebo susediac so spálňami, ktoré sú zvyčajne prázdne, keď je rodina spolu alebo má hostí. O to viac je to správne vo vzťahu k projektom «elitného» bývania. No tomu, že v domoch počas desaťročí sa záchod nachádzal neprijateľne blízko kuchyne a jedálne, napomohla zámena pôvodného ruského, jednoznačne chápaného termínu *záchod* nejednoznačne chápanou «toaletou»: veď *toaletný stolík* je vec, ktorá má byť čistá a môže stáť aj v spálni aj v kúpeľni.

Tí, ktorí si myslia, že príklad so zámenou termínu «záchod» je «pritiahnuté za vlasy» sekírovanie, v podstate nič nehovoriace, nech si pre úplnosť pocitov vo svojej «toalete» zariadia spáľňu, a záchodovú misu odkryto namontujú do kuchyne alebo jedálne.

Niekomu sa uvedený príklad môže zdať málovýznamným, nakoľko umiestnenie hygienického bloku v byte z pohľadu mnohých, snívajúcich desaťročia o svojom byte alebo dome, je malichernosť, s ktorou je možné sa zmieriť. Avšak toto nie je malichernosť: tí, ktorí takto rozmýšľajú, sú proste nevnímaví a krátkozrakí...

No sú aj zjavné nie «malichernosti». Najväčšia z nich spočíva v tom, že v historickej minulosti práve tejto vrstve ruskej spoločnosti vďačíme za bezduchý (nekritický)* import marxizmu, čo prinieslo so sebou katastrofu kultúry a štátnosti v roku 1917 namiesto ich pretvorenia.

Prívrženci tohto štandardu „čistoty“ jazyka v rôznych obdobiach naťahali do ruského jazyka mnoho všelijakých slov, no nie všetky sa ujali. Takto sa «automobil» ujal a nebol zamenený slovom «samochod» (aj keď v podstate je to doslovný preklad)*; a «aeroplán», aj keď prenikol do kultúry, tak následne bol vytlačený z používania ruským slovom «самолёт – samolet, lietadlo»; avšak «мокrostупы - mokrostupy» nedokázali vytlačiť z používania slovo «галoши - galoše», ktoré odišlo do minulosti jazyka v dôsledku toho, že samotná vec, získavšia pomenovanie «galoše», sa stratila z používania.

Táto vrstva «ruskojazyčných» je aktívna aj v súčasnosti: nimi zanesený rečový zvrät «vytvoriť imidž» v podstate označuje «vytvoriť falošný dojem», a preto jeho používanie takisto neprináša nič dobré. O škodlivosti zavlečenia do nášho jazyka slova «tolerantnosť» bolo povedané už skôr v poznámke. No vo svojej väčšine, podobní sprostákom a primitívom, si oni neuvedomujú to, že ťahajú do rodného jazyka veľa odpadu — slov a rečových zvrátov, vyskladavších sa v iných jazykoch a majúcich v nich konkrétny význam, no v Ruskom jazyku *na vyjadrenie zmyslu*² ničotný.

Proti nim vystupujú «horlitolia čistoty pôvodného ruského jazyka». Z ich uhla pohľadu nie sú prípustné žiadne prevzatia z cudzích jazykov. Časť z nich zaujíma toto stanovisko iba k súčasnosti a budúcnosti. Zase iní sa domnievajú, že prevzatia sú neprípustné nielen v súčasnosti a budúcnosti, ale jazyk musí byť očistený aj od prevzatí z druhých jazykov, uskutočnených v minulosti, ktoré sa v ňom k dnešnému dňu udomácnili.

Podľa nášho názoru absolútni odporcovia prevzatí nechápu, prečo mnohé prevzatia z druhých jazykov, uskutočnené v minulosti, v Ruskom jazyku v jeho historickom vývoji sa ujali a zrusovateli; rovnako tak oni nechápu ani to, prečo zďaleka nie všetky prevzatia, uskutočňované dnes a ktoré budú uskutočnené v budúcnosti, nie sú v jazyku odpadom, a najmä prečo neničia náš jazyk, ale ho obohacujú, rozširujú jeho vyjadrovacie možnosti.

No najhoršie to je so stúpenkami „očisty“ jazyka od prevzatí, uskutočnených v minulosti.

- Po prvé - okamžite vyvstanú neurčitosti - otázky:

nepriaznivého faktu – toku energií - záchodovú misu aspoň nenechávať otvorenú, ale vždy ju zakrývať príklopom. – pozn. prekl.

¹ «Miesto osamotená» — ešte jedno bývalé zaužívané alegorické pomenovanie, tejto funkčne špecializovanej miestnosti, ktorá v normálnom obydli má byť oddelená od ostatných miest.

² Hoci ako pauzy „pre oddych“ intelektu všemožné «šopy (shopy)» a «imidže (image)» sa úplne hodia a to posledné (imidž) zblízuje rýchlo vzdelaných «proeurópanov» s nimi opovrhovanými domorodými vulgarizmami.

- do akého historického obdobia existoval jazyk v pôvodnej čistej podobe?
- aká to bola podoba?
- čo bolo vyjadriteľné v tom starobyľom štandarte čistoty jazyka, a čo bolo nevyjadriteľné?
- Po druhé – ak predsa len začneme zavádzať do života politiku „očistenia“ jazyka od prevzatí, tak naša kultúra sa okamžite zbaví skoro celej terminológie vedy¹. Terminológia vedy je spoločným majetkom celej globálnej civilizácie. Ona sa vypracovávala vekmi v historickej minulosti rôznymi národmi, používavšími rôzne jazyky: celoeurópsku latinčinu stredoveku a obdobia renesancie, gréčtinu, arabštinu; mnohé termíny prišli z jazykov zakladateľov rôznych vedeckých disciplín buď v podobe prevzatia termínov v jazyku originálu, alebo v podobe, keď sa konštrukcia termínu vytvárala zo slov vlastného jazyka, opakujúc gramatické konštrukcie jazyka originálu.
- Okrem toho, bude potrebné odmietnuť mnohé nami v bežnom živote používané slová, a takisto slová, už dávno považované za ruské, no niekedy v minulosti prišedšie do ruského jazyka z turkických, ugrofinských jazykov, a takisto z jazykov iných národov, ktoré sa začlenili do ruského národa spolu so svojou kultúrou, vrátane jazykových prostriedkov.

Vo výsledku vznikne situácia «niet slov», z ktorej vyjsť cestou svojej vlastnej slovtvorby na osnove koreňového systému ruského jazyka «horlitélia za jeho čistotu» sotva zmôžu, predovšetkým² preto, lebo nositeľom jazyka je celá spoločnosť.

A spoločnosť vôbec necíti životnú potrebu sa vzdať slov, na ktoré si ľudia zvykli: plyn, benzín, diesel, špiritus, alkohol, metro, elektrina, trolejbus, automobil, mašina, traktor, kompjuter, televízor, rádio, magnetofón, telefón a množstvo iných. To jest, ak od všeobecných, — významovo nekonkrétnych — deklarácií o podpore čistoty jazyka a jeho očistenie od prevzatí sa prejde k činu — selekcii slov vo výkladovom slovníku podľa formálne-lexikálnych a historických znakov ich pôvodu — tak sa stane očividným, že:

Otázka o čistote jazyka nemôže byť redukovaná len na súbor slov a gramatiku: preskúmaniu, pochopeniu a premysleniu-prehodnoteniu otázok videnia a chápania sveta na základe tohto jazyka v jeho historickom rozvoji sa vyhnúť nedá.

A v krízových obdobiach života spoločnosti preskúmanie tejto problematiky a vypracovanie nového štandardu čistoty jazyka — to je jeden z prostriedkov prekonania krízy, pretože všetky krízy v živote spoločnosti sú prejavom defektnosti morálky, videnia a chápania sveta (svetonázoru)*, ktoré boli charakteristické pre spoločnosť v predkrízovom období dejín.

No počas kríz mnohí ľudia riešia svoje osobné a spoločenské morálno-psychologické neistoty v nesprávnom emocionálne zmyslovom nastavení ich psychiky, t.j. sú demoralizovaní, predovšetkým nechápaním toho, čo prebieha a možností ďalšieho priebehu udalostí. Následkom toho vždy vyjde najavo, že jazyková kultúra mnohých a mnohých nie je zrovna najlepšia.

Tak aj teraz v Rusku: v bežnom živote je reč mnohých nesúvislá a málo premyslená; vyplnenie tlačív (na pošte, v sporiteľni, v personálnych oddeleniach a pod.) je pre mnohých ťažké jak kvôli tomu, že oni sami sú «funkčne nevzdelaní»³, tak aj kvôli tomu, že formy nimi vyplňaných dokumentov sú spracované takými istými «funkčne negramotnými» ľuďmi; a oznamy a vývesné tabule — to je osobitá téma a pastva pre satirikov⁴. A počas takýchto období dejín sa v spoločnosti vždy nachádzajú takí, ktorí

¹ V období boja s kozmopolitizmom koncom 40-tych rokov 20. storočia psychotrockisti, nahrávajúc „ruským“ nacionalistom a dovádzajúc všetko do absurdna, sa pokúsili uskutočniť takúto politiku „očistenia“ ruského jazyka, dovedúc vec do boja s takými špecifickými matematickými termínami ako «divergencia» a «rotor».

² Okrem toho, Boh im sotva dá intelektuálnu moc, dostatočnú na uskutočnenie tohto v podstate antiruského hlúpeho výmyslu.

³ T.j., čítajúc slová na rôznych tlačivách, oni nechápu, aké reálne postupy im majú zodpovedať.

⁴ Niektoré skutočné názvy ruských firiem konca 20. storočia:

- Kadernictvo «Gargona». («Gargona», a nie «Gorgona» — tak bolo napísané na výveske). Gorgona-Medúza — starogrécka mytologická žena, na hlave ktorej namiesto vlasov vyrastali a zvíjali sa na rôzne strany hady a jej pohľad menil všetko živé na mŕtvy kameň.
- Firma «Pandora». V starogréckej mytológii Pandora je nevesta titana Prométea, ktorý priniesol ľuďom božský oheň. Pandora otvorila skrinku, do ktorej Prométeus zatvoril všetky biedy, choroby a ostatné nešťastia kvôli tomu, aby ľudia od nich oslobodil, následkom čoho toto všetko vyletelo zo skrinky na slobodu.
- Firma «Kamin (komín)», zaoberá sa nie stavbou komínov a pecí, ako si je možné domyslieť z jej názvu, ale skladaním počítačov na zakázku a predajom spotrebných materiálov a príslušenstva. Jej názov je azbukou napísané anglojazyčné pozvanie «Come in» («Vojdite»).

hľadajú oporu vo viac alebo menej blahobytnej minulosti. Toto hľadanie opory v minulosti sa takisto dotýka i celej problematiky života jazyka i jeho perspektív.

3.3.2. Jazykový štandard

„Výkladového slovníka živého veľkoruského jazyka“ V. I. Daľja

Ruská klasická literatúra 19. storočia je uznávaná na celom svete ako nesporný úspech Ruskej kultúry i z hľadiska v nej rozoberanej problematiky (najmä morálka a psychológia), i z hľadiska vyjadriteľnosti jazyka. A «štandard čistoty jazyka» epochy velikej ruskej klasickej literatúry je všeobecne dostupný, pretože je zaznamenaný vo „Výkladovom slovníku živého veľkoruského jazyka“ V.I. Daľja.

Preto, ustanúc od množstva nezrozumiteľných, jednoducho nezmyselných, alebo ešte horšie — uvádzajúcich do omylu — rečí a textov súčasnosti, mnohí by radi znovuzrodiť dnes alebo v najbližšej budúcnosti jazykovú kultúru velikej ruskej klasickej literatúry. Avšak — toto je túžba nielen neuskutočniteľná (nie je možné vrátiť sa do minulosti), ale aj nebezpečná: videnie sveta a chápanie sveta, v nej vyjadrené, by bolo zlým základom na to, aby mnohonárodnostná civilizácia Ruska sa dokázala vyhnúť katastrofe kultúry a štátnosti roku 1917, čo so sebou prinieslo všetky nešťastia 20. storočia¹. Preto, ak by sa milovníkom klasickej ruskej literatúry podarilo znovuzrodiť v súčasnosti alebo v najbližšej budúcnosti jej jazykovú kultúru, spraviac ju dominantnou v spoločnosti, tak by to bolo programovaním novej epochy nešťastí, v dôsledku neefektívnosti videnia sveta a chápania sveta, prejavivších sa v ruskej literatúre 19. storočia.

Ak začneme skúmať otázky videnia sveta a chápania sveta v historickom rozvoji jazyka², spraviac to na základe toho, čo je o tom uvedené v materiáloch KSB, vrátane predchádzajúcich kapitol tejto práce, tak vysvitne, že pod celkovým slovným súborom a gramatikou nositeľov jazyka sa môžu skrývať minimálne tri základné typy videnia sveta:

- Ja-centrické, mozaikové;
- Ja-centrické³, prevažne kaleidoskopické so zahrnutím do celkového kaleidoskopu častí nejakých úzko špecializovaných mozaík (prevažne bežného, každodenného významu a profesionálnych);
- Bohopočiatočné, vyjadrujúce trojjedinnosť matérie-informácie-miery.

Každý z uvedených typov videnia sveta má ešte množstvo podtypov, podmienených pôvodom (kultúrnym dedičstvom osoby) a získanou výchovou, vrátane vzdelania.

V psychike osoby všetky tri typy vyššie uvedených základných typov videnia sveta môžu byť zastúpené súčasne, majú nejaké spoločné fragmenty; ich rozdiel nemusí byť uvedomovaný ani osobou, ani okolím, buď celým alebo určitou časťou; a osoba vo svojom živote môže buď podporovať režim nejednoznačnosti videnia sveta, alebo ho riešiť v prospech mozaičnosti jak Ja-centrického, tak aj Bohopočiatočného typu.

V súlade s tým, každý výkladový slovník je opisom toho, ako subjektívne obrazy v psychike zostavovateľa slovníka sa zhodujú:

- na jednej strane — s jazykovými formami, spoločnými pre všetkých ľudí, tvoriacich spoločnosť alebo nejakú sociálnu skupinu, nachádzajúcu sa v spoločnosti;
- na druhej strane — s objektívnymi obrazmi javov Života, vo vzťahu k ktorým subjektívne obrazy v psychike osoby sú buď informačnými duplikátmi («kópiami») toho, čo už v Živote existuje, alebo predobrazmi toho, čo sa v Živote prejaví (no netreba zabúdať, že medzi subjektívnymi obrazmi v psychike je aj to, čo predstavuje o sebe báchoroky, ktorých prejavenie-stelesnenie v Živote objektívne alebo subjektívne nie je možné);

• Fond «Fobos». («Fobos» — po starogécky «strach», «bojazlivosť», a takisto pomenovanie jedného z mesiacov planéty Mars, zasvätenej staroegyptskému bohu vojny).

¹ V materiáloch KSB o tomto: román F.M. Dostojevského „Zločin a trest“ ako prostriedok ochrany biblickej doktríny skúpenia sveta na základe úžery (úroku) je rozobraný v práci „Ohľadni sa v hneve...“; bohoslovecké názory F.M. Dostojevského sú rozobrané v práci „«Majster a Margaréta»: hymna démonizmu? alebo Evanjelium bezzákonnej viery“.

² To sa týka všetkých jazykov, nielen ruského.

³ Pritom všetky modifikácie Ja-centrického videnia sveta vo svojom základe majú prvotné odlišenia, odhalené Ja-centrom v Stavbe Sveta, ktorým zodpovedajú *medzne zovšeobecňujúce (z pohľadu Ja-centrizmu)* kategórie: hmota, duch, priestor, čas — od dávna; a v terminológii súčasnej fyziky (v tradíciách teórie relativity) — matéria v jej rozličných stavoch a priestorovo-časové kontinuum (pritom «éter», ktorý, ako sa predpokladalo do objavenia sa teórie relativity, zaplňa «svetový- vesmírny priestor», — bol vyhlásený fyzikou za neexistujúci, čo je ekvivalentné tomu, že reálne fyzické vákuum je akoby nemateriálne, a je akoby «skutočné prázdno»).

- so životnými okolnosťami, v ktorých ku všetkým viacvýznamovým slovám z výkladového slovníka sa v procese ich používania priraduje konkrétny význam z množstva, pripúšťaných týmto výkladovým slovníkom (inak vo vete ostanú tieto slová prázdne (bez významu)*).

A každý človek, súc nositeľom jazyka, má v sebe svoj «výkladový slovník», a okrem neho — aj svoje normy gramatiky, určujúce jeho možnosti zostrojenia v ústnej a písomnej reči *«usporiadania slov»* — *poriadku slovníkovo-normatívnych lexikálnych foriem, registrovaných vo výkladových slovníkoch*. Iná vec je, že prevažná väčšina nosí takéto «výkladové slovníky» a «gramatické tabuľky»¹ v sebe, nepovažujúc za potrebné spraviť ich spoločným majetkom.

Výkladové slovníky sú vo svojej väčšine zostavované profesionálnou vedou. V dôsledku toho sú odzačiatku «cenzúrované»², čo je dobre viditeľné na príklade „Výkladového slovníka ruského jazyka“ v redakcii S.I. Ožegova: v ňom je uvedený prevažne «kancelársky» štandard použitia slov, v mnohom predurčený na to, aby skrýval myšlienky aj ich absenciu, a nie ich vyjadroval jednoznačne zrozumiteľne pre všetkých.

No existujú aj výkladové slovníky, ktoré nie sú cenzúrovaným výtvorom oficiálnej vedy. Práve takým je „Výkladový slovník živého veľkoruského jazyka“ V.I. Daľja, ktorý je unikátnym javom v Ruskej mnohonárodnej kultúre: on je prejavom úprimného nefalšovaného záujmu V.I. Daľja o jazyk jeho Rodiny-Vlasti (predkovia V.I. Daľja sú pôvodom z Dánska) a on nepatrí ani k jednej z vedeckých škôl jazykovedy tých rokov. A po svojom objavení (a zvlášť ako výsledok mnohých znovuvydání do roku 1917) sa pre mnohé legitímne vedecké školy jazykovedy stal objektívnou danosťou — nepríjemnou a nie vždy pohodlnou³ v narábaní.

Avšak, ak máme hovoriť o možnosti vytvorenia štandardu čistoty jazyka, vyjadreného vo „Výkladovom slovníku živého veľkoruského jazyka“ V.I. Daľja, tak samotný názov slovníka, definujúci veľkoruský jazyk ako živý (a rozumie sa, že aj žijúci), — vylučuje túto možnosť. Okrem toho, „Výkladový slovník živého veľkoruského jazyka“ už zohral svoju hlavnú špecifickú úlohu v dejinách Ruskej mnohonárodnej civilizácii v jednom z najtragickejších období jej histórie.

Ak retrospektívne preskúmame maticu možností toku globálneho historického procesu a historického procesu v Ruskej regionálnej civilizácii v 19. storočí, tak objavenie sa „Slovníka“ V.I. Daľja je jedno zo znamení dozrievajúceho krachu k tomu obdobiu sa vyskladavšej kultúry Ruska⁴. T.j. jeho objavenie sa je jedným z prejavov Prozreteľnej starostlivosti Zhora o budúcnosť mnohonárodnej Svätej Rusi.

Toto ohodnotenie má vo svojom základe tú okolnosť, že v reálne uskutočnenejšej sa histórii „Výkladový slovník živého veľkoruského jazyka“ V.I. Daľja úplne splnil konkrétnu misiu: jeho text prežil obdobie smutného obdobia 20. storočia a vniesol do našej epochy — epochy znovuzrodenia Ruskej mnohonárodnej civilizácie po smute⁵ — štandard chápania sveta, ktorý bol dosiahnutý v ruskej jazykovej kultúre k začiatku katastrofy jeho predchádzajúcej kultúry. Teraz môžeme o tom hovoriť ako o reálnom fakte, ktorý sa stal, no v 19. storočí to bolo tajným poslaním „Výkladového slovníka živého veľkoruského jazyka V.I. Daľja, a toto jeho poslanie jeho súčasníci nepostrehli.

No v našich dňoch nato, aby sa Ruská mnohonárodná civilizácia ďalej rozvíjala bezkrízovo, je nutné odhaliť a pochopiť nesprávnosť toho videnia a chápania sveta, ktoré v minulosti nedovolilo vyhnúť sa katastrofe kultúry a štátnosti; a odhaliac chyby tohto videnia a chápania sveta (svetonázoru)* je potrebné vypracovať iné — lepšie videnie a chápanie sveta. A „Slovník“ V.I. Daľja je na to kvalitným základom, osnovou. Pustiť túto príležitosť by bolo zločinom voči budúcnosti.

¹ Gramatika je často uvádzaná v tabuľkovej forme, kvôli tomu, že gramatika je vo svojej podstate — matica, napĺňaná komponentami slovníka, riadiaca zostrojenie «usporiadania slov».

² Nielen v tom zmysle, že nejaký «výbor pre cenzúru» vplýval na ich zverejnenie, ale v legitímnej vede každej spoločnosti sú tradične ustálené názory a tradične zakázané témy, čo ako fakt si mnohí vedci neuvedomujú. V súlade s touto okolnosťou prvou cenzúrnou inštitúciou je samotná vedecká škola, ktorá vychovala zostavovateľa slovníka alebo skupinu zostavovateľov.

³ To je jedna z príčin toho, že v sovietskych časoch jeho tiráže boli vo vzťahu k dopytu malé a bol podrobený cenzúre, o čom bolo povedané v jednej skôr uvedenej poznámke pod čiarou.

⁴ Predpoklady na to boli vložené do globálneho politického scenára už vtedy: V.I. Daľ a K. Marx boli súčasníkmi. Ruská vzdelaná trieda 19. storočia, kolíšuc medzi idealistickým adeizmom na základe Biblie a materialistickým adeizmom marxizmu, bola neschopná ochrániť od marxizmu možnosti premeny Ruska. Viac o jeho filozofickej neopodstatnenosti pozri v práci VP SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

⁵ Smuta — obdobie zmätkov po smrti Ivana IV. Hrozného — viac napr. tu: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Smuta>, ale to je anglický — oficiálny výklad. Podrobnejšie tu: <http://fb.ru/article/221327/smuta-v-rossii-v-nachale-veka-prichinyi-etapyi-posledstviya>. Smutou sa dá v podstate nazvať celé historické obdobie po vymretí cárskej dynastie Rurikovcov. — pozn. prekl.

Historicky reálne: štandard chápania sveta, vyjadrený vo „Výkladovom slovníku živého veľkoruského jazyka“ V.I. Daľja je štandard «exoterický»¹, vyskladavší sa počas skoro tisícročného panstva na Rusi biblickej cirkvi — nositeľky doktríny zotročenia všetkých. A v súlade s touto okolnosťou, jazykový štandard Slovníka V.I. Daľja odráža v období jeho tvorby panujúce Ja-centrické videnie sveta na osnove prvotných rozlíšení — zovšeobecňujúcich kategórií: hmota, duch, priestor, čas (a rovnako ich analógov z teórie relativity: látka v rozličných agregátnych stavoch a priestorovo-časové kontinuum).

V súlade s touto okolnosťou, v chápaní sveta, zaznamenanom v Slovníku V.I. Daľja, pojmy, vyjadrujúce predstavy o objektívne rôznych javoch nie vždy boli vymedzené. A toto hovorí o tom, že v spoločnosti v tých rokoch panujúce chápanie sveta zďaleka nie vo všetkých situáciách zabezpečovalo včasné odhalenie problémov a umožňovalo ich riešiť v riečisku Zámeru; určité problémy nevyhnutne zostávali neodhalené alebo boli chápané chybné, následkom čoho boli riešené alebo prehľbené Božím dopustením v rôznych katastrofách, vznikavších ako dôsledok rôznych nejednoznačností v samoriadení spoločnosti. A najkatastrofickejšie vyriešenie nejednoznačností počas riešenia problémov spoločenského rozvoja, vyplývajúce z chápania sveta tých čias, keď V.I. Daľom bol zostavený „Výkladový slovník živého veľkoruského jazyka“ bola reťaz udalostí, začínajúc smrťou panovníka imperátora Alexandra III a jeho súhlasom so svadbou následníka trónu, budúceho imperátora Mikuláša II, s princeznou Alice, do nastolenia štátnosti stalinského boľševizmu.²

Nakoľko všetky problémy ľudstva ako celku i každého človeka osobne sú vo svojej podstate problémy morálne-psychologické³, tak ukážeme nejednoznačnosti v chápaní sveta na základe článku „MRAV“. Už v prvej fráze čítame:

«MRAV m. vo všeobecnosti, jedna polovica alebo jedna z dvoch základných vlastností ducha človeka: Rozum a mrav spolu tvoria ducha (dušu vo vyššom význame);...»

T.j. v tomto článku nie sú vymedzené pojmy mrav, duch, duša, rozum, vôľa, láska, milosrdenosť. V dôsledku toho nie je možné ani chápanie množstva rozličných osobných i spoločenských psychologických problémov a javov⁴, a ako následok, nie je možné ani riešenie problémov, nimi podmienených alebo s nimi spätých. A toto nevymedzenie pojmov a ich neadekvátne vzťahnutie k objektívnym javom je jedným z prejavov Ja-centrizmu, keď sa človek považuje *výlučne* len za časť tohto Sveta.

V našom chápaní na základe Bohopočiatočného videnia sveta je človek v tomto Svete trojjedinnosťou: 1) duše, 2) ducha (teraz sa to nazýva biopolom, ktorého bezprostredné vnímanie je dostupné nie pre všetkých) a 3) hmatateľného a vlastnými očami viditeľného hmotného tela (ak vychádzame z Ja-centrizmu, zodpovedajúcemu tomuto Svetu, tak poradie vymenovania musí byť opačné: telo, duch, duša).

Duša, — podľa vnímania F.I. Tjutčeva, — *podnájomník (obyvateľ)* dvoch svetov*⁵, a v tomto tvrdení s F.I. Tjutčevom mnohí súhlasia — nie logicky dôkazne, ale v súlade so svojim vnímaním Života.

¹ T.j. v ňom je vyjadrené chápanie sveta celonárodnej jazykovej kultúry, a nie chápanie sveta rôznych znacharských klanov — nositeľov rôznych tradícií «ezoterizmu» s jeho špecifickým chápaním sveta, oddeľujúcim jeho nositeľov od zvyšku spoločnosti.

² Podrobnejšie o tom pozri v práci VP SSSR: „Rozhermetizovanie“, „Nastal čas: začínam rozprávanie o Stalinovi...“, „Ford a Stalin: O tom, ako žiť ľudsky“.

³ O tom pozri práce VP SSSR: „Svet môj, zrkadielko, povedz...“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“

⁴ A toto nechápanie sa v spoločnosti zachovalo ako dominujúce až dodnes. Zoberme publikáciu «Gorbačov-Fondu» „Prestavba. O desať rokov neskôr“ (Moskva, „Apríl-85“, rok 1995, náklad 2500 exemplárov, t.j. neverejné vydanie „pre elitu“). Strana 159, umenovedec Andrejeva I.A. **chaotický** (jej sebahodnotenie, viď. str. 156) rozpráva nasledujúce: «Mravné princípy — to je vysoko a zložené. No prvky etiky sú nám plne dostupné».

No pri nechápaní toho, čo je mravnosť osoby, akú vnútornú organizáciu ona má, akú úlohu v organizácii psychiky a v algoritmike psychiky ona hrá — psychológia ako veda nie je možná; a také slová, ako «mravnosť», «nemravnosť», «mravné meritka», «duchovnosť» a pod. sa stávajú prostriedkom vzbudenia emócií vo viac-menej úspešných pokusoch zaklínania sociálneho živlu.

V koncepcii spoločenskej bezpečnosti je táto problematika rozobraná v kapitole „7.2. Životný algoritmus stanovenia osobnosti“ práce VP SSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

⁵ Ó, veštiaca duša moja! / Ó, srdce plné nepokoja, / Ó, ako sa biješ na prahu / Ako by dvojného bytia... // Takto, si ty — obyvateľ dvoch svetov, / Tvoj deň je bolestivý i náruživý, / Tvoj sen je prorocky nejasný, / Ako intuícia duchov... // Nech trpiteľskú hrud' / Jatria strasti osudové — / Duša je pripravená, ako Mária, / K nohám Krista naveky príľnúť.

«Duša je pripravená, ako Mária, / K nohám Krista naveky príľnúť», — toto spodobenie má vo svojom predobrazu epizódu, opísanú Lukášom (hl. 10:38 — 42).

Jedným z týchto svetov je tvárna Stavba Sveta, a druhým — Svet Boha, nepatriaci do tvárnej Stavby Sveta, odkiaľ duša prichádza do tohto tvárneho Sveta¹.

Naše bdelé vedomie je informačná oblasť stotožňovania sa duše so Stavbou Sveta, preto my si vedome nepamätáme iný Svet. Predsa duša nie je z tohto sveta. Aj v ústach Krista slová o tom, že nie je z tohto sveta² môžu byť chápané aj v tom zmysle, že jeho vedomiu boli v stave bdelosti dostupné pre vnímanie a činnosť oba Svety.

Pretože my považujeme za **normálne videnie sveta** — *videnie sveta Bohopočiatocné, pod ktorých chápeme mozaikové videnie sveta trojjedinnosti matérie-informácie-miery, formované človekom na základe toho, čo mu je priamo Bohom dávané v Rozlíšení*, tak pre nás sú nevyhnutné rozdiely v zmyslovom obsahu rôznych slov v porovnaní s „Výkladovým slovníkom živého veľkoruského jazyka“ V.I. Daľja, vyjadrujúcim Ja-centrické videnie sveta a, v určitých aspektoch, kaleidoskopické. A každý jazyk, vrátane Ruského v jeho historickom rozvoji, žije tým, že sa mení v špirálovitom procese: *chápanie sveta a udalosti Života zaväzujú ľudí preskúmať a zmeniť morálku, čo, čo sa toho týka, prináša aj novú zmenu chápania sveta, a to je začiatkom nového závitú špirály rozvoja*. A morálka i chápanie sveta v procese svojho špirálovitého vývoja rodia kvalitu života každého človeka, spoločnosti, až po ľudstvo ako celok.

V súlade s touto okolnosťou štandard chápania sveta, vyjadrený v Slovníku V.I. Daľja, pre nás:

- v praktických aspektoch nášho života nie je ideálom používania slov, o ktorý sa treba snažiť vo svojej osobnej jazykovej kultúre;
- no má drahocenný význam vlastníctva historickej pamäte ľudstva, ležiacej v základoch prehodnotenia zmien, prebehnuvších v jazyku počas smutného obdobia 20. storočia, kedy mnohé slová boli zabudnuté a zmysel druhých bol zmenený.

A posledné zďaleka nie vo všetkých prípadoch vyjadrovalo rozvoj chápania sveta smerom k Pravde-Istine-Skutočnosti vo všetkých jej aspektoch, ale v mnohom je dôsledkom politiky «svetového zákulisia», nasmerovanej na stieranie významových hraníc a ochudobnenie «slovnej zásoby» s cieľom ohlupovania «más obyvateľstva» a vykorenenie, zničenie národa — nositeľa *živého jazyka ozmyslenej reči a životarečnenia (reči života) globálneho významu*.

3.3.3. Kultúra reči v koncepcii spoločenskej bezpečnosti

Ako je možné pochopiť zo všetkého skôr povedaného:

V jazykovej kultúre koncepcie spoločenskej bezpečnosti musí reč, jak písomná, tak aj ústna vyjadrovať konkrétnosť zmyslu. A «mágia jazyka» vo všetkých jej aspektoch sa stáva dostupnou pre subjekt v závislosti od toho, nakoľko je jeho reč ozmyslená a nakoľko jeho život a konanie prebiehajú v riečisku Zámeru.

A my začneme skúmanie tejto témy kultúry reči v koncepcii spoločenskej bezpečnosti z otázok:

¹ O príchode duše na Svet M.J. Lermontov:

Po polnočnom nebi anjel letel / A tichú pieseň on pel, / A mesiac i hviezdy i mraky hífne / Vnímali tú pieseň posvätné. // On spieval o blaženosti bez hriechu duchov / Pod vetvami rajsých sadov, / O Bohu veľikom on spieval a chvála / Jeho úprimná bola. // On dušu mladú v náručí niesol / Pre svet smútku a slz; / A zvučanie jeho piesne v duši mladej / Zostalo — bez slov, no živé. // A dlho na svete sa sužovala ona / Želaním čudným plná, / A zvuky nebies zameniť nemohli / Jej clivé piesne zemi.

* * *

A ešte, M.J. Lermontov o živote v tomto svete pod vládou biblickej kultúry:

1

Keby v pokore neznania / Nás žiť Stvoriteľ odsúdil, / Nesplniteľné želania / On do našej duše by nevložil, / On by nedovolil snažiť sa / O to, čo nesmie stať sa, / On nedovolil by hľadať / V sebe i vo svete dokonalosti, / Keby sme úplnej blaženosti / Nesmeli večne znať.

2

No cítenie máme sväté, / Nádej, boh blížiacich sa dní, — / Ona v duši, kde všetko je zemné, / Žije napriek množstva strastí; / Ona je zárukou, že je i v naše dni / Na nebi abo v druhej pustyni / Také miesto, kde lúbosť / Predstúpi k nám, ako anjel nežný, / A kde jej clivoty pocit nekludný / Duša nemôže opäť zviestí.

* * *

«Clivoty pocit nekludný» — prejav konceptuálnych nejednoznačností, kvôli podriadeniu sa biblickej kultúre «také miesto» M.J.Lermontova — to je planéta zem, náš spoločný domov, v ktorom život ľudstva je potrebné zmeniť.

² Ján, 18:36: «Ježiš odpovedal: Moje cárstvo (kráľovstvo a moc)* nie je z tohto sveta (...).»

• o «sestre talentu» — krátkosti výkladu;

• o tom, že «všetko geniálne je prosté»,

— posudzujúc ich v riečisku Konceptie spoločenskej bezpečnosti v tej podobe, v akej je predstavená v materiáloch VP SSSR.

Konceptiu spoločenskej bezpečnosti — CELÚ VO VŠETKEJ JEJ ÚPLNOSTI — možno vyjadriť v jednej fráze, smerovanej ku všetkým a každému:

Pod'me sa stať ľuďmi!

— No či táto fráza zabezpečuje vnímanie KSB v celej jej plnote a detailnosti ak nie všetkými, tak aspoň väčšinou tých, ktorí počujú a čítajú podobnú frázu počas celej histórie? — Historická skúsenosť mnohých storočí ukazuje, že takéto výzvy nie sú prevládajúcou väčšinou chápané tak, ako treba, následkom čoho ľudstvo aj žije tak, ako žije.

Ešte Diogenes (okolo 400 — 325 pred n.l.) chodil po vtedy ešte helénskom meste Sinope¹ cez deň so zažatým lampášom a na rozpačité otázky spoluobčanov: „Prečo cez deň s lampášom?“, — on jednoducho odpovedal: „Hľadám človeka...“ A toto je treba chápať v tom zmysle, že on uprostred nich nenachádzal nikoho, kto by zodpovedal jeho predstavám o tom, akými majú byť ľudia². No čo konkrétne Diogenés rozumel pod dokonalým človekom? A kto pochopil hoc aj nie jeho, ale objektívny význam ním postavenej otázky a nevyhnutnosť svojím ozmysleným životom dať na ňu odpoveď?

Tí, ktorých detstvo pripadlo na roky 1950 — 1980 si musia pamätať kreslený film, v ktorom žiak-darebák Barankin vyčíňa so svojim priateľom, takým istým, ako je on sám, darebákom. V kreslenom filme názorne-vzorové dievča-premiantka s príkladným správaním sa nepretržite obracala na Barankina s návrhom: «Barankin, buď človekom!» No Barankin s priateľom sa ulievali z výučby aj zo spoločnej práce v škole, a v hľadaní ľahkého bezstarostného života sa menili tu na motýľov, tu na vrabce, tu na mravcov, no nakoniec, pod tlakom okolností, hroziacich existencii nimi získaných cieľ (a ako bolo chápané v kultúre adeizmu — ich samotných), si zborovo zažalali: «Ja chcem byť naveky človekom!»

Ak tento kreslený film bol deťmi pochopený (prvou generáciou divákov), ktorým sa podarilo do dnešných dní sa stať rodičmi, dedkami a babkami iných detí (nasledovných pokolení jeho divákov), ktoré v súčasnosti sú tiež dospelé, — tak prečo my žijeme tak, ako žijeme? A prečo sa spoločnosť nachádza v dlhoročnej kríze?³

Odpoveď na tieto otázky spočíva v tom, že:

«Stručnosť je sestrou talentu» iba vtedy, ak v kultúre spoločnosti, v psychike ľudí sa nachádza svetonázorová osnova – videnie sveta – pre automaticky-podvedomé «samo sebou» rozumenie a chápanie toho, čo je v krátkosti povedané alebo ukázané na základe *všeobecne uznaných* pojmov, ktoré zabezpečujú bezproblémové vzájomné chápanie sa v komunikácii dostatočne širokého okruhu ľudí na princípe «samo sebou» rozumenie.

A talent v takýchto situáciách sa prejavuje v schopnosti človeka niekoľkými slovami (alebo prostriedkami iných «jazykov»⁴, podporovaných spoločnosťou) vzbudiť v psychike iných ľudí čo najplnšie a najjasnejšie predstavy, vzťahujúce sa ku týmto jazykovými prostriedkami v krátkosti dotknutej problematike. Ale vo vzťahu k pojmom oddeľujúcim v spoločnosti, od ktorej rôzne konkrétne pojmy oddeľujú jej nositeľov, princíp «stručnosť je sestrou talentu» nefunguje, pretože auditórium nemá svetonázorovú osnovu – videnie sveta – pre automaticky-podvedomé «samo sebou» rozumenie. **Maximum, čo môže v tomto prípade stručnosť zabezpečiť, je — emocionálne prebudiť, vyvolajúc záujem o tú ktorú problematiku.** No vypracovávať chápanie tejto problematiky v detailoch a vzájomných väzbách, nevyhnutných pre jej vyriešenie v Živote — to musia spraviť len tí, ktorí sú do nej zainteresovaní.⁵

¹ Teraz Turecko.

² Oddávna existuje príslovie: Všetci sme ľudia, no nie každý z nás je človekom.

³ No existujú predpoklady sa domnievať, že mnohí si tento kreslený film s jeho výzvou «Buď človekom!» nezapamätali aj kvôli tomu, že oni sa považujú za úplne dokonalých ľudí.

⁴ V najširšom slova zmysle «jazyk» ako označenie prostriedku kódovania informácie v procese jej predania a uchovania.

⁵ A ak to celé stručne s talentom zhrnieme, tak stručnou frázou „Pod' sa stať človekom!“ síce môžeme prebudiť záujem u toho ktorého jedinca, no ako sa má ním stať, a kým v podstate sa má stať, tak k tomu v jeho psychike obraz-predstava skutočného Človeka neexistuje. Ved' skúste len tak náhodným koloidúcim, alebo aj svojmu bližšiemu okoliu zadať otázku: „Kto je to Človek?“ Odpovede budú rôzne, často mlhavé a niekedy doslova v tejto podobe: „?“ – pozn. prekl.

A v tejto etape zisťujeme, že aforizmus «všetko geniálne je jednoduché», vyjadruje Ja-centrické kaleidoskopické videnie sveta, a preto je takisto neutržateľný.

Po prvé – niet absolútnych merných jednotiek intelektuálnej sily: intelektuálna sila je vždy buď dostatočná alebo nedostatočná vo vzťahu ku konkrétnej záležitosti, ktorou sa zaoberá ten ktorý konkrétny človek. Inými slovami, ak si niekto myslí, že jeho intelekt prevyšuje intelekt druhých ľudí podľa nejakých absolútnych ukazovateľov, tak to značí, že sa on zaoberá:

- buď hlúposťami¹;
- alebo nie svojou vecou, ak porovnáme to, čím sa zaoberá, so Zámerom.

Vo vzťahu k dielu-záležitosti v riečisku Zámeru je intelekt (ako aj iné kvality *každej* osoby) vždy dostatočný², no nijako prebytočný. T.j. pre protiklad v zamlčaní «génus – to je priemer» v Bohopočiatočnom chápaní sveta a primerane tomu — v spoločnosti, žijúcej na jeho osnove — miesta niet.

Po druhé - zhodnotenie «všetko geniálne je jednoduché» je ohodnotenie, spravené postrannými «odhadcami» na základe všeobecne uznaných pojmov alebo pojmov, ktoré sa stali všeobecne uznanými aj kvôli činnosti nimi do rangu «génia» vyzdvihnutého jedinca. Pre samotného jedinca, vyzdvihnutého okolím do rangu «génia», je ním dosiahnutý výsledok:

- buď prirodzený pre jeho život, nakoľko sa v ňom prejavil jeho osud (predurčenie v tomto Svete), pred ktorým on neutekal a nehľadal si iný osud;
- alebo je výsledkom práčneho (v dôsledku rôznych morálnych a vo videní sveta nekonkrétností a chybného chápania sveta) hľadania seba samého — najlepšieho variantu svojho osudu, no výsledku predchádzajúce hľadanie a práca zostali mimo vnímania «odhadcov» jeho prác.
- V opačnom prípade, t.j. ak výsledok, dosiahnutý „génus“ leží mimo riečiska Zámeru, v klame ilúzie „geniálnosti“ sa nachádzajú aj „génus“ aj «odhadcovia».

Čo sa týka Koncepcie spoločenskej bezpečnosti, nezávisle na tom, či ju VP SSSR vykladá alebo túto misiu berie na seba niekto iný, tak jej výklad nie je možný na základe všeobecne prijatých pojmov, javiacich sa osnovou «samo sebou» rozumenia v davo-„elitárnej“ spoločnosti, nesúcej Ja-centrické, vadné (zbavené pre život nevyhnutnej komplexnosti) a v mnohom kaleidoskopické videnie sveta.

Nie je možný preto, lebo KSB sa usiluje vyjadriť videnie sveta Bohopočiatočné, mozaikové, ktoré davo-„elitárna“ kultúra potláča a bráni prirodzenému prechodu k nemu v procese dospievania človeka. Preto, nakoľko napriek panujúcej kultúrnej tradícii davo-„elitarizmu“ KSB predpokladá prechod ľudí, realizovaný ich úsilím, od Ja-centrického mozaikového i kaleidoskopického videnia sveta (vo všetkých ich modifikáciách) k videniu sveta Bohopočiatočnému, mozaikovému na základe medzne zovšeobecňujúcich kategórií trojjedinnosti matérie-informácie-miery, materiály KSB majú pomôcť ľuďom v uskutočnení každým z nich práve takého prechodu. Konkrétne v tomto aspekte je potrebné niečo zo skôr uvedeného so súvisiacimi vysvetleniami zopakovať.

* * *

Každú otázku a jej späťosť so sprievodnou a ju zahŕňajúcou objemnejšou problematikou možno vysvetliť v niekoľkých slovách, a možno ju vysvetliť v mnohohväzkovej monografii, ktorá bude zaujímavá vo svojej komplexnosti a detailnosti len pre jej autorov a nevelkú skupinu profesionálov, pracujúcich v tej istej oblasti. No ani stručnosť, ako bolo skôr ukázané, negarantuje vznik záujmu a chápania podstaty dotknutých otázok u dostatočne veľkej časti auditória.

V súvislosti s tým, aby do života vstúpila Koncepcia spoločenskej bezpečnosti v Božej države (ako aj u každej novej záležitosti v spoločenskom živote) je vždy aktuálna otázka:

Kde a ako spraviť rozhraničenie medzi poskytnutím informácie v ohláseniach a poskytnutím informácie v zamlčaniach tak, aby sa zvyšoval počet ľudí, dostatočne jednotno-obrazne chápaných texty materiálov Koncepcie?

¹ Jeden z najpreukaznejších príkladov — televízna šou „intelektuálne“ kasíno „Čo? Kde? Kedy?“

² Korán, 2:233: «Nekladie sa na dušu nič, okrem pre ňu možného».

³ Ďalej až po trojicu hviezdičiek, smerujúcich špicom nadol, sú fragmenty kapitoly 7 práce VP SSSR „O imitačno-provokačnej činnosti“ v prepracovanej podobe.

No práve rozhraničenie «ohlásenia — zamlčania» podmieňuje štýl podania informácie a objem publikácií o hocakej problematike. Vedenie tejto hranice je podmienené nie až tak subjektivismom autorov textu alebo človeka, vystupujúceho s ústnou rečou, ako videním a chápaním sveta (svetonázorom)* toho auditória, ktorému sa predpokladá vysvetliť konkrétnu problematiku; t.j. **najefektívnejšie rozhraničenie «ohlásenia — zamlčania» je podmienené auditóriom a problematikou takými, aké oni sú.**

Inými slovami, či sa to niekomu páči alebo nie, tak štýl podania materiálov VP SSSR je podmienený v našej spoločnosti panujúcim videním a chápaním sveta (svetonázorom), a nielen osobnými charakteristikami kultúry vnímania sveta, kultúry myslenia, kultúry ústnej a písomnej reči členov vlastného prediktora.

Ako už bolo skôr povedané, pojmy, ktoré oddeľujú alebo odcudzujú ich nositeľov, zbytok spoločnosti vo väčšine nechápe v režime «rozumie sa to samo sebou». No práve možnosť chápania niečoho v režime «samo sebou» rozumenie odкрýva možnosť stručnosti v osvetlení tej ktorej problematiky.

Medzi tými, ktorí si osvojili KSB ako poznanie v jej rôznych praktických aspektoch, posúdenie tej ktorej problematiky v rámci KSB má stručnejší, kratší charakter, než je to v prácach a v pracovných materiáloch VP SSSR, pretože v tomto prostredí sa dosahuje dostatočne jednotné (jednotno-obrazné)* «samo sebou» rozumenie na osnove tých pojmov, ktoré nie sú vlastné ostatnej spoločnosti. No chápanie takého posúdenia nie je možné v kruhu tých, pre ktorých používané frázy neobsahujú «samo sebou» sa rozumejúce pojmy. Avšak systém oddeľujúcich a odcudzujúcich obrazných predstáv a pojmov, na základe ktorých funguje VP SSSR, nie je jeho vnútorným „ezoterizmom“, aj keď ho niektorí vnímajú ako skutočný «ezoterizmus», v ktorého základe ako keby ležalo osobné démonické sebapovyšovanie sa členov VP SSSR nad okolím, rodiace aj nejaký systém prešibane utajovaných zasvätení¹.

Nemožnosť u zvyšku spoločnosti «samo sebou» porozumenia oddeľujúcich alebo odcudzujúcich pojmov, odkrývajúcich spoločnosti nové horizonty rozvoja, vyžaduje od spoločnosti ako celku dve neprešibané veci:

- od nositeľov oddeľujúcich pojmov, vyjadrujúcich KSB, — vytvoriť popis v ohláseniach (t.j. verejne ho deklarovať)*, vychádzajúci z pojmov, «samo sebou» sa rozumejúce dostatočne jednotne (jednotno-obrazne) dostatočne širokým okruhom osôb. A tento opis, začavší sa od «samo sebou» sa rozumejúceho dostatočne jednotne v spoločnosti, musí priviesť čitateľa k dostatočne jednotnému (jednotne obraznému) chápaniu (primeranému (t.j. súobraznému)* Objektívnej realite, t.j. Životu), zatiaľ oddeľujúcich a odcudzujúcich pojmov, vyjadrujúcich KSB;
- od zainteresovanej časti zvyšku obyvateľstva — prečítať vnímavo popis v ohláseniach, následkom čoho u čitateľa musia vzniknúť subjektívno-obrazné predstavy, zabezpečujúce neskôr vzájomné chápanie na osnove «samo sebou» rozumenia s nositeľmi zatiaľ oddeľujúcich pojmov KSB. Tieto subjektívno-obrazné predstavy musia byť zodpovedajúce Objektívnej realite a zrozumiteľné na základe zmenivšieho sa «samo sebou» rozumenia čitateľa. V tomto procese oddeľujúce a odcudzujúce pojmy sa nevyhnutne stávajú «samo sebou» sa rozumejúce pre stále početnejšie množstvo ľudí, a zdanlivo očividný „ezoterizmus“ VP SSSR sa stáva «samo sebou» rozumením pre každého nie lenivého vnímavo prečítať a podumať nad prečítaným, porovnávajúc to so Životom.

Vo vzťahu ku Konceptii spoločenskej bezpečnosti v Božej dŕžave - v jej vyjadrení v prácach a materiáloch VP SSSR:

- je na prvom mieste — voči ľuďom mravne-etický dlh členov vlastného prediktora a ich povinnosť voči Bohu;
- je na druhom mieste — otvorená možnosť pre všetkých ostatných, ktorú aj tak využijú iba tí, ktorí sa rozhodnú dať si prácu s vnímavým prečítaním materiálov VP SSSR.

Tí, ktorí nechcú vnímavo čítať materiály VP SSSR a dávať ich do vzťahu so Životom, môžu pokračovať v živote tak, ako žili do stretnutia s nimi, a môžu premýšľať o Živote samostatne mimo

¹ Toto vyúsťuje do vytvárania mýtu o akoby «svetovým zákulisím» v podobe VP SSSR realizovanom novom projekte zotročenia všetkých pod hypotetickým názvom „Kobra“. Táto téma je rozobraná v práci VP SSSR „O úlohách do budúcnosti Konceptuálnej strany „Jednota“ a nestraničských prívržencov Konceptie spoločenskej bezpečnosti“.

materiálov VP SSSR a vyjadrovať v spoločnosti alebo skrývať pred ľuďmi svoje chápanie sveta tak, ako to uznajú za správne: je to ich vec.

Či je možné vyjadriť Koncepciu spoločenskej bezpečnosti ako takú v jej Bohom predurčenej podobe nejako inak — kratšie a zrozumiteľnejšie, než to robí VP SSSR v jeho terajšom zložení?

— Podľa nášho názoru, množstvo rokov, ktoré prešli od prvej publikácie v „Mladej garde“ článku „Konceptuálna moc: mýtus alebo realita?“¹, je doba úplne postačujúca na to, aby to bolo spravené, ak to bolo skutočne možné.

Inými slovami, to znamená minimálne jedno z dvoch:

- buď materiály VP SSSR spĺňajú potreby spoločenského rozvoja v súčasnosti;
- alebo niekto, — kto by mohol vyjadriť Koncepciu spoločenskej bezpečnosti zrozumiteľnejšie, tak, aby spoločnosť bola k nej vnímavejšia, — sa ulieva z vyplnenia svojho dlhu voči ľuďom a vyhýba sa svojej povinnosti voči Bohu.

Tretia možnosť: Koncepcia spoločenskej bezpečnosti v jej výklade VP SSSR je skutočne chybná, je to prejav a výsledok posadnutosti a démonického pýchy a sebaopovyšovania sa jeho členov nad inými ľuďmi.

No aj takáto odpoveď nezbavuje každého, k takémuto názoru prišedšieho, dlhu voči ľuďom a povinnosti voči Bohu — vypracovať a dať spoločnosti jej alternatívu, na základe ktorej by ľudstvo vyriešilo problémy, vytvorené v minulosti davo-„elitárnym“ spoločenským systémom existencie ľudí pod konceptuálnou vládou rôzne sa tváriacich znacharských tradícií, v ktorých «zasvätení» niekedy a nejako — za nejaké ich mravno-etické nedostatky — boli Zhora zbavení schopnosti ŽIVOTAREČNENIA.

V našom ozmyslení Života publikované materiály Koncepcie spoločenskej bezpečnosti v jej výklade VP SSSR dodnes vyhovujú potrebám spoločenského rozvoja. Tématická štruktúra textov, ich gramatika, hoc aj pri v nich nachádzajúcich sa nepresnostiach použitia slov a preklepov, chýb, zabezpečuje ich dostatočne jednotné (jednotno-obrazné) chápanie *narastajúcim množstvom čitateľov*. Vo výsledku podiel stúpcov Koncepcie v zložení obyvateľstva rastie, a pritom mnohí z nich získavajú konceptuálnu moc.

No texty materiálov KSB nie sú zábavné čítanie na vyplnenie voľného času. *Oni sú predurčené na pomoc ľuďom v práci na sebe a sú zostrojené tak, že vylučujú možnosť ich «prečítania spôsobom „len to tak prebehnem“»*, pri ktorom pred vedomím prebehujú známe slová a zvyčajné slovné spojenia v krátkych frázach, no pozornosť je pritom spojená s iným prúdom postranných myšlienok: s informačným pozadím rádio- a televízneho vysielania; s pozornosťou priťahujúcim rozhovorom susedov o verejnej doprave, s každodenným zhomom doma a v práci; a o to viac s vnútorným monológom, vyjadrujúcim morálne podmienené neprijatie zmyslu, ktorý skutočne môže pravú príčinu neprijatia maskovať slovami: «dlhé frázy», «nelogicko usporiadanie viet», «neruská (neslovenská, nečeská)* gramatika» a pod.

Pri takom «prečítaní prebehnutím», v ktorom je primeraná pozornosť odvedená od textu k informačným prúdom, prichádzajúcim zvonku, alebo odvedená k vnútornému monológom, *maskujúcemu morálne podmienené neprijatie* Koncepcie spoločenskej bezpečnosti, — Koncepcia bude

¹ Článok „Konceptuálna moc: mýtus alebo realita“ bol zverejnený v časopise „Mladá garda“, № 2, 1990. V ňom všetko vcelku bolo povedané na 5 stránkach textu. A podľa nás, pre väčšinu *premýšľajúcich ľudí* by táto publikácia mala byť úplne postačujúca, aby v krátkej dobe sa zmenil ich život k lepšiemu bez sociálno-ekonomických otrasov.

Avšak z publikácie vysvitlo, že redakcia sa považovala za viac znajúcu a chápanú, než autori: redakční humanitári bez náznaku pochybností, nepozrúc sa do slovníka, všade „opravili“ termín «prediktor» na nezmyselný v kontexte daného článku termín «predikátor» (predikát = prísudok (vetný člen), t.j. predikátor = ten, čo robí prísudky)*, skomolili zmysel niektorých viet a zmenili číslo Direktívy CIA USA 20/1 z 18.08.1948, ktorá vošla do osnov západných plánov rozpadu a prestavby ZSSR, na iné, možnože, ani neexistujúce číslo.

Čítajúce publikum článok rýchlo „prebehlo“ a rýchlo zabudlo. Žiadna činná konceptuálne mocná reakcia nenasledovala bez ohľadu na náklad 700.000 výtlačkov a rozšírenie časopisu prevažne vo «vlastenecky znepokojenom» už v tých rokoch prostredí, ktoré sa ukázalo v podstate ako zhromaždenie na dobro zameraných, no činu neschopných intelektuálnych prívržníkov, neschopných sebadisciplíny a prejavov ozmyslenej vôle. Reč je o postoji osnovej štatistickej masy, a nie o výnimkách, spadajúcich do „chvostov“ štatistického rozdelenia. Takýto postoj osnovej štatistickej masy nás priviedol k pochopeniu toho, že spoločnosť stojí pred dlhým obdobím osvojenia si principiálne nových (konceptuálnych) poznatkov a ich adresného rozšírenia v rozličných sociálnych vrstvách, a v prvom rade, — medzi tými, ktorí z vlastnej iniciatívy sa k nám obracali kvôli informačnej podpore v konceptuálnej činnosti.

skutočne pojímaná ako vedepodobný alebo pseudoreligiózny nezmysel, ktorú chápať - niet dôvodov, alebo bude jednoducho nepochopiteľná.

Avšak, ak sa «prečítaniu spôsobom „len to tak prebehnem“» vyhneme *silou vôle*¹, postupne na základe gramatického rozboru viet (typ: priradovacie súvetie — podradovacie súvetie; podmet, prísudok, podmetová skupina, prísudková skupina, iné vetné členy a pod.), tak všetky frázy a všetky odseky, celý text sa stanú celkovo zrozumiteľné. A toto chápanie je jednotno-obrazné u množstva vzájomne neznámych ľudí: ak vyjde najavo rôzne chápanie, tak, ako ukazuje analýza, ono je podmienené *výberovo-fragmentárnym prečítaním textu*, pri ktorom časť slov vo frázach, časť viet v odsekoch a niektoré témy celkovo vypadávajú z vnímania, alebo vlastnú obrazotvornosť prečítaného nahrádza pamäť². Vo výsledku sa u človeka formuje neadekvátny, mylný dojem o prečítanom.

A prax to potvrdzuje: mnohí priznávajú, že niekedy v minulosti mávli rukou nad materiálmi VP SSSR, ohodnotiac ich na základe «prečítania spôsobom „len to tak prebehnem“» ako hlúposť alebo ťažko pochopiteľnú informáciu, určenú výlučne «pre profesionálnych špecialistov», no po nejakom čase (niekedy po niekoľkých rokoch) sa vracali k materiálom KSB a vnímavo ich čítali. A všetko sa stalo *dostatočne pochopiteľné na vyriešenie ich životných problémov*³, hoci aj nie vždy to bolo zrazu po pochopení mravne príjemné.

Druhá okolnosť je spojená s tým, že Konceptcia spoločenskej bezpečnosti v Božej dŕžave *v jej Bohom predurčenej podobe* slúži na zjednotenie ľudí. No «samo sebou» rozumenie je u rozličných skupín a podskupín, tvoriacich spoločnosť, rôzne. Preto všetky materiály KSB v ich výklade VP SSSR nielen obsahujú nejaké osobité poznatky alebo v nových materiáloch sa ohlasujú zamlčania, ktoré boli v skôr zverejnených materiáloch, ale hlavne otvárajú *prístupy* k chápaniu KSB na základe «samo sebou» rozumenia, ktoré v skôr zverejnených materiáloch neboli.

A v súlade s tým, pre jedných ľudí — na základe ich životnej skúsenosti — je ľahšie vytvoriť si subjektívno-obraznú predstavu o *Koncepcii života ľudí v Božej dŕžave* ako takej na základe „Vody mŕtvej“, a druhým — na základe rozobratia inotajnosti diel A.S. Puškina. Až potom bude pre nich zrozumiteľná „Voda mŕtva“. Naopak druhým: pochopenie „Vody mŕtvej“ odhalí cesty k pochopeniu priameho aj inotajového zmyslu určitých umeleckých diel. To nie je výmysel, ale takisto prax.

Najľahšie to majú tí, ktorých videnie sveta — subjektívno-obrazné predstavy o Živote — už v osnovnom zodpovedá videniu sveta KSB ako takej: zostáva im už len prijať slová, a tým záskat' jazyk Konceptcie spoločenskej bezpečnosti. Ťažšie to majú tí, ktorých obrazné predstavy o Živote sú vzdialené od KSB, a preto potrebujú prestavbu morálky⁴, videnia sveta a chápania sveta.

Taktiež je potrebné chápať, že u teraz žijúcich generácií v nich dominujúci spôsob «samo sebou» rozumenia Životu sa vyskladával počas ich detstva, dorasteneckého veku, mladosti, t.j. počas približne dvoch desaťročí, a aj dlhšie: «život ži — život sa uč...». Stretnutie sa s materiálmi Konceptcie stavia každého, kto prejaví záujem o to, aby pochopil jej podstatu, pred potrebu v krátkom čase prestavať svoje videnie a chápanie sveta (svetonázor), t.j. zostrojiť nové «samo sebou» rozumenie v lehote od niekoľkých dní do niekoľkých rokov. **Skutočne — to je veľmi prácná, ťažká a krvopotná práca na sebe samom.**

No v ľubovoľnom prípade videnie a chápanie sveta, podmienené mravnosťou samotného človeka, je jeho nezobrateľným vlastníctvom. A rozvoj videnia a chápania sveta, a rovnako tak rozpad, nech by v akých vonkajších podmienkach prebiehali pod vplyvom akých libo faktorov, — to je vec samotného človeka, ktorú za neho nikto nie je schopný spraviť: ani besy, ani anjeli, ani VP SSSR, ani globálni prediktori davo-„elitárných“ koncepcií. Neschopný preto, lebo na každého človeka túto vec naložil Boh, Ktorý v tejto veci vedie každého, kto nie je lenivý ju robiť a kto sa neprotiví Jeho vedeniu⁵.

¹ Absencia vôle u mnohých — to je ešte jedna príčina, ktorá im nedovoľuje si nájsť čas na to, aby prečítali knihy, alebo sústredili vedomú pozornosť na text, utlmiaac vnútorný monológ, idúci z podvedomých úrovní psychiky.

² Záměna skutočnosti zdanlivými predstavami pamäte o minulosti — jedno z nešťastí, charakteristických pre teraz v spoločnosti panujúcu osobnú psychologickú kultúru.

³ Konkrétne v tomto význame treba chápať slovo «dostatočne» v názve «Dostatočne všeobecná teória riadenia», ktorej chápanie (konkrétne jednota subjektívno-obrazných predstáv a slov) je u každého svoje. Ak problémy sa vyriešiť nepodarí, tak človek je nositeľom *nedostatočne* všeobecnej teórie riadenia, následkom čoho nemôže vyriešiť problémy, ktoré mu život prináša.

⁴ Zahŕňa v sebe odhalenie a nápravu chybných mravných merítok, vytvorenie chýbajúcich mravných merítok, opravu chýb v stanovení ich priority.

⁵ O tom podrobnejšie vid'. práca VP SSSR: „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. Pre pochopenie podstaty veci stačí prečítať *iba druhú časť* uvedenej práce, pretože obsah je vysvetlený práve v nej, a v prvej časti prebieha analýza

Preto treba si osvojiť zatiaľ ešte nie «samo sebou» sa rozumejúce chápanie Života v Konceptii spoločenskej bezpečnosti v Božej dŕžave, rodiac pritom novú kultúru mnohonárodného ľudstva na Zemi, v ktorej „exoterizmus“, prevyšujúci terajší „ezoterizmus“ VP SSSR, sa stane pre všetkých a každého «samo sebou» sa rozumejúci.

* *
*

Téma kultúry reči zaväzuje preskúmať ešte jednu otázku. Jeden a ten istý obsah (zmysel) v ústnej a písomnej reči sa musí prejavovať v rôznych jazykových formách. To je podmienené tým, že ústna reč v prevládajúcej väčšine prípadov sa nachádza v podmienkach, keď hovoriaci i poslucháč (alebo spolubesedník)¹ vytvárajú egregor a algoritmika tohto egregoru a miesto každého z jeho účastníkov v ňom, a obzvlášť — hovoriaceho — určuje najlepší (v zmysle prijatia informácie z reči) variant rozhraničenia «ohlásenia — zamlčania».

A interpretácia toho istého obsahu v písomnej forme pre toho, kto píše, prebieha v inom režime súčinnosti s egregormi a noosférou — vo viac-menej prebiehajúcej izolácii jeho psychiky od osobnej psychiky iných ľudí. No takisto, ako ústna reč v živej komunikácii, aj písomná interpretácia alebo reč pred mikrofónom v procese zvukovej nahrávky predpokladajú určitú morálne-psychologických typov a charakteru vzdelania tých, komu je takéto posolstvo adresované.

Druhá strana otázky o rozdielnosti jazykových foriem vyjadrenia jedného a toho istého obsahu v ústnej a písomnej reči je podmienená tým, že rytmika ústnej reči a textu sú pomienené rozdielnymi objektívnymi faktormi.

Rytmika ústnej reči je podmienená predovšetkým fyziologicky — rytmikou dýchania: dĺžka neprerušenej frázy nemôže byť väčšia, než dĺžka výdychu v procese jej vyslovenia. Ak sa fráza nezmestí do jedného výdychu (nemôže byť vyslovená jedným dychom), tak všetky nasledujúce nádychy v procese jej vyslovenia nesmú v nej vytvárať nezmyselné pauzy a pauzy, trhajúce celistvosť významu.

Rytmika (tvorby)* písomnej reči na základe fonetického písmenového písomníctva² v rôznych historických dobách (s objavom pergamenu a papiera) bola podmienená rôznymi faktormi: spočiatku — množstvom atramentu, ktoré mohlo pojať pero; s objavom plniacich pier — dĺžkou riadku a schopnosťou zápästia ruky premiestňovať sa pozdĺž riadku bez presunutia lakt'a po povrchu stola; s objavom písacích strojov — dĺžkou štandardného riadku (63 — 64 znakov vo väčšine prípadov) a nutnosťou prevodu valca; s objavením počítačov a textových redaktorov — priamo — prakticky ničím z množstva vymenovaných vonkajších faktorov. No podmienenosť rytmiky textu algoritmikou myslenia je zachovaná.

Do objavenia sa počítačov a textových redaktorov rytmika myslenia sa nútene podriaďovala vonkajším faktorom, definujúcim maximálnu dobu trvania jedného úkonu ohľadom tvorby textu: frekvenciu namáčania pera do atramentu alebo prechod k novému riadku, čo vyžadovalo premiestniť list papiera alebo ruku (v rukopisnom písme), alebo presunúť valec písacieho stroja.

Pritom netreba zabúdať, že jak ústna (hovorová)*, tak aj písomná reč sú tvorené subjektom pri určitom type usporiadania psychiky a naviazanosti osoby na rôzne konkrétne egregory, čo môže patrične podmieňovať rytmiku psychickej činnosti, textu a reči. A vlastne tieto psychologické vnútorné faktory sa stávajú dominujúce, ak je text vytváraný pomocou počítača.

Teraz je možné preskúmať otázku o použití v riečisku Konceptie spoločenskej bezpečnosti cudzojazyčných slov.

Ľudstvo je mnohonárodné a každý národ v globálnom historickom procese ide svojimi cestami. Pritom:

- v určitých aspektoch rozvoja svojej kultúry národ, duplikujúc, sám vytvára to, čo v tom istom čase je vytvárané inými národmi;
- v určitých aspektoch svojej kultúry vytvára niečo, neopakovateľne osobito ho odlišujúce od iných;
- a v určitých aspektoch svojej kultúry zostáva bezplodným.

filozofického „exoterického“ a „ezoterického“ dedičstva davo-„elitárnych“ kultúr.

¹ Poslucháčov môže byť veľa (až milióny a miliardy, ak ovládajú jazyk), no spolubesedník môže byť len jeden.

² Písomníctvo na základe hieroglyfiky je osobitá otázka a zatiaľ v ruskej kultúre neaktuálna.

* * *

Pri skúmaní otázky o nerovnomernosti historického rozvoja a svojráznosti národných kultúr treba mať na pamäti, že všetky výdobytky a neprítomnosť akýchkoľvek výdobytkov v každej kultúre odrážajú rôznorodé morálne podmienené potreby ľudí a **všetky potreby ľudí a spoločenských inštitúcií sa rozdeľujú na dve skupiny**¹:

- biologicky prípustné **demograficky podmienené potreby** — zodpovedajú zdravému obrazu života v následnosti pokolení obyvateľstva a biocenóz v regiónoch, kde prebieha život a činnosť ľudí a spoločenských. Sú podmienené biológiou druhu Človek rozumný, pohlavno-vekovo štruktúrou obyvateľstva, kultúrou (vrátane podmienenosti kultúry prírodno-geografickými podmienkami) a smerovaním jej rozvoja k č(e)lo-večnosti alebo naspäť k otvorenému otrokárstvu alebo «konzervácii» historicky vyskladavšej sa človekupodobnosti na základe pridania mu nejakých nových foriem, skrývajúcich neľudský charakter civilizácie, no vytvárajúcich zdanie spoločenského progresu;
- **degradačne-parazitické potreby** — ich uspokojenie prináša priamu alebo nepriamu újmu tým, ktorí sa ich pridŕžajú, okoliu, potomkom škodu, a takisto ničí biocenózy v regiónoch prebývania a činnosti ľudí; náklonnosť k nim (jak psychologický faktor, prejavujúci sa predovšetkým v závidosti alebo nevôli voči úspešnejším v rôznych «zmyselnostiach-chlípnostiach»), nech by aj neuspokojená, bráni rozvoju ľudí, národov a celého ľudstva smerom k človečenstvu. Oni sú podmienené *prvotne* — zvrátením a vadnosťou morálky, *druhotne* sa prejavujúcimi v následnosti generácií v tradíciách kultúry a v biologickej dedičnosti.

V súlade s tým, neprítomnosť „progresu“ kultúry v oblasti uspokojovania rôznych degradačno-parazitických potrieb u toho či oného národa nie je príznakom jeho tvorivej bezplodnosti alebo kultúrnej zaostalosti a biologickej neplnocennosti. Rovnako tak, kohokoľvek výdobytky v oblasti uspokojovania degradačno-parazitických potrieb nie sú ukazovateľom kultúrneho líderstva a tvorivej prevahy nad druhými národmi a ich krajinami.

Objektívnosť Dobra a Zla v Živote sa bezprostredne prejavuje v objektívnej príslušnosti všetkých snáh a všetkej rôznorodej činnosti ľudí k jednej z dvoch uvedených skupín potrieb: demograficky podmienených a degradačno-parazitických.

* * *

Primerane nerovnomernosti a svojráznosti historického rozvoja národných kultúr v procese globalizácie je premena rôznych kultúr svojimi výdobytkami, vzťahujúcimi sa k obidvom spektrám potrieb — nevyhnutelná. A jednou z jej súčastí je premena rôznych jazykov slovnou zásobou a gramatickými štruktúrami.

Prirodzene, že ak v ľubovoľnej národnej kultúre sa objavuje niečo nové, dovedy cudzie kultúram iných národov a v nich niet tomu vlastných viac-menej v rovnakom čase vzniknutejších analógov, tak vo väčšine prípadov to dostáva aj nejaký opis v jazykových formách toho národa, ktorý to nové zrodil. Ak tento výdobytok vyvoláva záujem predstaviteľov iných kultúr, tak je prirodzené, že v ich rodných jazykoch na opísanie toho nového svojim rodom nie je vždy dostatok slov, a vtedy na opísanie preberaných výdobytkov sa prevezmú hotové slová, ktoré na ich popis použili národy tvorcov a objaviteľov.

Práve takto značná časť súčasnej vedeckej terminológie prišla do národných jazykov zo starogréčtiny, latinčiny, arabštiny; mnohé finančno-ekonomické termíny prešli do iných jazykov z tých jazykov, kde oni ako prvé vznikli (menovite, «debet», «kredit», «banka» prišli zo stredovekej taliančiny v dôsledku toho, že vtedy Benátska republika prosperovala v bankových záležitostiach pri vedení svetového — podľa rozsahu tých rokov — obchodu).

¹ V nasledujúcom texte je podané širšie chápanie demograficky podmienených a degradačno-parazitických potrieb, týkajúce sa aj mimohospodárskej (mimoekonomickej) stránky života ľudí a spoločenských. Predtým sa oba tieto pojmy v materiáloch KSB používali v užšom význame pri posudzovaní prevažne výrobnospotrebitelskej — ekonomickej — činnosti ľudí a spoločenských, hoci celokultúrny význam týchto termínov sa má na mysli v zamlčaniach, nakoľko spôsob organizácie hospodárskej činnosti spoločnosti odráža morálne podmienenú osobnú a kolektívnu psychológiu a smerovanie jej ďalšieho rozvoja.

No, na proces národnej tvorby v rôznych oblastiach, keď vzniká niečo nové a to nové dostáva popis jazykovými prostriedkami v kultúre národa tvorcu a objaviteľa toho nového, je možné sa pozrieť aj z vnútra jeho jazykovej kultúry. Vtedy vysvitne, že sú dve základné možnosti popisu tohto predtým bezmenného nového výdobytku:

- prvá — zostať vo svojej historicky sa vyskladavšej jazykovej kultúre a:
 - buď na základe koreňového systému svojho vlastného jazyka vytvoriť nové slová, ktoré získajú zmysel, podmienený týmto novým výdobytkom alebo objavom;
 - alebo pridať nejaký špecifický význam už existujúcim slovám vlastného jazyka;
- druhá — použiť nejaké slová iných jazykov, pridajúc im vo svojom jazyku špecifický význam, podmienený týmto novým výdobytkom alebo objavom a ktorý sa bude odlišovať od všetkých významov týchto slov v tých jazykoch, odkiaľ boli prevzaté, v dôsledku novoty výdobytkov v kultúre ľudstva.

Ak výdobytok alebo objav má skutočne význam pre celé ľudstvo, a o to viac ak otvára alebo realizuje určité možnosti v rozvoji globálnej civilizácie smerom k č(e)lo-večnosti, tak:

- v prvom variante pomenovania výdobytku je pravdepodobnejšie, že prebehne «export» slov národného jazyka národa tvorcu alebo objaviteľa do jazykov druhých národov;
- v druhom variante vzniknú dve situácie:
 - vo svojom vlastnom jazyku — sa zachová predchádzajúci historicky sa vyskladavší systém pojmov, no k nemu sa doplnia nové pojmy, vzniknulé na základe jazykových foriem, prevzatých z iných jazykov¹;
 - v jazykoch, z ktorých sa uskutočnilo prevzatie, — pri prevzatí výdobytkov a objavov, získavších pomenovanie na základe tohto jazyka, vzniká problém pri opisaniach, popisoch, pretože prevzatie jazykových foriem, ktorými sú pomenované importované výdobytky, v určitých aspektoch robí v nich vyskladavší sa systém pojmov neudržateľný. Tento budú nositelia jazyka nútení nejako prehodnotiť. Proces prehodnotenia predchádzajúceho systému pojmov sa prejavuje v tomto jazyku v objavení sa profesionálnych slangov alebo v nutnosti uviesť v reči slová, upresňujúce význam, čo ju robí oveľa viac mnohoslovnou, menej vyjadriteľnou a nepohodlnou. V konečnom výsledku to môže viesť k tomu, že jeho nositelia prejdú na iný jazyk, ktorého vyjadrovacie možnosti budú viac zodpovedať meniacemu sa životu².

No jeden zo spôsobov, ako sa vyhnúť vo svojom jazyku ničotnej mnohovravnosti, vznikajúcej kvôli vsunutiu upresňujúcich slov v kontexte, spojenej s novými výdobytkami a objavmi — je premyslené prevzatie slov z iných jazykov.

Vyššie uvedené dovoľuje pochopiť, že perspektívy každého národného jazyka určuje nie intenzita prevzatí z iných jazykov, ale všeludský globálny význam tvorivých výdobytkov národa ako jeho nositeľa, realizovaných v riečisku Zámeru a v súlade s tým — v rámci demograficky podmieneného spektra potrieb.

¹ Pritom si treba pamätať, že v takom prípade presný zmysel prevzatých slov pri ich objavení sa v texte je podmienený frázou, odsekem, celkovým textom, a nie jedným z normatívnych významov v tom-ktorom výkladovom slovníku jazyka, z ktorého sa slovo preberá.

² V tomto prípade zvlášť karikatúrne a smutne ohľadom perspektív lotyšského jazyka vyzerá prinútenie ruskojazyčného obyvateľstva postsovietského Lotyšska k používaniu výlučne lotyšského jazyka v oblasti získania vzdelania. Ono vedie práve k vytlačeniu lotyšského jazyka zo života, nakoľko nevyhnutne privádza k otázkam: kde je významný vklad nositeľov lotyšského jazyka do psychológie — najdôležitejšej vedy súčasnosti? do fyziky, chémie? — ktorý by bol sprevádzaný prienikom do svetovej kultúry výdobytkov, prvýkrát vyjadrených v lotyšskom jazyku? Aká oblasť techniky vznikla konkrétne v lotyšskej kultúre? — Ved' prevládajúcu väčšinu poznatkov lotyšská kultúra získala prekladom do lotyšského jazyka z iných jazykov.

A zámerné potlačenie rôznych jazykových kultúr štátom na teritórii svojej jurisdikcie je jedným z aspektov nacizmu v chode. Inými slovami, postsovietske Lotyšsko (podľa stavu z roku 2004) je nacistický štát, aj keď vynútené — z „cholopských“ (lokajských) dôvodov voči Európe — dodržiava určitú slušnosť a právne procedúry na to, aby vyvolalo dojem po-európskej civilizovanosti. Aby bolo jasné, že toto ohodnotenie nie je prejavom veľkoruského imperiálneho pohrdania voči jednému z bývalých národov Impéria a ZSSSR, konkretizujeme si chápanie termínov v súlade s KSB:

Národné sebauvedomenie — uvedomenie si svojráznosti (unikátnosti) svojho národa (predovšetkým ako nositeľa kultúry) a odlišnosti vlastnej kultúry od kultúr iných národov, takisto majúcich svojráznosť a význam v spoločných pre všetky národy dejínach ľudstva.

Nacionalizmus — to je uvedomenie si neopakovateľnej svojráznosti vlastného národa a jeho kultúry spolu s popieraním, zväčša nezmyselným, unikátnosti a významu pre ľudstvo a jeho budúcnosť iných kultúr a národov, ktoré sú ich nositeľmi v následnosti pokolení.

Nacizmus — snahy o zničenie iných kultúr a/alebo národov, ktoré ich vytvorili.

Čo sa týka perspektív Ruského jazyka v jeho historickom rozvoji, uvedené značí, že premyslené preberanie slov z druhých jazykov v procese tvorby, realizovanej v riečisku Zámeru na základe ruského jazyka v jeho historicky sa vyskladavšej podobe je obohatením ruského jazyka a jeho ochranou pred vytlačeními zo života inými jazykmi, pretože v tomto prípade sa Ruský jazyk v jeho historickom rozvoji stane znalejší, než ony, uchovávajúc a rozvíjajúc historicky sa v ňom vyskladavší systém pojmov — jeho výkladový slovník.

A v druhom prúde tvorivosti, realizovanej bez prevzatí inojazyčných slov, prebieha rozvoj chápania sveta a rozvoj kultúry na základe iba Ruského jazyka, čo ho robí globálne monopolným v rôznych aspektoch chápania sveta vo všeobecne prístupnej, a nie v ezoterickej tradícii. Primerane tomu, aby to isté poznanie bolo vyjadrené v iných jazykoch, budú sa musieť prekladatelia na začiatku oboznámiť s ruským textom. Pritom v rozvoji globálnej kultúry, ktorej predurčením je zjednotiť celé ľudstvo v lade s Bohom a Stavbou Sveta, sú nevyhnutné dva procesy:

- prvý — export pojmov z Koncepcie spoločenskej bezpečnosti do iných jazykov, uľahčený tým, že my neopovrhujeme cudzojazyčnými slovami, pridávajúc im v ruskom jazyku špecifický význam (t.j. ich význam je rovnaký jak v ruštine, tak aj v pôvodnom jazyku, odkiaľ slovo bolo prevzaté do ruštiny)*;
- druhý — nemožnosť vyjadrenia niečoho inak, než po rusky¹, — vedie k tomu, že práve Ruský jazyk v jeho historickom rozvoji má v sebe predpoklady na to, aby sa stal jedným z jazykov globálnej kultúry, zjednocujúcej ľudstvo², ako je to povedané v epigrafe tejto práce.

Epigraf je vzatý z básne F.I. Tjutčeva. Ten uvádzame v Prílohe.

8. septembra 2003 — 29. augusta 2004

¹ Kvôli prítomnosti písmenového a slabikového významu v mnohých slovách a pre ruský jazyk špecifických vzájomných väzieb rôznych pojmov skrze súzvuk a koreňový systém jazyka (o tom bola reč v Objasnení „O písennom význame slov“) výklad toho istého zmyslu pri konkrétnom rozhraní «ohlásenia — zamlčania», vlastný originálnemu textu, v iných jazykoch potrebuje:

- preklad textu v ohláseniach (t.j. výber vzájomne si zodpovedajúcich slov každého jazyka na základe výkladových slovníkov oboch jazykov); a okrem toho aj
 - komentáre k prekladu, vysvetľujúce nepreložiteľné pomocou slovníkov zamlčania, hru slov, asociácie a pod.
- A pritom môže byť komentár objemovo väčší, než samotný preklad na úrovni vzájomnej zhody ohlásení ruského jazyka a jazyka prekladu.

² A o tomto všetkom (čo je napísané na dvoch posledných stranách tejto práce a v odsekoch, týkajúcich sa fenoménu „rozumie sa to samo sebou“) sa môže čitateľ preložených a prekladaných prác KSB z dielne VP SSSR presvedčiť sám pri čítaní kníh, preložených do slovenčiny a češtiny. Ako prvé práce boli prekladané „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ a „Voda mŕtva“. V nich sa jak čitateľ, tak aj kolektív prekladateľov po prvýkrát stretol s mnohými pojmi, ktoré neboli známe v doterajšej slovenskej a českej jazykovej kultúre a ich význam, zmysel nebol „samo sebou zrozumiteľný“, pretože chýbali vo vedomí nositeľov slovenského a českého jazyka (jak u prekladateľov, tak aj čitateľov) adekvátne subjektívno-obrazné predstavy k daným slovám, t.j. bola to pre nich len bezobsažná, nič nehovoriaca kompilácia písmen a slov. Preto predovšetkým v DVTR a Vode mŕtvej je toľko vysvetliviek, poznámok pod čiarou, množstvo synonym a pod. Všetko to slúži na vysvetlenie daných pojmov a termínov, na priradenie konkrétneho zmyslu, a tým navodenie vytvorenia si v mysli jedinca adekvátnych subjektívno-obrazných predstáv. (Ich preklad bol časovo a psychicky náročnou, krvopotnou prácou, kde si prekladatelia prešli celým procesom tvorby prekladu — od prvoprekladu, vzájomné diskusie, doplnenia, vysvetlivky, poznámky, viacnásobné korekcie: gramatické, štylistické, obsahové, typografické.) Ste svedkami v priamom prenose nielen toho, ako sa to najprv „samo sebou nerozumené“ postupom času a pribúdajúcimi prekladmi, ale aj diskusiami na internetovom fóre, stáva „samo sebou sa to rozumie“, ale aj procesu prevzatí slov z ruského jazyka jak do slovenčiny, tak do češtiny, pretože Koncepcia spoločenskej bezpečnosti je výtvorom a príspevkom pre celé ľudstvo predovšetkým ruskej kultúry, a teda aj ruskej jazykovej kultúry, a mnohé pojmy a termíny sú proste v češtine a slovenčine jedným slovom nevyjadriteľné — je nutný viacslovný opisný preklad. A keďže je to nepohodlné a život komplikujúce, stávate sa v priamom prenose svedkami praktického prevzatia slov z ruštiny do češtiny i slovenčiny. Ako si isto pozorný čitateľ všimol, tak v novších prekladoch už toľko vysvetľujúcich poznámok, jak predtým neznámych pojmov a termínov, tak aj zamlčaní — niet. Proste sa to stalo „samo sebou zrozumiteľné“. Takisto ste svedkami v priamom prenose ďalšieho v tejto práci popísaného procesu: procesu, keď sa oddeľujúce pojmy a termíny KSB, izolujúce ich nositeľov (najmä členov prekladateľského tímu, no aj prívržencov KSB a prispievateľov do diskusných fór) do zbytku spoločnosti, postupne stávajú v spoločnosti všeobecne uznanými pojmi. Toto všetko je znakom toho, že po prvé - naše jazyky (čeština a slovenčina) sú jazyky živé, a po druhé — minimálne táto práca VP SSSR „Jazyk náš: ako objektívna danosť i ako kulúra rečí“ nie je len prázdny kvetnatý teoretizovaním, ale popisom objektívnych reálnych procesov a javov, prebiehajúcich v tejto civilizácii ľudstva. — pozn. prekl

3. Jazyky v kultúrnej spolupráci v procese globalizácie

Príloha

F.I. Tjutčev o Ruskom jazyku

Fiodor Ivanovič Tjutčev v polovici 19. storočia z dôvodu začiatku krymskej vojny — druhej protiruskej svetovej vojny 19. storočia — napísal báseň, majúcu veľmi dôležitý strategický význam počas celej epochy prechodu súčasnej globálnej civilizácie rôznorodej človekupodobnosti k č(e)lo-večnosti¹:

*Teraz ti nie je do veršov,
Ó, slovo ruské, rodné,
Dozrela žatva, žnec hotov,
Nastalo obdobie nadpozemské...*

*Lož sa vtelila do čepele;
Nejakým Božím dopustením
Nie celý svet, no všetko, čo je v pekle
Tebe hrozí doluzvrhnutím...*

*Všetky rúhavé umy,
Všetky Boha špiniace národy
Zo dna vystúpili kráľovstvá tmy
V mene sveta a slobody!*

*Tebe oni chystajú okov,
Tebe hanobiace potupenie,
Ty si lepších, budúcich časov
Hlahol, i život, i osvietenie!*

*Ó, v tomto skúšaní prísnom,
V poslednom osudnom boju
Nezrad' že seba, česť svoju,
A osveč sa pred Bohom...²*

1

Krymská vojna prebiehala v rokoch 1853 až 1856. Podobný strategický význam pre naše územia, ale aj podobný zmyslový obsah má báseň Sama Chalúpku „Mor ho!“ z roku 1864. Slovanský egregor zapracoval naplno v reakcii na útoky na Slovanov: báseň F.I.Tjutčeva ako reakcia na útok na Rusov skrze Krymskú vojnu a báseň Sama Chalúpku ako reakcia na útok na Slovákov skrze silnejúcu maďarizáciu (jej text napr. tu: http://zlatyfond.sme.sk/dielo/83/Chalupka_Morho/1#axzz4onF8ZXcn) – pozn. prekl.

² Vskutku, nevyjadriš lepšie podstatu dnešných čias, toho, čo sa deje, i čo, ak Človekom sa chceš stať, robiť máš... Líhaj i vstávaj, i vždy ak rozhodnutie prijímaš, s týmto na pamäti: „Nezrad' že seba, česť svoju, a osveč sa pred Bohom... A čo i tam dušu dáš v tom boji divokom: Mor ty len, a voľ nebyť, ako byť otrokom!“ – pozn. prekl.